PHILIP K. DICK

UBIK

VIMI
VIMI
VIMI

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Bilim Kurgu Dizisi - 15
P. K. Dick – Ubik
© ALTIKIRKBEŞ YAYIN
©1977, Philip K. Dick, All rights reserved
3.baskı: Ekim 2015

Genel Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan

Kapak Tasarımı
Erol Egemen

Baskı
Çınar Matbaacılık
Sertifika No: **12683**

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu
günlerinde hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı
atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir
ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde
Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti,
yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları
dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy
sokaklarından akın akın geçerek yıllık
intiharlarını gerçekleştirmeye giden
lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: **17613**
Kadife sk No: 22/4 Bahariye, Kadıköy
www.645dukkan.com

UBİK

P. K. DİCK

Çev: Ece Gamze Atıcı

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy, 2015

-1-

Arkadaşlar, artık toparlanma zamanı ve bütün sessizliğimizi bozuyoruz, elektrikli Ubiklerimizle çok para kazanıyoruz. Evet, adres defterlerini fırlatıp atıyoruz. Ve unutmayın: payımıza düşen her Ubik sadece talimatlara göre kullanılmalıdır.

5 Haziran 1992 gecesi saat üç otuzda, Güneş Sistemi'nin en iyi telepatı, Runciter Ortaklığı'nın New York City bürolarındaki haritadan kayboldu. Bunun üzerine tüm vidfonlar[1] çalmaya başladı. Runciter Ortaklığı, son iki ay içinde Hollis'in psi'lerinden çoğunun izini kaybetmişti; onlara bu kaybın da eklenmesi hiç iyi olmayacaktı.

"Bay Runciter? Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Glen Runciter'ın kocaman, dağınık kafası vidfonun ekranını kaplarken, harita odasının gece vardiyasında çalışan teknisyen sinirli bir şekilde öksürdü. "Bu haberi durdurucularımızın birinden aldık. Bir saniye bakıyo-

[1] *Vidfon*: Video telefon. Vidtel, görtel ya da benzeri sözcükler üretmektense PKD'nin sözcüğünü kullanmayı seçiyorum. PKD, 1992 yılını öngörse de bu cihazın kullanımı 2000'li yılların başlarında yaygınlaşmıştır.

rum." Parmaklarını oynatarak, gelen mesajları ekranına döken kaydedicinin düzensiz mesaj yığınını inceledi. "Bizim Bayan Dorn bildirmiş, Bayan Dorn'un onu Green River, Utah'a kadar izlediğini hatırlıyorsunuzdur, orada–"

Runciter, uykulu bir şekilde homurdandı. "Kim? ben hangi durdurucunun hangi telepatı ya da önbiliciyi[2] izlediğini her zaman aklımda tutamam ki." Eliyle, iç içe girmiş tellere benzeyen kırlaşmış gür saçlarını düzeltti. "Ayrıntıları bırak ve bana şu anda Hollis'in adamlarından hangisi kayıp onu söyle."

"S. Dole Melipone," dedi teknisyen.

"Ne? Melipone gitti mi? Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapmıyorum," diye devam etti teknisyen. "Edie Dorn ve iki durdurucu daha, onu Çok biçimli Erotik Deneyimler Zinciri adlı bir otele kadar izlemişler. Altmış birimlik bir yüzey-altı yapısı, genellikle işadamlarına ve onların eğlenceden sıkılmış fahişelerine hizmet eden bir yer. Edie ve arkadaşları, onun aktif olduğunu düşünmüyorlardı, ama yine de emin olmak adına içine girip onu okuması için kendi telepatlarımızdan birini görevlendirdik, Bay G. G. Ashwood'u. Ashwood, Melipone'un zihnini kuşatan engelleyici bir örgüyle karşı-

[2] PKD'nin precognition: "önceden bilme veya haberi olma" kavramından türettiği *precog* sözcüğünü, önbilici terimiyle karşılıyoruz.

laştı, yani yapacak hiçbir şeyi yoktu; bu yüzden Topeka, Kansas'a döndü, halen orada yeni bir olasılığı gözlüyor."

Şimdi biraz daha uyanmış olan Runciter, bir sigara yaktı; eli çenesinde sıkıntılı bir şekilde oturdu, sigarasının dumanı çift kanallı devrenin onun tarafındaki tarayıcısı boyunca havada sürükleniyordu. "Onun Melipone olduğuna emin misiniz? Hiç kimse onun neye benzediğini bilmiyor; her ay farklı bir dış görünüş şablonu kullanıyor olmalı. Peki, etki alanı?"

"Joe Chip'ten Çokbiçimli Erotik Deneyimler Zinciri Oteli'ne gidip orada üretilen enerji alanının en üst ve en alt seviyeleri ölçmesini istedik. Chip, onu inceleyip tanıdığını, 68.2 bir ünitelik bir telepatik etki -ki tüm bilinen telepatlar arasında sadece Melipone'un üretebileceği bir yüksekliktir- olduğunu bildirdi. Yani haritanın üzerine Melipone'un işaret bayrağını sapladığımız yer orası. Ve şimdi o – etki – düştü," diye bitirdi teknisyen.

"Yere baktın mı? Haritanın arkasına?"

"Elektronik olarak düştü. Onu temsil eden adam artık Dünya'da yok, hatta bulgularımıza göre bir koloni dünyasında da rastlanamadı."

"Ölmüş karıma danışmalıyım," dedi Runciter.

"Gecenin bir yarısı. Moratoryumlar bu saatte kapalıdır."

"İsviçre'de değil!" Runciter, sanki yaşlı

gırtlağına iğrenç bir gece yarısı sıvısı yükseliyormuşçasına ekşi bir gülümseyişle söylemişti bunu. "İyi sabahlar." Runciter bağlantıyı kapattı.

Aziz Kardeşler Moratoryumu'nun sahibi olarak Herbert Schoenheit von Vogelsang, elbette ki her zamanki gibi işe çalışanlarından daha önce gelmişti. Yankılanan soğuk binada hareketlenmeler yeni yeni başlamak üzereydi. Benekli kürkten spor bir ceket, sivri uçlu sarı ayakkabılar giymiş ve neredeyse ışık geçirmez bir gözlük takmış olan endişeli görünümlü bir görevli elinde bir istek belgesiyle resepsiyon bölmesinin önünde bekliyordu. Bir yakınını ziyarete geldiği açıktı. Yarı-yaşamlıların halk tarafından sevgiyle anıldığı Yenidendiriliş Günü tatiline çok az kalmıştı; hücum yakında başlardı.

"Evet, bayım," dedi Herbert nazik bir gülümsemeyle. "İstek işleminizi bizzat ben karşılayacağım."

"Yaşlı bir hanım," dedi müşteri. "Yaklaşık seksen yaşında, çok kısa boylu ve pörsümüş durumda. Benim büyükannem."

"Sizi sadece bir saniye bekleteceğim." Herbert numara 3054039-B'yi bulmak için soğuk odaya doğru ilerledi.

Doğru kişinin yerini saptadıktan sonra ilgili raporu dikkatle inceledi. Sadece on beş günlük bir yarı-yaşamı kalmıştı. Çok değil, dedi

kendi kendine; ardından otomatik bir şekilde davranarak, tabutun saydam plastik gövdesine portatif bir protofason yükselticisini[3] yerleştirdi, ayarladı ve sefalik[4] etkinlik belirtileri için uygun frekansta olduğunu anlamak için bir süre dinledi.

Hoparlörden cılız bir ses yükseldi, "... sonra Tillie ayak bileğini kırdı ve biz de hiçbir zaman iyileşmeyeceğini düşündük; bu konuda çok aptalca davranıyor, hemen ayağa kalkıp yürümek istiyordu..."

Sonuçtan memnundu, güçlendiriciyi fişten çekti ve 3054039-B'nin görüşme salonuna taşınması görevini üstlenecek işçiyi saptadı, yaşlı hanımla temas etmek isteyen müşteri oraya alınacaktı.

"Onu kontrol ettiniz değil mi?" diye sordu müşteri, bir yandan da pozkred'lerle[5] ödemeyi yapıyordu.

"Bizzat kontrol ettim," diye yanıtladı Herbert. "Mükemmel çalışıyor." Bir dizi düğmeye bastı, ardından geri çekildi. "Yenidendiriliş Günü'nüz kutlu olsun, efendim."

"Teşekkür ederim." Müşteri, soğutucu zarının içinde üzerinde buharlar tüten tabutu iyice görebileceği bir noktaya oturdu; başına

[3] Yarı-yaşamlılar ile iletişim kurabilmek için kullanılan portatif bir cihaz. ç.n

[4] Kafatası içindeki organların tümüyle ilgili. ç.n

[5] PKD'nin "positive" ve "credit" sözcüklerinden türettiği bir para birimi. ç.n

bir kulaklık yerleştirdi ve kararlı bir şekilde mikrofona doğru eğildi. "Flora, tatlım, beni duyabiliyor musun? Ben seni duyabiliyorum. Flora?"

"Öldükten sonra," dedi kendi kendine, Herbert Schoenheit von Vogelsang, "her yüzyılda bir gün canlandırılmayı vasiyet edeceğim. Böylece insanlığın yazgısını izleyebileceğim." "Ama bu da varislerime oldukça yüklü miktarda miras bırakmam demektir" –ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Er ya da geç duruma isyan edecekler, bedenini soğuk tabuttan çıkaracak ve –Tanrı korusun– gömeceklerdi.

"Gömülmek barbarca bir şey," diye yüksek sesle mırıldandı Herbert. "Kültürümüzün ilkel kökenlerinden kalan bir âdet."

"Evet efendim," diye onayladı, daktilo başındaki sekreteri.

Görüşme salonunun içinde artık birkaç müşteri, birbirlerini dinlemek için kısa aralıklar vererek büyük bir huşu içinde yarı-yaşamlı akrabalarıyla konuşuyorlardı. Öylesine huzurlu bir görüntüydü ki, bu sadık kişiler saygılarını göstermek için öylesine düzenli bir şekilde geliyorlardı ki. Dışarıdaki dünyadan mesajlar getiriyor, olup bitenleri anlatıyor, hüzünlü yarı-yaşamlıları serebral etkinliğe geçtikleri bu dönemlerde neşelendiriyorlardı. Ve ödemeler Herbert Schoenheit von Vogelsang'a ya-

pılıyordu. Bir moratoryum işletmek oldukça kazançlı bir işti.

"Babam biraz zayıf görünüyor," dedi Herbert'a, genç bir adam. "Onu gözden geçirmek için bir dakikanızı ayırır mısınız? Bunu yaparsanız gerçekten çok sevinirim."

"Elbette," dedi Herbert. Müşterisiyle birlikte rahmetlinin yanına gittiler. Yükleme çizelge, adamın yalnızca birkaç gününün kaldığını gösteriyor ve bu durum da beyin faaliyetinin niteliğindeki bozulmayı açıklıyordu. Ama yine de. . . protofason yükselticisinin gücünü arttırdı ve yarı-yaşamlının sesi mikrofondan biraz daha güçlü çıkmaya başladı. Neredeyse sonu gelmiş, diye düşündü Herbert. Adamın oğlunun yükleme çizelgesini görmek istemediği açıktı, babasıyla bağlantısının zorlaşmasının nedenini bilmek istemiyor gibiydi. Herbert hiçbir şey söylemedi; biraz daha konuşabilmeleri için onları yalnız bırakarak yürüyüp gitti. Onun buraya belki de son gelişi olduğunu niçin söyleyecekti ki? Kısa bir süre içinde durumu nasılsa anlayacaktı.

Moratoryum'un arkasındaki yükleme platformunda bir kamyon göründü; içinden bildik uçuk mavi üniformalar giymiş iki adam indi. Atlas Gezegenlerarası Taşımacılık ve Depolama'dan geliyorlardı. Yeni ölmüş yarı-yaşamlıları getirmek ya da süresi bitmişleri götürmek için gelmişlerdi. Acele etmeden, denet-

lemek için oraya doğru yöneldiği anda sekreterinin kendisine seslendiğini duydu. "Herr Schoenheit von Vogelsang; meditasyonunuzu böldüğüm için özür dilerim, ama bir müşteri, akrabasıyla görüşmesini hızlandırmak için sizin yardımınızı istiyor." Sekreter, sesini farklı bir tona büründürerek, "Müşterimiz Bay Glen Runciter, buraya ta Kuzey Amerika Konfederasyonu'ndan geliyor," diye ekledi.

Kocaman elleri olan, uzun boylu, yaşlıca bir adam hızlı ve büyük adımlarla ona doğru yürüyordu. Değişken renkli, ütü istemeyen bir Dacron takım giymişti, örgü bir kemeri, kök boya ile renklendirilmiş tülbent kravatı vardı. Erkek kedininkine benzeyen iri kafası, neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi görünen yuvarlak, sıcak ve oldukça dikkatli gözleriyle etrafına bakınırken öne doğru uzanmıştı. Runciter ilerledi, yüzünde profesyonel bir selamlama, Herbert'in üzerine odaklanmış sıcak bir nezaket ifadesi vardı, düşünceleri başka konulara dalmışçasına yürüyerek adamın yanından geçip gidecekti neredeyse. "Ella nasıl?" diye gürledi Runciter, sesi elektronik olarak güçlendirilmiş gibi tınlıyordu. "Bir konuşma için canlandırılmaya hazır mı? O sadece yirmi yaşında; sizden ya da benden iyi görünüyor olmalı." Kıkırdadı, ama belli belirsiz bir şekilde; o daima gülümser ve daima kıkırdardı, sesi daima çok gür çıkardı, ama içeri-

sinde hiç kimseye dikkat etmez, kimseye özen göstermezdi; gülümseyen, başıyla selamlayan ve tokalaşan sadece onun bedeniydi. Hiçbir şey, adamın daima kendisini uzak tutan düşüncelerine ulaşamazdı; soğuk ama sevimli, Herbert'ı kendisiyle birlikte ileriye doğru hızlandırdı, adamı kendi kocaman adımlarına uygun olarak, içlerinde karısının da olduğu yarı-yaşamlıların yattığı soğuk odalara doğru geri sürükledi.

"Bir süredir ziyarete gelmiyordunuz, Bay Runciter," diye belirtti Herbert; Bayan Runciter'ın yükleme çizelgesindeki bilgiyi, kadının ne kadar yarı-yaşamının kaldığını hatırlayamıyordu.

Runciter, yayvan elini Herbert'in sırtına bastırarak onu yanında ilerletmeye çalışırken konuştu. "Bu çok önemli bir an, von Vogelsang. Biz, yani ortaklarım ve ben, tüm mantıklı kavrayışları aşan bir iş üzerindeyiz. Şu an için bu konu hakkında açıklamalar yapmaya iznim yok, biz söz konusu meselenin uğursuz olduğunu düşünüyoruz, ama bu çaresiz durumdayız demek değil. Ümitsizlik belirtmiyorum – hiçbir anlamda. Ella nerede?" Duraksadı, hızla etrafına bakındı.

"Onu sizin için görüşme salonuna getireceğim," dedi Herbert; müşteriler, burada, soğuk odalarda bulunamazlardı. "Numaralı istek belgeniz yanınızda mı Bay Runciter?"

"Tanrım, hayır," dedi Runciter. "Aylar önce kaybettim. Ama siz karımı tanıyorsunuz; onu bulabilirsiniz. Ella Runciter, yirmi yaşında, saçı ve gözleri kahverengi." Sabırsız bir şekilde etrafına bakındı. "Peki salon nerede? Bulabileceğim bir yerde olmalıydı."

"Bay Runciter'a görüşme salonunu gösterin," dedi Herbert, dünyaca ünlü bir anti-psi organizasyonu sahibinin neye benzediğini görmek için, civarda merak içinde anlamsızca dolaşan görevlilerinden birine.

Salondan içeriye bakar bakmaz, "Burası dolu. Ella ile burada konuşamam," dedi tiksinerek Runciter. Moratoryum dosyalarına doğru giden Herbert'ın ardından koşturdu. "Bay von Vogelsang," adama yetişmiş ve bir kez daha koca pençesini adamın omzuna koymuştu; Herbert elin ağırlığını, ikna edici gücünü hissetti. "Burada mahrem görüşmeler için kullanılan daha özel bir bölme yok mu? Karım Ella ile görüşeceklerim, Runciter Ortaklığı'nın henüz dünyaya açıklayacağı bir konu değil."

Runciter'ın sesinde ve varlığında hissedilen kaçınılmaz ısrara yakalanan Herbert kendisini mırıldanırken buldu, "Sanırım Bayan Runciter ile görüşmenizi ofislerimizden birinde gerçekleştirmenizi sağlayabilirim, efendim." Neler olduğunu merak ediyordu, Runciter'i kendi ihtisas alanından çıkarıp yarı-yaşamlı karısını uyandırmak için Aziz Kardeşler

Moratoryumu'na getiren bu gecikmiş kutsal yolculuğu yapmaya zorlayan – ve Runciter'in kabaca tanımladığı – bu sorun neydi. Bir tür iş krizi olmalı, diye düşündü. Çeşitli anti-psi sağduyu kurumları, son zamanlarda televizyon reklamları ve gazetelerde, bas bas bağırıp durdukları uzun nutuklar çekmekteydi. Mahremiyetinizi savunun, şeklindeki reklamlar medyanın her tarafında, saat başı yaygara edip duruyordu. Bir yabancı sizin içinizde geziniyor mu? *Gerçekten* yalnız mısınız? Bunlar telepatlar içindi. . . ve hemen ardından önbiliciler için hazırlanmış mide bulandırıcı endişeler geliyordu. Hiç tanımadığınız birisi bütün yaptıklarınızı biliyor mu? Asla tanımak ya da evinize davet etmek istemeyeceğiniz birisi? Endişelerinize son verin. En yakın sağduyu organizasyonuyla bağlantıya geçin, ilk önce bir izinsiz işgal kurbanı olup olmadığınız söylenecek ve ardından, sizin talimatınızla, bu işgaller uygun bir ücret karşılığında engellenecektir.

"Sağduyu Organizasyonları." Bu deyim hoşuna gitmişti, oldukça saygın ve anlaşılırdı. Bunu kişisel deneyiminden biliyordu; iki sene önce bir telepat moratoryumun personeli arasına sızmıştı, bunun nedenini asla keşfedemeyecekti. Büyük olasılıkla yarı-yaşamlılar ve ziyaretçileri arasındaki mahremiyeti gözlemek içindi; belki de sadece belirli bir yarıyaşamlıyı, her neyse – anti-psi organizasyon-

larından birine bağlı bir izci telepatik alana girmiş ve adam fark edilmişti. İmzaladığı bir sözleşmenin ardından oraya bir anti-telepat sevkedilmiş ve adam moratoryuma yerleşmişti. Telepatın yeri saptanamadı, ama TV reklamlarında söz verildiği gibi tamamen etkisiz hale getirilmişti. Ve böylece, en sonunda yenilen telepat çekip gitmişti. Artık moratoryum psi'lerden arındırılmıştı ve öyle kalacağına emin olmak için anti-psi sağduyu organizasyonu, tesisi düzenli olarak her ay incelemeye devam etmişti.

"Çok teşekkür ederim Bay Vogelsang," dedi Runciter; memurların çalıştığı bir ofisi geçip sıkıntının ve gereksiz mikrobelgelerin kokusunun sindiği boş bir iç ofise doğru Herbert'ı izliyordu.

Elbette, diye kendi kendine düşünmeyi sürdürdü Herbert, burada bir telepat olduğunu söyleyenler onlardı; bunun kanıtı olarak kendisine bir grafik göstermişlerdi. Belki de grafik sahteydi, kendi laboratuarlarında yapmışlardı. Telepatın gittiğini de onlar söylemişlerdi; gelmiş ve gitmişti – bunun için iki bin pozkred ödemiştim. Sağduyu organizasyonları, aslında bir dolandırıcılık olabilir miydi? Aslında ihtiyacımız olmadığı bir zamanda onlardan yardım istesek?

Bütün bunları düşünerek bir kez daha dosyaların bulunduğu yöne doğru ilerledi. Bu kez

Runciter onu izlemiyordu; bunun yerine kocaman gövdesini kuru bir sandalyenin üstüne gürültülü bir şekilde yerleştirmişti. Runciter, derin bir nefes almıştı ve aniden Herbert, her zaman alışılmış bir şekilde enerji sergileyen bu iri yapılı yaşlı adamın, aslında yorgun olduğunu düşündü.

Sanırım onun konumunda olan başka birisi de, diye karar verdi Herbert, aynı şekilde davranmak zorunda kalacaktır; sıradan zayıflıklara sahip biri yerine daha güçlü özelliklere sahipmiş gibi davranmalıydı. Büyük olasılıkla Runciter'ın bedeni çökmüş durumdaki özgün organların yerine yerleştirilmiş bir sürü yapay organ ve fizyolojik cihaz içeriyordu. Tıp ilmi, onun için gerekli olan maddesel temeli sağlıyordur, diye varsaydı Herbert, Runciter'in beyni de geri kalan şeyleri hallediyordur. Acaba kaç yaşındadır, diye düşündü Herbert. Özellikle doksan yaşından sonrasını sadece dış görünüşüne bakarak söylemek imkânsızdı.

"Bayan Beason," diye seslendi sekreterine, "Bayan Ella Runciter'ın yerini saptayın ve bana kimlik numarasını bulun. Ofis 2-A'ya götürülecek." Glen Runciter'ın karısının bulunması işleriyle uğraşan kadının karşısına oturan Herbert, Fribourg & Treyer *Prenses* enfiyesinden bir iki tutam alıp çekti.

·2·

Bira istemenin en iyi yolu, sadece Ubik demektir. Seçkin şerbetotları ve özel sularla imal edilen Ubik, mükemmel lezzetini yakalamak için çok yavaş bir şekilde dinlendirilmiştir. Birada bir numaralı tercihiniz, Ubik. Sadece Cleveland'da üretilir.

Ella Runciter, donmuş buharla çevrelenmiş olarak saydam tabutunun içinde, gözleri kapalı bir şekilde dimdik yatıyordu, elleri duygusuz yüzünün doğrultusuna yerleştirilmişti. Ella'yı görmeyeli üç yıl oluyordu ve elbette değişmemişti. Asla değişmeyecekti, en azından fiziksel açıdan. Ama aktif yarı-yaşam haline diriltilse, yani diğer bir deyişle serebral etkinliği geri getirilse de, bu kısa süreli bir işlemdi, bu işlemin ardından Ella yine bir şekilde ölüyordu. Geriye kalan zamanımızın azalışıyla birlikte nabız atışları da yavaş yavaş azalıyor ve duruyordu.

Bunu bildiği için kalan zamanını azaltmamak adına canlandırma işini giderek daha çok ihmal etmeye başlamıştı. Durumu kafasında şöyle mantıklı hale getirmişti: ölüm onun yazgısıydı ve onu canlandırmak Ella'ya karşı

işlenen bir günahtı. Ölümünün ve yarı-yaşama geçtiği ilk günlerde kadının kendisinin ifade ettiği isteklere uygun olarak – bunlar artık adamın zihninde iyice bulanıklaşmıştı. Ne olursa olsun, ondan dört kat daha yaşlı bir adam olarak daha iyisini biliyor olmalıydı. Kadının istekleri neydi? Kendisiyle birlikte Runciter Ortaklığı'nın yarı sahibi olma işlevini sürdürmek mi; bu düzenin kurulmasında birtakım belirsizlikler vardı. Ama bu dileği yerine getirmişti. Bugüne dek altı ya da yedi kez organizasyonun yaşadığı her krizde gelip ona danışmıştı. Şimdi de yaptığı buydu.

Şu kulaklık tertibatına lanet olsun, diye söylendi plastik diski kafasına yerleştirirken. Ve bu mikrofona da; doğal iletişimi engelleyen her şeye. Vogelsang ya da adı her neyse onun getirdiği biçimsiz sandalyenin üzerinde kıpırdanıp dururken kendisini oldukça rahatsız ve sabırsız hissediyordu; kadının bilincinin yeniden canlanışını seyrederken biraz daha acele etmesini diledi. Sonra birden panik içinde aklına geldi, belki de bu işi başaramayacaktı; belki de tükenmişti ve bunu ona söylememişlerdi. Ya da onlar da bilmiyorlardı. Belki de, diye düşündü, Vogelsang denen yaratığı çağırıp bir açıklama yapmasını istemeliyim. Belki de korkunç bir yanlışlık vardı.

Beyaz tenli güzel Ella; gözleri, açık olduğu günlerde, nasıl da parlak ve ışıltılı maviydi. Bu

asla bir daha olmayacaktı; onunla konuşabilir ve onun yanıtını duyabilirdi, onunla iletişim kurabilirdi. . . ama onu ne gözleri açılmış olarak bir daha asla görebilirdi ne de ağzının hareket ettiğini. Onun geldiğini gördüğünde gülümseyemezdi. Ayrılırken de ağlayamazdı. Bütün bunlara değer mi? diye sordu kendi kendine. Bu, doğrudan yaşamdan mezara doğru giden eski yöntemden daha mı iyiydi? Bir anlamda, o hâlâ benimle birlikte, diye karar verdi. Bunun alternatifi hiçlikti.

Kulaktan duyduğu sözcükler, yavaş ve belirsizce biçimlendi: dolaylı önemsiz düşünceler, onun şu anda içinde olduğu gizemli bir düşün parçacıkları. Bir yarı-yaşamlı olmak nasıl bir duygu, diye merak etti? Ella'nın ona anlattıklarına bakarak bunu asla tam olarak anlayamazdı; bu işin özü, bu işin getirdiği deneyimler, gerçekten anlatılamazdı. Sadece onun anlattıklarıyla yetinmek durumundaydı. Yerçekimi, demişti ona bir seferinde, seni etkilememeye başlıyor, yüzebiliyorsun, giderek daha fazla. Yarı-yaşamın sona erdiğinde Sistem'in dışına, yıldızlara kadar yüzüp gidebileceğini düşünüyorum demişti. Ama bunu bilmiyordu; sadece merak edip varsayımlarda bulunuyordu. Ama yine de korkmuş görünmüyordu. Ya da mutsuz. Adam bu yüzden memnundu.

"Selam, Ella" dedi beceriksizce, mikrofona

doğru.

"Aa," diye geldi kadının yanıtı; irkilmiş gibiydi. Ama elbette ki yüzü ifadesizliğini koruyordu. Görünen bir şey yoktu; adam bakışlarını başka yere çevirdi. "Merhaba Glen," dedi kadın, bir tür çocukça merak, adamı burada bulmanın getirdiği bir şaşkınlık içindeydi. "Ne–" Biraz duraksadı. "Ne kadar oldu?"

"İki yıl kadar."

"Haydi anlat, neler oluyor."

"Öf, lanet olsun," dedi adam, "her şey parçalanıyor, tüm organizasyon. İşte bu yüzden buradayım; sen önemli politik tasarı kararları almak istiyordun ve Tanrı biliyor ya şimdi tam buna ihtiyacımız var, yeni bir politikaya ya da izcilik yapımızı bir şekilde yenilemeye."

"Düş görüyordum," dedi Ella. "Dumanlı kırmızı bir ışık gördüm, korkutucu bir ışık. Ama yine de içine doğru yürümeye devam ediyordum. Duramıyordum."

"Evet," diye başını sallayarak onayladı Runciter. "*Bardo Thödel, Tibet Ölüler Kitabı*[6]

[6] *Bardo Thödel - Tibet Ölüler Kitabı*: Bir birimi izleyen altı özgün yöntemle ruhun özgürlüğe kavuşturuluşunu anlatır. Bunlar duyma, giyme, anımsama, görme, tat alma ve dokunma yoluyla ulaşılan ruhsal özgürlük bütünleşmesi olarak sıralanabilir. Her ne kadar "Ölüler Kitabı" denilse de metinler aynı zamanda bir "Doğuş Kitabı" olarak da adlandırılabilir. Tibet Budizmi'nin bir geleneği olan *Tibet Ölüler Kitabı* bir Bardo hocası tarafından yaşamdan ölüme geçmekte olan kişiye yüksek sesle okunur. ç.n

bundan bahseder. Sana okunuşunu hatırla; doktorlar okumuşlardı, sen–" Duraksadı. "Ölürken," dedi ardından.

"Dumanlı kırmızı ışık, kötü bir şey, değil mi?"

"Evet, ondan sakınmalısın." Gırtlağını temizledi. "Dinle Ella, sorunlarımız var. Bunları dinlemeye kendini hazır hissediyor musun? Demek istediğim sana aşırı yüklenmek ya da buna benzer şeyler yapmak istemiyorum; eğer çok yorgunsan ya da başka bir konu üzerinde konuşup tartışmak istiyorsan söyle."

"Bu çok tuhaf. Sanırım seninle son konuşmamızdan bu yana geçen zaman içinde sürekli rüya görüyorum. Gerçekten de iki yıl mı oldu? Ne düşünüyorum biliyor musun Glen? Ben ve etrafımda yatan bütün o insanlar – aşama aşama birbirimizle birleşiyoruz gibi geliyor. Rüyalarımın büyük bölümü asla bana ait değil. Bazen bir adam, bazen küçük bir erkek çocuğu oluyorum; bazen de varisli damarlarıyla şişman, yaşlı bir kadın. . . Daha önce hiç görmediğim yerlerde, bana hiçbir şey ifade etmeyen şeyler yapıyorum."

"Evet, tıpkı onların dediği gibi, onun içinden tekrar doğmak üzere, yeni bir rahme doğru ilerliyorsun. Ve şu dumanlı kırmızı ışık – o kötü bir rahim; o yöne doğru gitmek istemiyorsun. O aşağılayıcı, düşük seviyeli bir rahim. Büyük olasılıkla, bir sonraki yaşamını ya da öyle bir şeyleri seziyorsun." Adam bütün

bunları söylerken kendisini çok aptal hissetmişti; aslında o dini inançları olan biri değildi. Ama yarı-yaşam deneyimi gerçekti ve diğer tüm din adamlarının dışındaydı. "Hey," dedi, konuyu değiştirmek için. "Haydi, sana neler olup bittiğini anlatayım, beni buraya getirip senin canını sıkmamı sağlayan şeyi sana henüz söylemedim. S. Dole Melipone görüntüden kayboldu."

Bir sessizlik anı oluştu ve ardından Ella kahkahalarla güldü. "S. Dole Melipone da kim veya ne? Böyle bir şey olamaz." Kahkaha, onun eşsiz ve tanıdık sıcaklığı adamın içini titretti; kahkaha adama kadını hatırlatıyordu, aradan geçen bunca yıla rağmen. Ella'nın kahkahasını duymayalı neredeyse on yıl olmuştu.

"Belki de unuttun," dedi adam.

"Unutamadım; bir S. Dole Melipone'u unutmuş olamam. Bir hobbit gibi bir şey mi?" dedi Ella.

"O, Raymond Hollis'in en iyi telepatı. G. G. Ashwood'un onu ilk kez keşfedişinden bu yana, bir buçuk senedir, en az bir durdurucu tarafından yakından izliyoruz. Melipone'u asla kaybetmemiştik, buna dayanamazdık. Melipone gerektiğinde Hollis'in diğer adamlarının iki katı kadar psi-alanı üretebilir. Ve Melipone, Hollis'in ortadan kaybolan bir sürü adamından sadece biri – en azından bizi endişelendirecek şekilde ortadan kaybolan.

Birlik'teki herhangi bir sağduyu organizasyonunun anlayamadığı bir şekilde kayboldular. Sonunda, ben de düşündüm ki, neler olduğunu ve ne yapmamız gerektiğini gidip Ella'ya bir sorayım. Vasiyetnamende belirttiğin gibi – hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Ama kadının sesi uzaklaşmaya başlamıştı. "TV reklamlarınızı çoğaltın. İnsanları uyarın. Onlara söyleyin ki. . ." Sesi giderek uzaklaştı ve yerini bir sessizliğe bıraktı.

"Bu canını sıkıyor değil mi," dedi Runciter kederli bir ses tonuyla.

"Hayır, ben–" Kadın duraksadı ve adam onun bir kez daha kayıp gittiğini hissetti. "Onların hepsi telepat mıydı?" diye sordu kadın, kısa bir sessizliğin ardından.

"Büyük bölümü telepat ve önbilici. Yeryüzü üzerinde bir yerde değiller, bunu biliyorum. Yapacak hiçbir şeyleri olmayan bir düzine atıl durdurucumuz var, çünkü onların etkisiz hale getirdiği Psi'ler ortalıkta yoklar, beni giderek daha fazla endişelendiren şeyse, anti-psi çalıştırmak için yapılan tekliflerin azalması – tahmin edebileceğin gibi, bu da çok fazla sayıda Psi'nin kayıp olduğu gerçeğini gösteriyor. Onların hepsinin tek bir proje üstünde çalıştığını biliyorum; demek istediğim buna inanıyorum. sanırım, buna eminim; birisi onları kiraladı, ama kim ya da nerede olduğunu sadece Hollis biliyor. Ya da bütün bu

olup bitenlerin ne olduğunu." Bunları söylemesinin ardından düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Ella, tüm bu olup bitenleri açığa çıkarmak için ona nasıl yardım edebilirdi ki? diye sordu kendi kendine. Şu tabutun içine sıkışıp kalmıştı, dünyadan dondurulup atılmıştı – sadece adamın ona söylediği şeyleri biliyordu. Ama yine de onun zekâsına daima güvenmişti, bu bilgeliğin kadınca bir biçimiydi. Kadının yaşadığı süre içersinde adam bu işin sırrını çözememişti; ve şimdi kadın dondurulmuş bir ölümsüzlük içinde yatarken de bu sırrı çözemeyecekti. Onun ölümünün ardından tanıdığı diğer kadınlardaysa – ki birçok kadın tanımıştı – Ella'daki önsezinin belki de sadece çok küçük bir kısmı vardı. Onlar aslında içlerinde sahip oldukları büyük potansiyelin belirtilerini, asla Ella'nın yaptığı kadar ortaya çıkartamamışlardı.

"Anlat," dedi Ella, "Şu Melipone nasıl biri?"

"Serserinin biri."

"Para için mi çalışıyor? Ya da inançsız biri mi? Onlar şu psi özelliklerine, kozmik kimliğin ve amaçlarının hissedilmesine sahip olduklarından beri bu konuda daima endişeler taşıdım. Şu korkunç Sarapis'in sahip olduğu gibi; onu hatırlıyor musun?"

"Sarapis artık ortalıkta değil. Söylenenlere göre Hollis onu temizlemiş, çünkü onunla rekabete girmek için kendi teşkilatını ha-

zırlıyormuş. Önbilicilerden birisi Hollis'e ötmüş." Ardından ekledi, "Melipone bizim için Sarapis'ten daha belalı. Yoğunlaştığında yani sıkı çalıştığında onun alanını dengelemek için en az üç durdurucu gerekiyor ve bu kâr bırakmıyor; bir durdurucu için aldığımız ücretin aynısını alıyoruz – yani alıyorduk. Çünkü Birlik'in belirlediği bizim bağlı olduğumuz bir fiyat tarifesi var." Birlik'ten her geçen yıl daha az hoşlanıyordu; işe yaramamaları, pahalıya patlamaları ve kibirlilikleri yüzünden bu duygu adamda kronik bir takıntı halini almıştı. "Yani diyebiliriz ki, Melipone para için çalışan bir Psi'ydi. Bu senin kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı? Bu daha az kötü değil mi?" Bekledi, ama kadından gelen hiçbir yanıt duyamıyordu. "Ella," dedi. Sessizlik... "Hey, selam Ella, orada mısın; beni duyabiliyor musun? Bir sorun mu var?" dedi sinirli bir şekilde. Ah Tanrım, diye düşündü. Kadın gitmişti.

Bir suskunluğun ardından düşünceler yavaş yavaş sağ kulağında maddeleşmeye başladı. "Benim adım Jory." Ella'nın düşünceleri değildi; farklı bir canlanmaydı, daha hayat dolu ama beceriksiz. Ella'nın usta kurnazlığından yoksundu.

"Hattan çık," dedi Runciter panik içinde. "Ben karım Ella ile konuşuyordum; sen nereden çıktın?"

"Adım Jory," diye şekillendi düşünceler,

"ve kimse benimle konuşmuyor. Sizinle biraz konuşmak bana iyi gelecek, bayım eğer sizin için bir sorun olmayacaksa. Adınız nedir?"

Runciter kekeleyerek konuştu, "Ben karımı, Bayan Ella Runciter'i istiyorum; onunla konuşmak için ödeme yaptım ve konuşmak istediğim o, sen değil."

"Bayan Runciter'ı tanıyorum," düşünceler adamın kulağında çınladı, şimdi daha da güçlenmişti. "O benimle konuşuyor, ama bu sizin gibi birisinin, yani dünyadan birisinin benimle konuşması gibi değil. Bayan Runciter, burada bizimle birlikte; ama bunun bir önemi yok, çünkü o da bizim bildiğimizden fazlasını bilmiyor. Şimdi hangi yıldayız, bayım? Büyük gemiyi bağlantı noktasına gönderdiler mi? Bununla çok ilgileniyorum; belki siz bana söylersiniz. Eğer isterseniz daha sonra ben de Bayan Runciter'a söyleyebilirim. Tamam mı?"

Runciter kulağındaki kulaklığı çıkardı ve öfkeyle kulaklıkları, mikrofonu ve diğer ıvır zıvırları yere fırlattı; toza doymuş, küf kokan ofisi terk edip soğuk tabutların arasından yürümeye başladı, sıra sıra uzanıyorlardı, hepsi de numaralarına göre düzgün bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Moratoryum sahibini bulmak için hızla ilerlerken, çalışanlar önüne çıkıyor ve ardından gözden kayboluyorlardı.

"Bir aksilik mi oldu Bay Runciter?" dedi von Vogelsang denen adam, etrafta debele-

nip duran Runciter'in farkına varmıştı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Hatta bir şey girdi," dedi soluk soluğa Runciter, durdu. "Ella'nın yerine. Lanet olsun size de sizin adi, kokuşmuş işinize de; bu olmamalıydı, bunun anlamı nedir?" Ofis 2-A'ya doğru ilerlemekte olan Vogelsang'ı söyleneerek izlemeye başladı. "Ben işimi böyle yapıyor olsaydım–"

"Kendini tanıttı mı?"

"Evet, adının Jory olduğunu söyledi."

"Bu Jory Miller olabilir," dedi von Vogelsang, kaşlarının endişeyle çatıldığı açıkça belliydi. "Sanırım o adam karınızın yanına yerleştirilmişti. Soğuk odada."

"Ama gördüğüm Ella idi."

"Uzun süreli yakınlıkların ardından," diye açıkladı von Vogelsang, "arada sırada bir karşılıklı geçişme, yarı-yaşamlıların zihinleri arasında birbirleri üzerine bir yayılma oluyor. Jory Miller'ın sefalik etkinliği özellikle çok iyi; karınızınki o kadar değil. Ve ne yazık ki bu durum da tek taraflı protofason geçişlerine neden oluyor."

"Bunu düzeltebilir misiniz?" diye boğuk bir sesle sordu Runciter; hâlâ soluk soluğaydı ve titriyordu, kendisini hâlâ tükenmiş hissediyordu. "O şeyi karımın zihninden çıkarın ve Ella'yı geri getirin – sizin işiniz bu!"

"Bu durum yüzünden paranızın boşa git-

tiğini düşünüyorsanız, size iade edilecektir," diye resmi bir tonla konuştu von Vogelsang.

"Parayı düşünen kim! Boş ver parayı." Şimdi Ofis 2-A'ya ulaşmışlardı; Runciter bir sandalyenin üzerine çöktü, kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki zar zor konuşabiliyordu. "Eğer bu Jory denen adamı hattan çıkaramazsanız," dedi, yarı soluyup yarı hırlayarak, "seni dava ederim; burayı kapattırırım!"

Tabutun karşısına oturan von Vogelsang, kulağına yerleştirdiği ses tesisatının düğmesine bastı ve mikrofona doğru gür bir sesle konuştu. "Hattan çık Jory; o iyi bir çocuktur." Bunu söylediğinde Runciter'a doğru dönmüştü. "On beş yaşında yarı-yaşamlı oldu; işte bu yüzden böylesine güçlü bir canlılığa sahip. Aslında, bu daha önce de olmuştu; Jory çeşitli kereler olmaması gereken yerlerde kendini gösterdi." Bir kez daha mikrofona eğilerek konuştu. "Bu çok kaba bir davranış, Jory; Bay Runciter karısıyla konuşmak için çok uzun bir yoldan geldi. Bayan Runciter'ın sinyalini bulanıklaştırma Jory, bu hiç de hoş değil." Kulaklığı dinlerken bir süre bekledi. "Biliyorum, onun sinyali zayıf." Yeniden dinledi, oldukça ciddi görünüyordu ve ardından kulaklığı çıkarıp ayağa kalktı.

"Ne dedi?" diye sordu Runciter. "Aradan çekilip Ella ile konuşmama izin verecek mi?"

"Jory'nin yapabileceği hiçbir şey yok,"

dedi von Vogelsang. "İki AM radyo vericisi düşün. Birisi yakın ama sadece beş yüz vatlık çalışma gücüyle sınırlandırılmış. Diğeri uzakta, ama yakın olanın frekansıyla aynı ya da çok yakınında ve beş bin vat gücünde. Gece olduğunda–"

"Ve gece *oldu*," dedi Runciter. En azından Ella için olmuştu. Eğer Hollis'in kayıp telepatlarını, parakinetikçilerini, önbilicilerini, diriltıcilerini ve canlandırıcılarını bulamazsa, belki kendisi için de gece olacaktı. Yalnızca Ella'yı kaybetmemişti; aynı zamanda onun tavsiyelerini de kaybetmişti, kadın önerilerde bulunamadan Jory onun yerini almıştı.

"Onu soğuk odaya geri götürdüğümüzde," diye geveledi von Vogelsang, "onu bir daha Jory'nin çok yakınına yerleştirmeyeceğiz Aslında, eğer aylık ücreti biraz daha arttırmayı düşünürseniz, Jory ya da başka birilerinden gelebilecek hetero-fiziksel işgalleri önleyebilmek için onu tek başına kalabileceği, daha kaliteli bir şekilde yalıtılmış ve duvarları Teflon 26 ile kaplanıp güçlendirilmiş bölmeye yerleştirebiliriz."

"Bunun için geç değil mi?" dedi Runciter, durumun onu düşürdüğü depresyondan bir an sıyrılmıştı.

"Karınız geri dönebilir. Önce Jory çekilmeli. Üstelik başkaları da onun güçsüzlüğünden yararlanarak aynı şeyi yapabilirler. Karınız şu

anda neredeyse herkes tarafından erişilebilecek bir durumda." Von Vogelsang dudaklarını ısırarak, düşünceli bir şekilde dolaşmaya başladı. "Karınız yalıtılmaktan hoşlanmayabilir Bay Runciter. Biz taşıyıcıları –halk tarafından denildiği şekliyle tabutları– belli bir neden yüzünden yan yana koyuyoruz. Birbirlerinin düşüncelerinde gezinmek bu yarı-yaşamlılara sadece–"

"Onu hemen diğerlerinden ayırın," dedi Runciter, adamın konuşmasını bölerek. "Yalıtılmış olması hiç var olmamasından iyidir."

"Var olmadığı söylenemez," diye düzeltti Vogelsang, "Sadece sizinle temas kuramıyor, arada fark var."

"Benim için hiçbir anlamı olmayan metafiziksel bir fark," dedi Runciter.

"Onu yalıtım bölümüne alacağım," dedi Vogelsang, "ama sanırım haklısınız; artık çok geç. Jory onun içine tamamen nüfuz etmiş. Üzgünüm."

"Ben de!" diye öfkeyle yanıtladı Runciter.

.3.

Hazır Ubik, yeni yapılmış bir kahvenin
bütün o taptaze lezzetine sahiptir.
Şöyle diyecek kocanız, Aman Tanrım, Sally,
şimdiye kadar senin yaptığın kahvelerin
biraz şey olduğunu düşünüyordum.
Ama şimdi olağanüstü!
Talimatlara uygun kullanıldığı zaman
güvenlidir.

Hâlâ üzerinde parlak ince çizgili, palyaço tarzı pijaması bulunan Joe Chip dalgın bir şekilde mutfak masasında oturuyordu, bir sigara yaktı ve birkaç bozukluk atmasının ardından yeni kiralamış olduğu gazete makinesinin düğmesiyle hafif hafif oynamaya başladı. Akşamdan kalmaydı, *gezegenlerarası haberler*'i geçti, *yerel haberler*'de bir an için oyalandı ve sonra *dedikodu*'yu seçti.

"Evet efendim," dedi nazikçe gazete makinesi. "Dedikodu sütunu. Şu gezegenlerarası üne sahip spekülatör ve banker, münzevi iş adamı Stanton Mick'in bugünlerde neyin peşinde biliyor musunuz?" Vızıldayarak çalıştı ve deliğinden basılı bir malzeme rulosu çıkmaya başladı; dışarı fışkıran rulo, kalın harflerle ol-

dukça şık bir şekilde düzenlenmiş dört renkli bir belgeydi, neo-tik tarzında yapılmış masanın yüzeyi boyunca yuvarlanarak yere düştü. Başı ağrıyan Chip eğilip ruloyu yerden aldı ve masanın üzerinde düzeltip yayarak önüne yerleştirdi.

MICK, DÜNYA BANKASI'NI İKİ TRİLYON ÇARPTI

Londra (AP). Gezegenlerarasıüne sahip spekülatör ve banker, münzevi işadamı Stanton Mick neyin peşinde? Şu sıralar iş dünyası hükümet yetkililerinden sızan bir dedikoduyla çalkanıyor, daha önce Marsta ki çöl alanlarının daha verimli hale getirilerek İsrail tarafından kolonileştirilmesi için ücretsiz bir filo oluşturulmasını işini üzerine alan bu gösterişli ama tuhaf para babası, şaşırtıcı ve yeni bir miktarda–

"Bu bir dedikodu değil," dedi Joe Chip gazete makinesine. "Bunlar mali konulardaki spekülasyonlar. Ben bugün hangi televizyon yıldızının, kimin uyuşturucu bağımlısı karısıyla yattığını öğrenmek istiyorum." Her zamanki gibi yeterince iyi uyuyamamıştı, en azından REM safhasına bile dalamamıştı. Uyku ilacı almış olmasına rağmen direnç göstermişti, çünkü maalesef, akıllı apartmanının özerk eczanesi tarafından onun için sağlanan bir haftalık uyarıcı stoku, sırf onlara karşı duyduğu

dayanılmaz oral açgözlülük yüzünden devre dışı kalmıştı. Yasaya göre salı gününe kadar eczaneden hiçbir istekte bulunamazdı. İki gün sonrasına, iki *uzun* gün.

"Magazin haberlerini ayarlayın," dedi gazete makinesi.

Öyle yaptı ve hiçbir oyalanma olmaksızın makineden ikinci rulo çıktı. Gözüne Lola Herzburg Wright'ın kusursuz bir şekilde çizilmiş bir karikatürü takıldı, bir tatmin hissiyle dudaklarını yaladı, ardından dayanılmaz bir iştah ve merakla metni okumaya başladı.

Geçen gece, neşeli bir N. Y. akşamı eğlencesinde, bir yankesicinin çarp-maya çalıştığı LOLA HERZBURG-WRIGHT, bu beceriksiz herifin çenesine sıkı bir sağ çakarak adamı bir masaya doğru sendeletti. O masada oturan İSVEÇLİ KRAL EGON'un yanında şaşırtıcı genişlikte ve kimliği bilinmeyen bir hanım vardı-

Akıllı apartmanının kapısındaki zil sistemi ahenksiz sesiyle çınladı; irkilen Joe Chip etrafına bakındı, neo-tik tarzında masasının formika yüzeyini yakmak üzere olan sigarasını fark edip söndürdü, ardından ayaklarını sürüyerek uykulu gözleriyle kapıdaki sürgülü kilidin yanına ustaca erleştirilmiş konuşma cihazına doğru yürüdü. "Kim o?" diye homurdandı; kol

saatine baktığında henüz sekiz bile olmadığını fark etti. Galiba kira robotu ya da bir alacaklı diye karar verdi. Kapının kilidini açmadı.

Kapı hoparlöründen coşkulu bir erkek sesi gürledi, "Biliyorum çok erken bir saat, Joe, ama şehre şimdi geldim. Benim G. G. Ashwood; yanımda şirket için Topeka'da yakaladığım bir umut var – bence muhteşem ve Runciter'ın kucağına atmadan önce senin onayını da almak istiyorum. Zaten Runciter İsviçre'de."

"Test araçlarım burada değil," dedi Chip.

"Hemen dükkâna fırlayıp senin için getiririm."

"Dükkânda değil." Gönülsüz bir şekilde ekledi, "Arabamda. Dün gece arabamdan çıkarmadım." Aslında, hava yastıklı arabasının[7] bagajını açıp onları çıkaramayacak kadar sersemdi. "Dokuzu geçene kadar bekleyemez mi?" diye sordu sinirli bir şekilde. G. G. Ashwood'un dengesiz manik enerjisi öğleden sonraları bile canını sıkardı...şimdi, sabahın yedi buçuğunda, onu tamamen dağıtmıştı: Bir alacaklıyla karşılaşmaktan bile beterdi.

"Chip, sevgili dostum, bu çok iyi bir numara, senin sayacının iğnelerini kıvırıp atacak bir yürüyen mucizeler şöleni ve üstelik şirkete,

[7] PKD'nin "hovercraft: bir hava yastığı üzerinde karada ve denizde gidebilen araç"tan yola çıkarak türettiği "hovercar" sözcüğünü böyle yorumladık.

çok ihtiyaç duyduğu yeni bir yaşam kazandıracak. Dahası–"

"Anti ne?" diye soru Joe Chip. "Telepat mı?"

"Her şeyi önüne sereceğim," dedi G. G. Ashwood. "Bilmiyorum. Dinle Chip." Ashwood sesini alçalttı. "Bu çok gizli, çok özel. Burada kapının önünde heyecan içinde bağırıp durmayı sürdüremem; birileri kulak verebilir. Aslında daha şimdiden apartmanın zemin katındaki bir sersemin düşüncelerini yakaladım bile; o–"

"Tamam," dedi Joe Chip, teslim olmuştu. G. G. Ashwood'un amansız monologları bir kez başladı mı bir daha asla kesilemezdi. Onu dinlemek zorundaydı. "Bana giyinmem ve kaldıysa biraz kahve bulabilmem için beş dakika ver." Önceki gece akıllı apartmanının süpermarketinden alışveriş yaptığını hatırlıyor gibiydi, özellikle yeşil bir yiyecek pulunun yırtılışını hatırlıyordu sanki, bunun anlamı da çay, kahve, sigara ya da ithal enfiye almış olduğuydu.

"Ondan hoşlanacaksın," diye enerjik bir şekilde seslendi G. G. Ashwood. "Benzer durumlarla her ne kadar sık karşılaşsak da bu kız–"

"Kız mı!" dedi Joe Chip telaşla. "Evim şu anda uygun değil, bina temizlik robotlarına ödeme yapmadım – iki haftadır buraya uğramıyorlar."

"Bu onu rahatsız eder mi, şimdi sorarım."

"Ona sorma. *Beni* rahatsız eder. Onu dükkânda test edeceğim, Runciter geldiğinde."

"Düşüncelerini okudum, bunu umursamıyor."

"Kaç yaşında?" Belki de sadece bir çocuktur, diye düşündü. Birçok yeni ve potansiyel durdurucu, henüz çocuk yaşlarındaydı, psionik ebeveynlerine karşı kendilerini korumak için yeteneklerini geliştiren çocuklar.

"Kaç yaşındasın tatlım?" diye hafifçe sordu G. G. Ashwood, yanındakiyle konuşmak için başını ona doğru çevirerek. "On dokuz," dedi Joe'ya.

Tamam, bu şaşırtıcıydı. Merak etmeye başlamıştı. G. G. Ashwood'un heyecan ve endişeyle karışık dikkat çekici şovları genellikle yanında etkileyici kadınlar bulunduğu zamanlarda olurdu; belki de bu kız da o kategoriye giriyordu. "Bana on beş dakika ver," dedi G. G.'ye. Eğer hızlı hareket eder, bir temizlik şirketine haber verir, kahve ve kahvaltıyı da ertelerse, onlar gelene dek evine tertipli bir görüntü verebilirdi. Bu en azından denemeye değer görünüyordu.

Zili kapattı, sonra bir fırça (elle kullanılan ya da otomatik) veya elektrik süpürgesi (prizli ya da helyum pilli) bulmak için mutfak dolaplarını karıştırdı. Hiçbirini bulamadı. Apartmanın malzeme bölümünden şimdiye

kadar hiçbir temizlik aracı satın almadığı açıkça belliydi. Bunları almak için tam da zamanını buldum, diye geçirdi içinden. Üstelik dört yıldır burada yaşıyordu.

Vidfonu açıp 214'ü, binanın bakım servisini tuşladı. "Dinle" dedi kendisini yanıtlayan varlığa. "Fonumun bir kısmının sizin temizlik robotlarınız için kullanılmasını istiyorum. Hemen daireme gelip ortalığı düzenlemeleri gerekiyor. Ücretin tümünü iş bittikten sonra ödeyeceğim."

"Faturanın tümünü onlar çalışmaya başlamadan önce ödeyeceksiniz, efendim."

Cüzdanını eline aldı; içinden –çoğu şu an için boşalmış olan– Sihirli Kredi Kartları tomarını çıkardı. Büyük olasılıkla her zaman günü geçmiş faturaları olacaktı, yani parayla olan ilişkisi böyle sürüp gidecekti. "Vadesi geçmiş faturamın Üçgen Sihirli Kart'a borç olarak geçmesini isteyeceğim," dedi karşısındaki belirsiz düşmana. "Bu sizin yetkiniz gerekmeden borcumun transferini yapacaktır; sizin kayıtlarınızda toplam ödeme olarak gözükecek."

"Artı para ve hapis cezaları."

"Onun ödemesini de benim şu Kalp şeklindeki–"

"Bay Chip, Ferris & Brockman Kredi Okuyup İnceleme Ajansı, sizin için özel bir ilan yayınlamış. İlan, kutumuza dün ulaştı ve bu yüzden halen aklımızda. Temmuz ayından itiba-

ren, krediniz üçlü G durumundan dörtlü G'ye düşmüş. Bizim bölümümüz –aslında tüm bu akıllı apartman– iç hat servisleri ya da kredilendirme işlemleri konusunda sizin gibi ümitsiz kuraldışı kişilere karşı programlanmış bulunmaktadır, efendim. Durumunuz göz önüne alınarak, bundan sonra her şey sizin için temel nakit fiyatına göre sağlanacaktır. Aslında, büyük olasılıkla bu durum hayatınızın sonuna kadar böyle sürecek. Aslında–"

Vidfonu kapattı. Temizlik robotlarının darmadağınık dairesine girmeleri konusundaki baştan çıkarıcı ve tehlikeli umudu bir yana bırakmak zorunda kalmıştı. Giyinmek için yatak odasına doğru sessizce yürüdü; ne de olsa bunu yardım almaksızın becerebilirdi.

Giyinmesinin –kestane rengi spor bir sabahlık, ucu pırıltılı ve yukarı kıvrık ayakkabı ve tepesi püsküllü bir fötr şapka– ardından mutfağa gidip kahve olduğuna dair bir ipucu bulabilmek umuduyla biraz arandı. Yoktu. Sonra salonu araştırdı ve buldu, banyoya açılan kapının yanında, dün geceden kalma kocaman bir torbada, içinde iki yüz elli gramlık gerçek Kenya kahvesi bulunan bir kutu buldu. Özellikle maddi durumu bu kadar berbatken bu harika bir ikram olacaktı.

Mutfağa döndü, bozukluk bulabilmek için ceplerini karıştırdı, buldu ve onunla kahve makinesini çalıştırdı. Kokladı, koku ona alışıl-

madık gelmişti, saatine tekrar göz attığında on beş dakikanın geçtiğini gördü; canlı adımlarla dairesinin kapısına doğru ilerledi, tokmağı çevirdi ve sürgüyü çekti.

Kapı açılmayı reddetti. "Beş sent lütfen."

Ceplerini karıştırdı. Başka bozukluk yoktu; hiçbir şey yoktu. "Yarın öderim," dedi kapıya. Tokmağı çevirmeyi tekrar denedi. Ama kapı bir kez daha kilitli kaldı. "Sana ödeyeceğim şeyler," diye konuştu, "sadece bahşiş niteliğindedir, yani sana bir ödeme yapmak zorunda değilim."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi kapı. "Bence bu akıllı daireyi alırken imzalamış olduğunuz kontrata bir bakın."

Masanın çekmecesinden kontratı buldu; onu imzaladığından bu yana belgeye bağlı kalmanın yararlı olduğunu yüzlerce kez görmüştü. Belge yeteri kadar açıktı, kapıya yapılan açıp kapama ödemeleri zorunluydu, bahşiş değildi.

"Haklı olduğumu gördünüz," dedi kapı. Durumdan hoşnut ve kendinden son derece emin bir tonda konuşmuştu.

Joe Chip, lavabonun yanındaki çekmeceden paslanmaz çelik bir bıçak aldı ve onunla dairesinin para yutan o kilit sisteminin vidalarını düzgün bir şekilde sökmeye başladı.

"Seni mahkemeye vereceğim," dedi kapı, ilk vida yerinden çıkar çıkmaz.

"Daha önce bir kapı tarafından hiç dava edilmemiştim," dedi Joe Chip. "Ama sanırım bununla yaşayabilirim."

Kapıya vuruldu. "Hey Joe, yavrum, benim, G. G. Ashwood ve kız hemen yanımda, benimle birlikte. Aç şu kapıyı."

"Delikten bir bozukluk at," dedi Joe "Mekanizmanın bu taraftaki kısmı tutukluk yapıyor gibi."

Bozukluk deliğin içinden tıkırdayarak indi; kapı açıldı ve yüzünde zeki bir ifadeyle G. G. Ashwood karşısında duruyordu. Kızı ileriye, dairenin içine doğru yönlendirirken yüzündeki bu ifade düzensiz ve belli belirsiz bir zafer ışıltısına dönüşüyordu.

Kız bir dakika boyunca dikilip Joe'ya baktı, on yediden daha büyük olmadığı açıkça belliydi, ince yapılı ve bakır tenliydi, koyu renkli iri gözleri vardı. Tanrım, diye düşündü, Joe, bu kız çok güzel. Yapay ketenden bir iş gömleği ve kot giymişti, ağır botları neredeyse gerçek çamura bulanmış gibiydi. Parlak dağınık saçları, kırmızı bir bandanayla arkadan sıkıca toplanmıştı. Kolları yukarıya kıvrılmış gömleğinden, bronzlaşmış hünerli kolları görünüyordu. Belindeki deri taklidi kemerde bir bıçak, bir telefon, acil durumlar için bir erzak paketi ve biraz su taşıyordu. Joe, kızın çıplak, esmer kolunun ön kısmında bir dövme olduğunu gör-

dü. CAVEAT EMPTOR[8] yazıyordu, bunun ne anlama geldiğini çok merak etti.

"Bu Pat," dedi G. G. Ashwood, kolunu gereksiz bir samimiyet içinde kızın beline dolamıştı. "Soyadını boş ver." Sırtında her zamanki tiftik pançosu, kayısı renginde keçe şapkası, kayak çorapları ve kaça terlikleriyle, sanki kocaman bir tuğlaymış gibi kara biçimli bedeniyle şişinerek Joe Chip'e doğru ilerledi, kendinden memnun bir şekildeki yılışık sırıtışı bedeninin her santimetre karesinden dışarı yansıyordu. Değerli bir şey bulmuştu ve bu da işin büyük bölümünü tek başına becerdiği anlamına geliyordu. "Pat, işte bu adam da şirketin en yetenekli, birinci sınıf elektrikli tip sınayıcısı."

"Elektrikli olan siz misiniz yoksa testleriniz mi?" dedi kız, Joe Chip'e, oldukça sakin bir şekilde.

"Arada değişiyor," dedi Joe. Adam etrafında temizlenmemiş dairesinin pis havasını hissediyordu; bu hava etraftaki döküntüler ve yığınlardan yayılıyordu ve Pat'in çoktan bunun farkına vardığını da biliyordu. "Oturun," dedi gergin bir şekilde. "Birer fincan gerçek kahve için."

"Çok lüks olur," dedi Pat, kendisine mutfak

[8] Latince. "Alıcı dikkatli olsun! Bütün sorumluluk alıcıya aittir." Satıcının garantisini taşımayan mallarda, malın kalitesiyle ilgili riski alıcının yükleneceğini belirten bir tür ticari uyarı kuralı. ç.n

masasının üzerinde bir yer bulup otururken; bir haftadır birikmiş olan gazete öbeğini gayri ihtiyari bir şekilde biraz daha toplu bir yığın haline getirdi. "Gerçek kahveye nasıl para dayandırabiliyorsunuz Bay Chip?"

"Joe'ya çok iyi para ödeniyor, Şirket onsuz çalışamaz," dedi G. G. Ashwood. Masanın üzerinde duran pakete uzanıp bir sigara aldı.

"Koy onu yerine," dedi Joe Chip. "Zaten parasızım, üstelik son yeşil yiyecek pulumu da kahve için kullandım."

"Kapıyı ben ödedim," diye belirtti G. G. Ashwood. Paketi kıza uzattı. "Joe sadece dalga geçiyor, sen ona aldırma. Yaşadığı yere bir baksana. Tüm yaratıcılığını gözler önüne seriyor; bütün dahiler böyle yaşamayı sever. Test araçların nerede Joe? Zaman kaybediyoruz."

"Çok tuhaf giyinmişsin," dedi kıza Joe.

"Ben Topeka Kibbutz'unda[9] yüzeyaltı vidfon hatlarına bakıyorum," dedi Pat. "Bu kibbutz'da elle yapılan işlere özellikle kadınlar alınıyor. Bu yüzden Wichita Falls Kibbutz yerine oraya başvurdum." Siyah gözleri gururla parıldıyordu.

"Kolundaki o yazı, yani dövme, İbranice mi?" diye sordu Joe Chip.

"Latince." Gözleri aldığı zevki saklıyordu. "Pislikten bu kadar karışmış bir ev daha önce hiç görmemiştim. Kız arkadaşınız yok mu?"

[9] *Kibbutz*: İsrail'de kolektif çiftlik.

"Böyle elektrikli uzman tiplerin o tarz saçmalıklara ayıracak vakitleri olmaz," dedi G. G. Ashwood sinirli bir şekilde. "Dinle Chip, bu kızın ebeveynleri Ray Hollis için çalışıyor. Eğer onlar kızın şimdi burada olduğunu bilselerdi ona lobotomi[10] yaptırırlardı."

"Onlar senin bir karşıt yetin olduğunu bilmiyorlar mı?" diye kıza sordu Joe Chip.

"Hayır." Kız başını salladı. "İzciniz, kibbutz kafeteryasında birlikte otururken bana söyleyene kadar bunu gerçekten de anlamamıştım. Belki doğrudur." Omuzlarını silkti. "Belki de değil. İzciniz, bana sizin test araçlarınızı kullanarak bunu somut olarak kanıtlayabileceğinizi söylemişti."

"Eğer test sonunda bu kanıtlanırsa, kendini nasıl hissederdin?" diye sordu Joe Chip.

Bir süre düşündükten sonra Pat konuştu, "Bu durum bence pek – mümkün değil. Hiçbir şey yapamıyorum; nesneleri hareket ettiremiyorum, taşı ekmeğe çeviremiyor, cinsel ilişkiye girmeden doğuramıyor, hasta insanları iyileştiremiyorum. Kimsenin düşüncelerini okuyamam, geleceği göremem – bunlar gibi bilinen yeteneklerim yok. Ben sadece bir başkasının yeteneğini etkisiz hale getirebilirim. Bence bu–" Kız elini oynattı. "Çok aptalca."

[10] *Lobotomi*: Azgın ya da denetlenemez bir hastanın beyninin ön kısmının kesilip alınması; bu amaçla yapılan ameliyat. ç.n

"İnsan ırkının yaşamını sürdürebilmesi için," dedi Joe, "bu da psi yetileri kadar gerekli bir etken. Özellikle biz Norm'lar için. Anti-psi etkeni ekolojik dengenin doğal yenilenmesidir. Bir böcek uçmayı öğrenir, sonra bir başkası da onu yakalamak için ağ örmeyi öğrenir. Bu hiç uçamamakla aynı mı? İstiridyeler kendilerini korumak için sağlam kabuklar geliştirmiştir; bu yüzden uçmayı öğrenmiş olan kuşlar, istiridyeyi alıp yükseklere çıkarır ve oradan bir kayanın üstüne bırakırlar. Bir anlamda, sen Psi'leri avlayan bir canlı türüsün ve Psi'ler de Norm'ları avlayan bir canlı türüdür. Bu durum senin Norm sınıfının dostu olmanı sağlar. Denge, böylece döngü tamamlanır, av ve avcı. Bu olay, sonsuz kadar gidecek bir sistem gibi görünüyor; ve dostça söylüyorum ki, bu durumun nasıl geliştirilebileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir hain olarak görülebilirim," dedi Pat.

"Bu seni rahatsız eder mi?"

"İnsanlar, bana düşmanca yaklaşacağı için rahatsız edebilir. Ama sanırım etrafında düşmanca duygular yükseltmeden pek fazla yaşayamazsın; bütün herkesi memnun edemezsin, çünkü insanlar farklı şeyler isterler. Birini mutlu eden şey, bir diğerini rahatsız eder."

"Senin anti-yetin nedir?" diye sordu Joe Chip.

"Açıklaması zor."

"Dediğim gibi," dedi G. G. Ashwood, "yeteneği eşsiz; daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştım."

"Hangi psi yetilerini etkisiz hale getirebiliyorsun?" diye sordu Joe Chip.

"Önbilici," dedi Pat. "Sanırım." Enerjik sırıtışı hâlâ yüzünde asılı kalmış olan G. G. Ashwood'u gösterdi. "İzciniz bunu bana açıkladı. Eğlenceli bir şeyler yaptığımı bilmiyordum; hayatımdan her zaman böyle tuhaf dönemler olmuştur, altı yaşımdan beri. Aileme hiçbir zaman bahsetmedim, çünkü içimde bu durumdan hoşlanmayacaklarına dair bir his vardı."

"Onlar önbilici mi?" diye sordu Joe.

"Evet."

"Haklısın. Bundan hoşlanmazlardı. Ama yetini onların yanında kullanmışsan –bir kez bile olsa– hemen anlamaları gerekir. Hiç şüphelenmediler mi? Ya da hiç onların yetilerine karıştığın olmadı mı?"

"Ben," dedi Pat. Duraksadı. "Ben sanırım karıştım, ama onlar bunu bilmiyorlar." Yüzünde oldukça şaşkın bir ifade beliriverdi.

"İzin verirsen," dedi Joe, "sana anti-önbilici işlevlerinin genelde nasıl çalıştığını anlatayım. İşlevler, sadece bizim bildiğimiz olaylarla değerlendirilmiştir. Önbilici, tıpkı arı kovanındaki gözenekler gibi dizilmiş bir dizi farklı gelecek görür. İçlerinden biri onun için daha

anlaşılırdır ve onu seçer. Önbilici seçtikten sonra anti-önbilicinin yapacağı hiçbir şey kalmaz; anti-önbilici, önbilici karar verme sürecindeyken orada olmalıdır, daha sonra değil. Anti-önbilici, önbilicinin tüm gelecekleri neredeyse aynı açıklıkla görmesini sağlar; böylece önbilicinin seçme yetisini etkisizleştirir. Bir önbilici, çevresinde bir anti-önbilici varsa bunu hemen fark eder, çünkü gelecekle olan tüm ilişkisi değişmiştir. Telepatlar olayındaysa benzer bir zayıflama–"

"O zaman içinde geri gidebiliyor," dedi G. G. Ashwood.

Joe şaşkınlık içinde adama baktı.

"Geçmişe," diye yineledi G. G. Ashwood, bunun tadını çıkarıyor ve gözleri Joe Chip'in mutfağının her köşesine zafer okları fırlatıyordu. "Pat tarafından etkilenen bir önbilici hâlâ tek bir baskın gelecek görüyor; tıpkı senin dediğin gibi, daha aydınlık bir olasılığı. Sonra önbilici onu seçiyor ve doğru olanı yapıyor. Ama o niçin doğru? Niçin o daha parlak? Çünkü bu kız–" diyerek kıza doğru döndü. "Pat geleceği kontrol ediyor, söz konusu olasılık niçin daha net, çünkü geçmişe dönüyor ve onu değiştiriyor. Geçmişi değiştirerek, önbiliciyi de içeren bugünün de değişmesini sağlıyor; önbilici hiçbir şeyin farkında olmaksızın etkileniyor ve aslında öyle olmadığı halde yeteneğinin işe yaradığını sanıyor. Bu, Pat'in an-

ti-yetisinin diğer anti-önbilici yetilere karşı olan avantajlarından biri. Diğer –ve daha büyük olan avantajıysa– o, önbilicinin kararını *buna karar verdikten sonra* iptal edebiliyor. Duruma daha sonradan müdahale edebiliyor ve senin de bildiğin gibi bu bizim için daima büyük bir sorundu; eğer duruma başlangıç anında müdahale edemezsek yapacak hiçbir şeyimiz kalmıyordu. Kısacası, biz hiçbir zaman bir önbilicinin yetisini diğerlerine yaptığımız gibi gerçekten iptal edemedik; doğru değil mi? Bu, bizim hizmetlerimiz içinde zayıf halka değil mi?" Hayranlık belirtisi beklercesine Joe Chip'e baktı.

"İlginç" dedi sakin bir şekilde Joe Chip.

"Hay sıçıyım – Ne demek 'ilginç'!" G. G. Ashwood, öfkeyle etrafta dolandı. "Bu, şimdiye dek ortaya çıkmış en olağanüstü anti-yeti."

"Ben zaman içinde geriye gidemiyorum," diye kısık bir sesle konuştu Pat. Gözlerini kaldırarak Joe Chip'e yarı özür diler yarı öfkeli bir tavırla baktı. "Bir şeyler yapabiliyorum, ama gerçeğe oranlarsak Bay Ashwood'un anlattıkları biraz daha farklı."

"Düşüncelerini okuyorum," dedi G. G., kıza, biraz kızgın görünüyordu. "Geçmişi değiştirebildiğini biliyorum; bunu yapmışsın."

"Geçmişi değiştirebilirim, ama geçmişe *gidemem*," dedi Pat, "sizin aygıtlarınızın düşünmesini istemeniz gibi, ben de zaman içinde

yolculuk yapamıyorum."

"Geçmişi nasıl değiştiriyorsun?" diye sordu kıza Joe.

"O konuda düşünerek. Geçmişe ait belirli bir görüntü üzerine, örneğin bir olay ya da birisinin söylediği bir şey üzerine yoğunlaşarak. Veya olmasını hiç istemediğim halde olan küçük bir şey hakkında. Bunu ilk kez yaptığımda, bir çocuktum–"

"O zamanlar altı yaşındaydı," diyerek araya girdi G. G., "Detroit'te yaşıyordu, elbette ki ailesiyle birlikte; babasının çok değer verdiği antika bir seramik heykeli kırmış."

"Baban bunu önceden görmedi mi?" diye kıza sordu Joe. "Önbili yetisini kullanarak."

"Gördü," diye yanıtladı Pat, "ve heykeli kırmamdan bir hafta önce beni cezalandırdı. Bana bunun kaçınılamaz olduğunu söyledi; önceden bilme yetisini bilirsiniz: Onlar önceden görürler, ama hiçbir şeyi değiştiremezler. Heykel kırıldıktan sonra –yani ben heykeli kırdıktan sonra– bu konu üzerinde çok düşündüm. Kırılmasından bir önceki hafta boyunca olanları düşündüm, akşam yemeklerinde tatlı yiyememem, akşam beşte yatmak zorunda olmam. Ulu İsa –ya da bir çocuk ona ne derse öyle– diye düşündüm, tüm bu şansız olayları önlemenin bir yolu yok muydu? Babamın önbilici yetisi artık bana çok olağandışı gelmiyordu, çünkü olayları değiştiremiyordu;

hâlâ da böyle düşünüyorum, bir tür küçümseme. O lanet heykeli yeniden tek parça haline döndürebilmek için tam bir ayımı harcadım; düşüncelerimde sürekli onun kırılışından önceki zamana dönüyor, onun nasıl göründüğünü kafamda canlandırıyordum . . . berbattı. Sonra bir sabah uyandığımda –ki bütün gece onu rüyamda görmüştüm– orada duruyordu. Her zaman olduğu gibi." Gergin bir halde, Joe Chip'e doğru eğildi; keskin ve belirli bir ses tonuyla konuştu. "Ama ne annem ne de babam hiçbir şeyi fark etmediler. Onlar için heykelin tek parça halinde olması son derece normal görünüyor, onun her zaman için tek parça olduğunu düşünüyorlardı. Olayı hatırlayan tek kişi bendim." Gülümsedi, arkasına yaslandı, adamın paketinden bir sigara daha aldı ve yaktı.

"Ben gidip arabadan test araçlarımı getireyim," dedi Joe Chip ve kapıya doğru ilerledi.

"Beş sent lütfen," dedi kapı, adam kapının kolunu çevirir çevirmez.

"Kapıyı ödesene," dedi Joe, G. G. Ashwood'a.

Arabasından test araçlarını alıp apartmanına geri döndü ve şirketinin izcisine artık gitmesini söyledi.

"Ne?" dedi G. G. Ashwood, şaşkınlık içindeydi. "Ama onu ben buldum; ödül benim. Onun alanını bulabilmek için tam on gün bo-

yunca iz sürdüm; ben–"

"Senin alanın burada olduğu sürece onu test edemem, bunu çok iyi biliyorsun. Yeti ve anti-yeti alanları birbirlerini deforme ederler; eğer böyle olmasaydı, biz bu işi yapıyor olmazdık." G. G. suratsız bir şekilde ayağa kalkarken elini uzattı. "Ve bana biraz bozukluk bırak, ki o ve ben buradan çıkabilelim."

"Bende var" diye mırıldandı Pat. "Cüzdanım-da."

"Benim alanımı çıkararak," dedi G. G., "kızın yarattığı gücü ölçebilirsin. Bunu yaptığını yüzlerce kez gördüm."

"Bu farklı" dedi Joe sadece.

"Üzerimde hiç bozukluğum kalmamış," dedi G. G. "Dışarıya çıkamıyorum."

Önce Joe'ya, ardından G. G.'ye bakan Pat dedi ki, "Benimkilerden birini al." G. G.'ye bir bozukluk fırlattı; G. G. parayı havada yakalarken yüzünde şaşkın bir ifade belirivermişti. Daha sonra bu şaşkınlık ifadesi yerini kademe kademe incinmiş bir somurtkanlığa bırakacaktı.

"Beni şaşırttınız," dedi G. G., bozukluğu kapının deliğinden içeri atarken. "Her ikiniz de," diye mırıldanıyordu, kapı ardından kapanırken. "Onu ben bulmuştum. Bu gerçekten de soygunculuk–" Kapının kapanışıyla birlikte sesi yavaş yavaş kaybolup gitti. Sonrasında bir sessizlik olmuştu.

"Coşkusu gittiğinde, ondan geriye hiçbir şey kalmıyor," dedi Pat.

"Meraklanma, iyidir," dedi Joe, her zamanki gibi kendisini suçlu hissediyordu. Ama çok da değil. "Her neyse, o kendi üstüne düşeni yaptı. Şimdi–"

"Şimdi sıra sende," dedi Pat. "Konuş bakalım. Çizmelerimi çıkarabilir miyim?"

"Elbette," dedi adam. Test araçlarını kurmaya başladı, silindirleri ve güç kaynağını kontrol etti; her iğnenin test hareketlerini yaptı, belirli birkaç akımı serbest bırakıp sonuçları kaydetti.

"Duş alabilir miyim?" diye sordu Pat, çizmelerini düzgün bir şekilde kenara koyarken.

"Bir çeyreklik," diye mırıldandı Joe. "Bir çeyreklik ediyor." Başını kaldırıp kıza baktığında gömleğinin düğmelerini açmaya başladığını gördü. "Bende çeyreklik yok," dedi.

"Kibbutz'da" dedi Pat, "her şey bedavadır."

"Bedava!" Şaşkın bir şekilde kıza baktı. "Böyle bir şey ekonomik açıdan mümkün değil. Sistem böyle bir temel üzerinde nasıl işliyor? Bir aydan fazla işler nasıl bu şekilde yürüyebilir ki?"

Kız, kaygısız bir şekilde gömleğinin düğmelerini açmaya devam ediyordu. "Maaşlarımız önceden ödeniyor ve biz de işimizi yapmakla yükümlüyüz. Kazancımız şu anda tüm Kibbutz'u garanti altına almış durumda. Aslında,

Topeka Kibbutz birkaç yıldır oldukça iyi bir kâr sağlamış durumda; bir ekip olarak kazandığımızdan daha fazlasını kazandırıyoruz." Düğmelerini çözdüğü gömleğini çıkartıp sandalyesinin arkasına astı. Mavi kaba gömleğinin altına hiçbir şey giymemişti, kızın göğüslerini fark etti; sert ve diriydiler, sağlam omuz kasları onları oldukça iyi bir şekilde taşıyordu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" dedi adam. "Yani giysilerini çıkartmanı kast ediyorum."

"Hatırlamıyorsun," dedi Pat.

"Neyi hatırlamıyorum?"

"Giysilerimi çıkartmadığım geçmişi. Başka bir şimdiki zamanda. Bundan pek hoşlanmadın ve ben de bu konuyu kökünden hallettim; bu yüzden böyle davranıyorum." Zarif bir hareketle ayağa kalktı.

"Ben ne yapmıştım," diye tedbirli bir şekilde sordu adam, "giysilerini çıkartmadığında? Seni test etmeyi mi reddettim?"

"Bay Ashwood'un anti-yetimi abarttığı hakkında bir şeyler gevelemiştin."

"Ben bu şekilde çalışmam; böyle davranmam," dedi Joe.

"İşte." Eğildi, göğüsleri öne doğru dalgalandı, gömleğinin cebini karıştırmaya başladı, cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp adama doğru uzattı. "İptal ettiğim bir önceki şu andan kalma."

Kâğıdı okudu, sonundaki kendi yazdığı tek satırlık değerlendirmeyi okudu. "Anti-psi alanı üretimi – elverişsiz. Her bakımdan standartların altında. Şu anda varolan önbilici verilerine karşı hiçbir değer taşımamakta." Ardından kâğıdın altına koyduğu, bir çizgiyle bölünmüş daire sembolünü gördü. Sembol *kiralamayın* anlamına geliyordu. Bunu sadece o ve Glen Runciter biliyordu. Kendi izcileri bile bu sembolün anlamını bilmiyordu, yani bunu Ashwood kıza söylemiş olamazdı. Sessiz bir şekilde kâğıdı kıza geri uzattı; kız yeniden katladı ve gömleğinin cebine koydu.

"Beni hâlâ test etmen gerekiyor mu?" diye sordu kız. "Bunu gördükten sonra."

"Benim belirli bir çalışma yöntemim var," dedi Joe. "Altı dizilik–"

"Sen dairesinden çıkabilmek için birkaç senti bir araya getirip kapısını bile açamayan, borç içinde yüzen, yeteneksiz bir bürokrattan başka bir şey değilsin," dedi Pat. Kızın tepkisiz ama sinir bozucu sesi Joe'nun kulaklarında yankılandı; adam kendisini gergin, ürkek ve son derece utanmış hissetti.

"Bu iyi bir saptama değil," dedi Joe. "Ne zaman istesem mali açıdan yeniden toparlanabilirim. Borç alabilirim. Şirketten, eğer gerekirse elbette." Sallanarak ayağa kalktı, iki fincan ve iki tabak aldı, onlara kahve makinesinden kahve doldurdu. "Şeker?" dedi.

"Krema?"

"Krema," dedi Pat, hâlâ çıplak ayaklarıyla ve gömleksiz bir şekilde dikiliyordu.

Adam bir kutu süt almak için beceriksiz bir şekilde buzdolabının kolunu tuttu.

"On sent, lütfen" dedi buzdolabı. "Beş sent kapımı açmak ve beş sent de krema için."

"Krema değil," dedi adam. "Sadece süt." Bir yandan da sertçe –ve ne yazık ki gereksiz bir şekilde– kolu çekiştirmeye devam ediyordu. "Sadece bu seferlik," dedi buzdolabına. "Tanrı adına söz veriyorum ki bunu ödeyeceğim. Bu gece."

"Al," dedi Pat, masanın üzerinden ona doğru bir bozukluk gönderdi. "Onun parası olmalı" dedi, Joe'nun bozukluğu buzdolabının deliğine atışını izlerken. "Kız arkadaşının yani. Gerçekten başaramadın değil mi? Bunu anlamıştım, Bay Ashwood–"

"Her zaman," diye sinirli bir şekilde mırıldandı adam, "böyle olmaz."

"Sizi sorunlarınızdan uzaklaştırmamı ister misiniz Bay Chip?" Elleri pantolonunun cebindeydi ve hiçbir tepkide bulunmaksızın ya da yüzünde bir duygu belirtisi taşımaksızın adamı süzüyordu. Sadece tetikteydi. "Yapabileceğimi biliyorsun. Otur ve hakkımdaki değerlendirmeni yaz. Testleri unut. Benim yetim eşsizdir; ürettiğim alanı ölçemezsin – çünkü o geçmişte, sense sadece şu

an için beni test ediyorsun. Kısacası sonuç bu. Öyle değil mi?

"Gömleğinin cebindeki değerlendirme belgesine bakabilir miyim?" dedi adam. "Bir kez daha görmek istiyorum. Karar vermeden önce."

Kız gömleğinin cebindeki katlanmış sarı kâğıdı yeniden çıkardı; okuması için sakin bir şekilde masanın üzerinden ona uzattı ve adam yeniden okudu. Benim yazım, dedi kendi kendine; evet, bu doğru. Kâğıdı kıza geri verdi; test belgelerinin arasından diğerine benzeyen, sarı renkte boş bir kâğıt aldı.

Üzerine kızın ismini yazdı, ardından olağanüstü ama sahte test sonuçlarını ve kendi izlenimlerini ekledi. Yeni izlenimlerini. "İnanılmaz güce sahip. Görünüşe bakılırsa anti-psi alanı eşsiz. Her tür önbilici grubunu inanılmaz bir şekilde etkisiz hale getirebilir." Sonra altına bir sembol çizdi: bu kez çift çarpı yaptı ve her ikisinin de altı çiziliydi. Pat, adamın yanında dikiliyor ve onu yazarken izliyordu; adam, kızın nefesini ensesinde hissetmekteydi.

"Altı çizili çift çapraz ne anlama geliyor?" diye sordu kız.

"Ne kadar ücret isterse istesin," dedi Joe, "onu kiralayın."

"Teşekkür ederim." Kız cüzdanını karıştırdı, bir avuç dolusu pozkred belgesi çıkarttı ve içlerinden birini seçip ona uzattı. Değerli olan-

larından birini. "Bu masrafların için işe yarar. Benim hakkımda yasal değerlendirme yapmadan önce bunu sana veremezdim. Neredeyse her şeyi iptal edip sana rüşvet verdiğimi düşünerek ölüp gidebilirdin. Hiçbir karşıt-yetim olmadığını bile düşünebilirdin." Pantolonunun fermuarını açtı, hızlı ve sinsi soyunma eylemine kaldığı yerden devam etti.

Joe Chip kızı seyrederken yazdıklarını düşünüyordu. Altı çizili çarpılar kıza söylediği anlama gelmiyordu. Onun anlamı şuydu: Bu kişiye dikkat edin. Şirket için riskli. Kız tehlikeli.

Test kâğıdını imzaladı, katladı ve kıza doğru uzattı. Pat kâğıdı alır almaz hemen cüzdanına koydu.

"Eşyalarımı buraya ne zaman getirebilirim?" diye sordu kız, banyoya doğru ilerlerken. "Sana neredeyse tüm aylık kirayı karşılayabilecek kadar para ödediğimden beri burasının bana ait olduğunu düşünüyorum."

"İstediğin zaman," dedi Joe.

"Elli sent, lütfen. Suyu açmadan önce," dedi banyo.

Pat geri dönüp cüzdanını almak için mutfağa doğru yürüdü.

.4.

Yeni, çılgınca bir salata sosu, Ubik!
Ne İtalyan ne de Fransız, dünyayı yerinden oynatacak tamamen yeni ve çok farklı bir lezzet. Şimdi Ubik'i keşfet ve çılgınlaş!
Talimatlara göre kullanıldığı zaman güvenlidir.

Aziz Kardeşler Moratoryumu'na yaptığı ziyareti bitiren ve bir kez daha New York'a dönen Glen Runciter, tamamen elektrikli, sessiz ve oldukça etkileyici kiralık bir limuzinin içinde, Runciter Ortaklığı'nın merkez binasının çatısına indi. Aşağıya inen bir kanal onu hızla kattaki ofisine indirdi. Şu anda –yerel saate göre dokuz otuzda– masasının ardında, hakiki ceviz ve deriden yapılmış eski moda kocaman döner koltuğuna oturmuş, şirketinin halkla ilişkiler bölümüyle vidfon aracılığıyla konuşuyordu.

"Tamish, Zürih'ten şimdi döndüm. Orada Ella ile görüştüm." Runciter başını çevirerek, kocaman özel ofisine dikkatli bir şekilde giren ve kapıyı ardından kapatan sekreterine baktı. "Ne istiyorsunuz Bayan Frick?" diye sordu kadına.

O bilinen genel griliğini kapatmak isteğiyle yüzüne yapay renk noktalar serpiştirilmiş, solgun benizli ve ürkek Bayan Frick, bir inkâr hareketi yaptı; kadının onu rahatsız etmekten başka bir şansı yoktu.

"Tamam Bayan Frick," dedi sabırlı bir şekilde. "Ne var?"

"Yeni bir müşteri Bay Runciter. Sanırım onu görseniz iyi olur." Aynı anda hem adama doğru ilerlemiş hem de gerilemişti, sadece Bayan Frick'in yapabildiği zor bir manevraydı. Bunu yapabilmek kadının en az on yılını almıştı.

"Görüşmem biter bitmez," diye yanıtladı Runciter. Vidfona dönerek dedi ki, "TV reklamlarımız tüm gezegen için, prime-time'da ne sıklıkta yayınlanıyor? Hâlâ üç saatte bir mi?

"Tam olarak öyle değil, Bay Runciter. Tam bir gün boyunca, sağduyu reklamları her UHF kanalı için ortalama üç saatte bir yayınlanıyor, ama bunun prime-time karşılığı—"

"Onların saat başı yayınlanmasını istiyorum," dedi Runciter. "Ella, böylesinin daha iyi olacağını düşünüyor." Batı Yarıküre'ye yaptığı dönüş yolculuğu boyunca reklamlarından hangilerini daha çok sevdiğini düşünmüştü. "Biliyorsun hani Anayasa Mahkemesi, son günlerde, karısının boşanmamak için hiç bir sebebi olmadığını ispat eden kocanın eşini yasal olarak öldürebileceği yönünde karar

vermişti?"

"Evet, ona şey deniyor–"

"Ne dendiği umurumda bile değil; beni ilgilendiren şey TV'de bu konuda hazırlanmış bir reklamımızın olması. O reklam nasıldı? Onu hatırlamaya çalışıyorum."

"Orada bir adam var, bir eski koca, dava edilmiş. Önce jürinin kararı geliyor, ardından da yargıcın, sonra da savcının final konuşması, eski koca çapraz ateşe tutuyor. Savcı diyor ki, 'Görünüşe bakılırsa bayım, karınız–' "

"Tamam, işte bu!" dedi Runciter tatmin olmuş bir şekilde; aslında reklamın yazılmasına yardım etmişti. Ona göre bu reklam, kendi zekâsının olağanüstü çok yönlülüğünün belirtilerinden biriydi.

"Ama yine de bu bir varsayım değil mi," dedi Tamish, "yani kayıp psi'lerin, en büyük yatırım kurumlarının birinde grup olarak çalıştıkları? Belki de büyük olasılıkla böyle olduğunu düşünmeli ve ticari kurumlar hakkındaki reklamlarımızdan biri üzerinde yoğunlaşmalıyız. Belki de onu hatırlıyorsunuz Bay Runciter. Günün sonunda işinden evine dönen bir adamı gösteriyordu; üzerinde hâlâ elektrik sarısı bir kemer, eteği, diz boyu çorapları ve başında askeri tipte güneşlikli bir kep takıyor. Kendisini bitkin bir şekilde salondaki kanepeye bırakır, uzun eldivenlerini çıkarmaya başlar, sonra arkaya doğru gerilir, esner ve şöyle

der, 'Tanrım, Jill, keşke son zamanlarda bana neler olduğunu bilseydim. Bazen, ofisteki minik bir işaret bile birinin zihnimi okuduğunu düşünmeme sebep oluyor, üstelik bu her geçen gün daha sıklaşıyor!' Kadın şöyle der, 'Eğer bu durum seni endişelendiriyorsa niçin en yakınımızdaki sağduyu organizasyonuyla görüşmüyoruz? Bize, bütçemizi fazla sarsmayacak bir ücretle bir durdurucu kiralayacaklar ve ardından sen de kendini yeniden eskisi gibi hissedeceksin!' Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirir ve şöyle der, 'Niçin, beni rahat bırakmayan bu düşüncenin çoktan–"

Bayan Frick, Runciter'ın ofisinin girişinde bir kez daha beliriverdi ve "Lütfen Bay Runciter" dedi. Kadının gözlüğü titriyordu.

Adam başını sallayarak onaylar. "Seninle daha sonra konuşuruz Tamish. Bu arada ne olursa olsun sen ağın kontrolünü elinde tut ve reklamları, söylediğim gibi saat başı yayınlama işini başlat." Sonra vidfonu kapattı ve sessizce, bekleyen Bayan Frick'e doğru döndü. "Ta İsviçre'ye kadar gittim," dedi, "ve bu öneriyi almak için Ella'yı canlandırdım."

"Bay Runciter ile görüşebilirsiniz Bayan Wirt." Oldukça şişman bir kadın ofisin içine yuvarlanırcasına girerken sekreter sendeleyerek bir yana savruluverdi. Kadının başı, tıpkı bir basketbol topu gibiydi, aşağı yukarı oynayıp duruyordu; kocaman, yuvarlak vücudu-

nu bir sandalyeye doğru sürükledi ve tek bir hamlede oturdu, sandalyenin cılız bacakları bu darbeyle sarsılmıştı. Üzerine giydiği modası geçmiş örümcek-ipeği paltoyla, kendisinin örmediği bir kozanın içindeki endişeli bir böceğini anımsatıyordu; sanki bir sandığa kapatılmış gibiydi. Ama yine de gülümsüyordu. En azından rahat görünüyordu. Kırklı yaşlarının sonunda, diye düşündü Runciter. Hayatının bir bölümünü güzel bir kadın olarak geçirmiş olmalıydı.

"Ah, Bayan Wirt," dedi adam. "Size çok fazla zaman ayıramayacağım, belki hemen konuya girebilirsiniz. Sorun nedir?"

Durumla pek bağdaşmayan sakin ve keyifli bir ses tonuyla konuştu Bayan Wirt, "Telepatlarla ilgili küçük bir sorunumuz var. Aslında tam olarak emin değiliz, ama öyle olduğunu düşünüyoruz. Kendi adımıza bir telepat çalıştırıyoruz – tanıdığımız biri ve tüm memurlarımızı incelemekle görevli. Eğer herhangi bir psi, telepat ya da önbiliciyle karşılaşırsa durumu bildirmek zorunda–" Işıldayan gözleri Runciter'e bakıyordu. "Benim müdürüme bildirmesi gerekli. Geçen haftanın sonlarına doğru böyle bir rapor verdi. Elimizde, özel bir şirketin yaptığı bir değerlendirme var, çeşitli sağduyu organizasyonlarının kapasiteleri hakkında. Sizinkisi en üst sırada yer alıyor."

"Bunu biliyorum," dedi Runciter; o değer-

lendirmeyi görmüştü, doğru bir değerlendirmeydi. Ama yine de o değerlendirmeyi çok umursamamıştı. "Adamınız kaç tane telepat saptadı?" diye sordu. "Birden fazla mı?"

"En az iki."

"Belki de daha fazladır?"

"Olabilir" Bayan Wirt başını sallayarak onayladı.

"Size nasıl çalıştığımızı anlatayım," dedi Runciter. "Önce psi alanını tarafsız olarak ölçüyoruz, böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu anlıyoruz. Bu işlemin süresi genelde bir haftayla on gün arasında değişir, şuna bağlı olarak–"

"İşverenim, durdurucularınızı bir an önce göndermenizi istiyor, yani bütün o testleri yapmak için gerçekleştirilecek uzun formaliteler ve zaman kaybı olmaksızın," diye araya girdi Bayan Wirt.

"Öyle olursa, size kaç tane durdurucu göndereceğimizi bilemeyiz. Ya da hangi tip durdurucu. Veya onları nereye yerleştireceğimizi. Bir psi operasyonunu etkisiz hale getirmek sistematik bir temel üzerinde yapılan hareketlere dayanır; sihirli bir değnek sallayarak ya da her köşeye zehirli dumanlar saçarak işin üstesinden gelemeyiz. Hollis'in adamlarını kendi adamlarımızla tek tek dengelemeliyiz, her yeti için bir anti-yeti. Eğer Hollis, sizin operasyonunuza sızdıysa, o da aynı şekilde

yapmıştır: Psi'leri tek tek içeriye sokarak. Biri, personel bölümüne girer ve bir diğerini işe alır; o adam da bir bölüm oluşturur ya da bir bölümün işlerini yüklenir ve birkaç adam talebinde daha bulunur . . . bazen bu işlem aylarca sürer. Onların uzun bir zaman periyodu içinde kurdukları böyle bir düzeni yirmi dört saat içinde yok edemeyiz. Uzun süreli psi etkinliği, bir mozaik gibidir; onlar sabırsız davranmazlar ve dolayısıyla biz de."

"Patronum," dedi Bayan Wirt neşeli bir tavırla, "sabırsızdır."

"Onunla konuşayım." Runciter vidfona uzandı. "Onun adı ve numarası lütfen?"

"Benim aracılığımla temas kuracaksınız."

"Belki de hiç kurmam. Niçin bana kimi temsil ettiğinizi söylemiyorsunuz?" Masanın altında bir köşeye yerleştirilmiş gizli bir düğmeye bastı; böylece daimi telepatı, Nina Freede, yan ofise girerek Bayan Wirt'in düşüncelerini gözetleyebilecekti. Ben böyle insanlarla çalışmam, dedi Runciter kendi kendine, kim olduklarını bilmediğim insanlarla. Çünkü bütün bildiğim, Ray Hollis'in beni kiralamak için uğraştığı.

"Sabit fikirlisiniz," dedi Bayan Wirt. "Bütün istediğimiz hızlı hareket etmek. Sadece bunu istiyoruz, çünkü böyle davranılması gereken bir durum var. Size şu kadarını söyleyebilirim: İstila ettikleri operasyonumuz Yeryüzü'nde

değil. Yaptığımız yatırımdan, elde edeceğimiz potansiyel gelire kadar bu operasyon bizim temel projemiz. İşverenim, ciro edilebilir tüm servetini bu projeye yatırmış durumda. Hiç kimsenin bunu bilmemesi gerekiyor. Bizim için en büyük şok buydu, telepatları çalışma alanımızda bulmak–"

"Özür dilerim," dedi Runciter; ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Bu görev için çalışmaya uygun elimizde kaç kişi olduğunu öğreneceğim." Kapıyı arkasından kapattı ve Nina Freede'yi bulana dek yan yana sıralanmış ofislere tek tek baktı; kadın ofisinin yanındaki küçük bir odada tek başına oturuyor, işine yoğunlaşmış bir halde sigara içiyordu. "Kadını kimi temsil ettiğini bul," dedi Runciter. "Ve ne kadar yukarı çıkabileceklerini de." Şu anda çalışmayan otuz sekiz durdurucumuz var, diye düşündü Runciter. Belki hepsini ya da en azından büyük bölümünü bu işe yığabiliriz. Sonunda Hollis'in ukala, gıcık adamlarının ne cehenneme sızdıklarını bulabileceğim. O lanet olası adamların hepsini.

Kendi ofisine geri döndü ve masasına oturdu.

"Eğer operasyonunuza telepatlar girmişse," diye ellerini önünde kavuşturarak konuştu, Bayan Wirt ile. "Operasyonunuzun artık sır olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeli, onun açığa çıkmış olduğunu kabullenmelisiniz. Bağımsız

olarak bütün teknik bilgileri toplamış olmalılar. Sonuçta niçin bana projenin ne olduğunu söylemiyorsunuz?"

Bayan Wirt bir süre duraksadıktan sonra konuştu. "Projenin ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki nerede olduğunu?"

"Hayır." Kadın başını salladı.

"İşvereninizin kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Runciter.

"Onun finansal olarak kontrol ettiği bir yan şirket için çalışıyorum. Oradaki işverenimi biliyorum –Bay Shepard Howard– ama Bay Howard'ın kimi temsil ettiği bana asla söylenmedi."

"Eğer size ihtiyacınız olan durdurucuları sağlarsak, onların nereye gönderildiklerini bilecek miyiz?"

"Büyük olasılıkla hayır."

"Ya onları geri alamazsak?"

"Niçin onları geri alamayasınız ki? Operasyonumuzu arındırmalarının ardından."

"Hollis'in adamları," dedi Runciter, "onları etkisiz hale getirmek için gönderilen durdurucuları öldürmeleriyle bilinirler. Adamlarımın güvende olduğunu bilmek benim sorumluluklarımdan biri; onların nerede olduklarını bilmediğim sürece bunu yapamam ki."

Sol kulağına gizlenmiş mikro alıcının vızıldamasıyla birlikte Nina Freede'nin kısık ve ölçülü sesini işitti, yalnızca o duyabilirdi. "Bayan

Wirt, Stanton Mick'i temsil ediyor. Onun gizli asistanı. Shepard Howard adında birisi yok. Söz konusu proje aslında Ay'da yer alıyor: Mick'in araştırma şirketi olan Techprise aracılığıyla yürütülüyor. Kadın bu konudaki teknik ayrıntıların hiçbirini bilmiyor; bilimsel değerlendirmeler, notlar ya da herhangi bir gelişim raporu hakkında hiçbir fikri yok, Bay Mick hiçbir zaman bunları öğrenmesine izin vermemiş ve kadın bu duruma son derece kızıyor. Ama yine de Mick'in personelinden, projenin doğası hakkında genel bir fikir edinebilmiş. Eğer onun ikinci el bilgilerinin doğru olduğunu varsayarsak, Ay Projesi yeni, ucuz ve radikal bir değişikliği içeriyor, ışık hızında ve yıldızlar arası bir yolculuk sistemi hakkında, ortalama bir servet sahibi olan her politik ya da etnik grup tarafından kullanılabilir. Mick'in amacı bu yolculuk sistemini, temel bir altyapı üzerinde birleştirerek kolonileşmeyi uygun hale getirmek gibi gözüküyor. Dolayısıyla, bu durum belirli hükümetlerin tekellerinin sonu demek."

Nina Freede'nin konuşması bitti, cevizden yapılmış deri döner koltuğunda oturan Runciter, söylenenleri değerlendirmek için arkasına yaslandı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Bayan Wirt canlı bir şekilde.

"Hizmetlerimizin bedelini karşılayabilir

misiniz diye düşünüyordum," dedi Runciter. "Elimizde test verilerimiz olmadığı için sizin kaç tane durdurucuya ihtiyacınız olduğunu sadece tahmin edebilirim . . . sanıyorum bu sayı kırkın üzerine çıkar." Bunu, Stanton Mick'in sınırsız sayıda durdurucunun bedelini karşılayabileceğini –ya da karşılayacak birilerini bulabileceğini– düşünerek söylemişti.

"Kırk," diye tekrarladı Bayan Wirt. "Hımm. Bu biraz çok."

"Ne kadar çok durdurucudan yararlanırsak, iş o kadar çabuk biter. Acele ettiğiniz için, tümünü bir seferde içeri sokacağız. Eğer işvereniniz adına bir sözleşme imzalama yetkisine sahipseniz" – sabit ve kararlı bir hamleyle parmağını kadına doğru yöneltti; kadın gözlerini kırpmadı – "ve şu anda yanınızda bunu karşılayacak bir ödemeyle gelmişseniz, sanırım yetmiş iki saat içinde bu işin üstesinden gelebiliriz." Gözlerini kadının üzerine dikip bekledi.

Kulağındaki mikro alıcı cızırdadı, "Teche prise'ın sahibi olarak, onlara bağımlı. Yasal olarak şirketini, toplam tutarı ödemeye zorunlu kılma yetkisine sahip. Tam şu anda, bugünkü piyasa durumuna göre ne kadar tutacağını hesaplıyor." Bir duraksama. "Birkaç milyar pozkred olarak hesapladı. Ama bunu yapmak istemiyor. Hem sözleşme yapmak hem de ücreti ödemeye tek başına karar

verme düşüncesi pek hoşuna gitmedi. Bu işi Mick'in avukatlarının yapmasını tercih ediyor ve bu da birkaç günlük gecikme anlamına geliyor.

Ama acele etmeleri gerekiyor, diye düşündü Runciter. Ya da öyle söylüyorlar.

"Kimi temsil ettiğini bildiğini –ya da anladığını– seziyor. Bu yüzden de ücreti yükselteceğinizden korkuyor. Mick, sahip olduğu şöhretin farkında. Kendisini dünyanın en önemli ismi olarak görüyor. Bu yüzden pazarlık yaparken birisini ya da bir şirketi öne çıkarıyor. Diğer yandan da alabilecekleri kadar durdurucu istiyorlar. Yani bu işin inanılmaz derece pahalıya patlayacağını göze almış durumdalar," diye konuştu mikro alıcı.

"Kırk durdurucu," dedi Runciter, rahat bir tavırla; elindeki bir kalemle, masanın üzerinde böylesi amaçlar için bulunan küçük boş bir kâğıdı karalayarak hesaplamaya başladı. "Bakalım. Altı kere elli çarpı üç. Çarpı kırk."

Hâlâ yüzündeki ışıltılı mutlu gülümsemeyi sürdüren Bayan Wirt gözle görünür bir gerginlikle bekliyordu.

"Merak ediyorum," diye mırıldandı Runciter, "adamlarını projenizin ortasına göndermesi için Hollis'e parayı kim ödemiştir."

"Bence bu pek önemli değil, sizce?" dedi Bayan Wirt. "Önemli olan onların orada olmaları."

"Bazen bunu asla anlayamazsınız. Ama dediğiniz gibi – karıncaların mutfağınıza giden yolu bulması gibi bir şeydir. Niçin orada olduklarını merak etmezsiniz; sadece onları bir an önce oradan atmak istersiniz." Sonunda toplam tutarı hesaplamıştı.

İnanılmayacak kadar büyüktü.

"Bunu – düşünmem gerekiyor," dedi Bayan Wirt; gözlerini adamın şok edici hesabının üzerinden kaldırdı ve ayaklarını yere basarak hafifçe doğruldu. "Burada yalnız kalabileceğim bir ofis var mı? Bay Howard'ı aramak isteyebilirim?"

Runciter da ayağa kalktı. "Tüm sağduyu organizasyonları için birçok durdurucuyu aynı anda boşta elinde bulundurmak pek rastlanan bir şey değildir. Eğer bekleyecekseniz durum değişir. Kısacası eğer onları istiyorsanız, bir an önce harekete geçmelisiniz."

"Ve siz de gerçekten *bu* kadar durdurucu gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Bayan Wirt'in koluna girerek ofisten çıkardı ve koridor boyunca kadına eşlik etti. Şirketin harita odasına doğru. "İşte bu," dedi kadına, "bizim durdurucularımızın ve diğer sağduyu organizasyonlarının durdurucularının yerlerini gösteriyor. Ayrıca Hollis'in Psi'lerinin yerlerini de gösteriyor – ya da göstermeye çalışıyor." Haritadan kaldırılmış olan psi

tanımlama bayrakçıklarını, sistematik olarak birer birer saydı; sonuncusuna yani S. Dole Melipone'a geldiğinde gergin görünüyordu. "Artık onların nerede olduklarını biliyorum," dedi Bayan Wirt'e, haritadan kaldırılmış olan tanımlama bayrakçıklarının önemini kavrayan kadının yüzündeki mekanik gülümseme kaybolmuştu. Kadının nemli elini aldı, Melipone'un tanımlama bayrakçığını kadının avucuna koydu ve nemli parmaklarını onun üzerine kapattı. "Burada kalıp düşünebilirsiniz," dedi. "Orada bir vidfon var–" İşaret etti. "Kimse sizi rahatsız etmeyecek. Ben ofisimde olacağım." Harita odasından çıktı, tüm kayıp psi'lerin gerçekten de orada olup olmadıklarına emin olamayacağını düşünüyordu. Ama bu da bir olasılıktı. Stanton Mick, tarafsız bir test yapma işleminin rutin işleyişlerini istemiyordu. Dolayısıyla ihtiyacından fazla durdurucu çalıştırmak onun hatası olacaktı.

Yasalara göre konuşmak gerekirse, Runciter Ortaklığı, kayıp psi'lerin bazılarını – eğer tümünü değilse bile– bulduğunu Birlik'e bildirmeliydi. Beş gün içinde raporunu sunmalıydı . . . ve bu işi son güne bırakmaya karar verdi. Bu tür iş fırsatları, diye düşündü, insanın karşısına hayatı boyunca sadece bir kez çıkar.

"Bayan Frick," dedi dış ofisine giderken. "Bir sözleşme hazırlayın, kırk–" Birden durdu.

Odanın karşısında iki kişi oturuyordu. Adam Joe Chip'ti, akşamdan kalma ve bitkin görünüyordu, her zamankinden daha asık suratlıydı . . . Aslında asık suratlılığı dışında her zamanki gibi görünüyordu. Ama yanında uzun bacaklı, parlak siyah saçları ve gözleriyle ışıldayan bir kız oturuyordu; kızın sıcaklığı ve imbikten geçirilmiş güzelliği odanın o bölümünü aydınlatıyor, için için kaynayan ağır bir ateşle kavuruyordu. Sanki, diye düşündü, kız çekici olmaya karşı direniyor gibiydi, teninin pürüzsüzlüğünden, şişkin ve duyarlı dudaklarının karanlık güzelliğinden hoşlanmıyor gibiydi.

Kız, yataktan henüz kalkmış gibi görünüyor, diye düşündü. Kendini hâlâ toparlayamamıştı. Günün yorgunluğu – aslında her gün böyleydi.

"Anladığım kadarıyla G. G., Topeka'dan dönmüş," diye konuşarak onlara doğru ilerledi Runciter.

"Bu Pat," dedi Joe Chip. "Soyadı yok." Runciter'i tanıttı ve derin bir nefes aldı. Onunla karşılaştığında tuhaf bir yenilginin etkisinde kalmış gibiydi, ama içten içe henüz vazgeçmediği belliydi. Bu sözde boyun eğmenin ardında gizlenen belirsiz ve yetersiz görünen bir güç belirtisi vardı; Runciter'e göre sanki Joe sanki ruhsal bir çöküntüde yaşıyormuş gibi görünüyordu . . . ama gerçek bu değildi.

"Anti ne?" diye kıza sordu Runciter, kız

hâlâ bacakları öylece uzatarak sandalyesinde oturuyordu.

"Anti-ketogenesis," diye mırıldandı kız.

"Bunun anlamı nedir?"

"Ketosis'e karşı koruma" diye uzak bir sesle yanıtladı kız. "Glikoz kullanımıyla oluyor."

"Açıkla," dedi Runciter, Joe'ya dönerek.

"Bay Runciter'e test kâğıdını ver," dedi Joe.

Kız doğrularak bir süre cüzdanını karıştırdı ve ardından Joe'nun sarı sonuç kâğıtlarından birini buldu, açtı, bir göz attı ve Runciter'e uzattı.

"İnanılmaz bir sayı," dedi Runciter. "Gerçekten bu kadar iyi mi?" diye sordu Joe'ya. Ardından altı çizili çift çarpıyı, suçun grafik sembolünü gördü – aslında ihanetin sembolüydü.

"Şimdiye kadar karşılaştıklarımın en iyisi," dedi Joe.

"Ofisime gel," dedi Runciter kıza ve yürümeye başladı; diğer ikisi de onu izlediler.

Birden şişman Bayan Wirt beliriverdi, soluk soluğa kalmıştı ve gözleri yuvarlanıyordu. "Bay Howard'ı aradım," dedi kadın Runciter'e. "Bana bir takım talimatlar verdi." Joe Chip'i ve Pat adındaki kızı fark etti; kısa bir süre duraksadıktan sonra sözlerine devam etti. "Bay Howard resmi ayarlamaların bir an önce halledilmesini istiyor. Hemen başlayabilir mi-

yiz? Size acil bir durum olduğundan söz etmiştim, biliyorsunuz zaman faktörü var." Yüzüne bir kez daha o camsı gülümseyişini takındı. "Siz ikiniz biraz bekleyebilir misiniz?" diye sordu onlara. "Benim Bay Runciter ile işim biraz acil."

Pat, kadına baktı ve gırtlaktan çıkan küçümseme dolu bir kahkaha patlattı.

"Siz biraz bekleyeceksiniz, Bayan Wirt," dedi Runciter. Korkmuştu; Pat'e ve ardından Joe'ya baktı, korkusu canlanmıştı. "Oturun Bayan Wirt," dedi, dış ofisindeki sandalyelerden birini göstererek.

"Size kaç durdurucu almayı düşündüğümüzü söyleyebilirim Bay Runciter," dedi Bayan Wirt. "Bay Howard, tam olarak ihtiyacımız olan sayı, yani sorunumuzu giderecek sayı konusunda kesin bir karara vardı."

"Kaç?" diye sordu Runciter.

"On bir," dedi Bayan Wirt.

"İşimi halleder halletmez," dedi Runciter, "en kısa zamanda sözleşmeyi yaparız." Kocaman eliyle Joe'yu ve kızı iç ofisine doğru yönlendirdi; kapıyı arkalarından kapattı ve koltuğuna oturdu. "Asla başaramayacaklar," dedi Joe'ya. "On bir kişiyle. Ya da on beş veya yirmiyle. Özellikle S. Dole Melipone diğer tarafta yer almışsa." Endişenin yanı sıra kendini oldukça yorgun hissediyordu. "Tahminlerime göre bu, G. G.'nin Topeka'da keşfettiği potan-

siyel öğrenci olmalı? Sen onu çalıştırmamız gerektiğini düşünüyorsun? Sen ve G. G.'de bunu onaylıyor? O zaman biz de onu işe alacağız doğal olarak." Belki de onu Mick operasyonuna gönderirim, dedi kendi kendine. On bir kişiden biri olabilirdi. "Hâlâ kimse bana onun hangi psi yetilerini etkisiz hale getirdiğini söylemedi."

"Bayan Frick sizin Zürih'e uçtuğunuzu söyledi," dedi Joe. "Ella neler önerdi?"

"Daha fazla reklam," dedi Runciter. "TV'de. Saat başı." İç hat mikrofonuna eğilerek sekreterine seslendi. "Bayan Frick, Jane Doe anlaşmasından iki nüsha hazırlayın; geçen Aralık'ta bizim ve Birlik'in belirlediği başlangıç ücretini de belirterek ayrıca–"

"Başlangıç ücreti de nedir?" diye sordu Pat, çocuksu sesinde kolayca sezinlenebilecek şüphe dolu bir küçümseme ifadesi vardı.

Runciter gözlerini Pat'in üzerine dikti. "Ne yapabildiğini bile bilmiyorum daha."

"O bir önbilici Glen," diye gıcırdadı Joe Chip. "Ama farklı bir şekilde." Ayrıntılara girmedi; tıpkı eski zamanlara ait pille çalışan bir saat gibi yavaşlamış görünüyordu.

"Çalışmaya gitmeye hazır mı?" diye Joe'ya sordu, Runciter. "Yoksa onu eğitmemiz, birlikte çalışmamız, yani beklememiz mi gerekiyor? Zaten bir görevi olmayan kırk tane işsiz durdurucumuz var ve bir tane daha kiralıyo-

ruz. Kırktan on biri çıkarırsak. Bütün gün sinek avlayan otuz tane işsiz durdurucu ediyor. Bilmiyorum Joe; gerçekten bilmiyorum. Belki de izcilerimizi işten çıkarsak iyi olacak. her neyse, sanırım Hollis'in geri kalan psi'lerini buldum. Bunu sana daha sonra anlatırım." İç hattına eğilerek konuştu, "Bu Jane Doe'ya, herhangi bir tazminat ya da karşılık ödemeden ve haber vermeden işine son verebileceğimizi bildirin. Zaten ilk doksan gün boyunca emekli aylığı, sağlık sigortası veya hastalık parası alması mümkün değil." Pat'e dönerek konuştu, "Başlangıç ücreti, tüm şartlar altında ayda dört yüz pozkred'dir, haftada yirmi saatten hesaplanır. Bir sendikaya üye olman gerekiyor. Maden, Fabrika ve Arıtma Tesisi Çalışanları Sendikası; üç sene önce tüm sağduyu organizasyonları çalışanlarını üyeliğe kabul eden tek sendikaydı. Bunlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

"Topeka Kibbutz'da vidfon hatlarına bakarken," dedi Pat, "daha fazla kazanıyorum. İzciniz Bay Ashwood dedi ki–"

"İzcilerimiz yalan söyler," dedi Runciter. "Ayrıca onların söyledikleri hiçbir şey bizi yasal açıdan bağlamaz. Hiçbir sağduyu organizasyonunu da." Ofisin kapısı açıldı ve Bayan Frick elinde tuttuğu sözleşme örneğiyle, ürkek bir şekilde içeri süzüldü. "Teşekkürler Bayan Frick," dedi Runciter belgeleri alırken.

"Soğuk tabutta yatan yirmi yaşında bir karım var," dedi Joe'ya ve Pat'e. "Benimle konuştuğu sırada Jory denen tuhaf bir çocuk tarafından hattan uzaklaştırılan güzel bir kadın, bu yüzden karımla değil o çocukla konuşmak durumunda kaldım. Ella yarı-yaşam içinde donduruldu ve orada solup gidiyor – şu yıpranmış kocakarıysa, bütün gün boyunca görmek zorunda kaldığım sekreterim." Pat'e bir göz attı, siyah gür saçlarına ve çekici dudaklarına baktı; onu gördüğünden beri içinde mutsuz özlemlerin canlandığını hissediyordu, belirsiz ve amaçsız özlemler bir yerlere doğru gidiyor ve sonra ona bomboş bir şekilde dönüyorlardı, geometrik açıdan kusursuz bir çemberin çizilişine benzer şekilde.

"İmzalayacağım," dedi Pat ve kalemi almak için masaya uzandı.

.5.

O yarışmaya katılamayacağım, Helen; midem alt üst olmuş durumda. O zaman sana bir Ubik hazırlayayım! Ubik sizi bütün sorunlarınızdan hızla uzaklaştırır. Talimatlara göre kullanıldığında Ubik, mide ve baş ağrılarınızı hızla yok eder.
Unutmayın:
Ubik, sadece birkaç saniye ötenizde.
Çok uzun süreli kullanımlardan kaçının.

Uzun bir süredir yaşadığı bütün bu zoraki tembellik günleri boyunca, anti-telepat Tippy Jackson öğlene kadar düzenli olarak uyuyordu. Beyninin içine yerleştirilmiş olan elektrot adamı sürekli olarak EREM –*son derece* hızlı göz hareketi– uykusuna teşvik ediyordu, yani kadın yatağında çarşafına sarınmış olarak uyurken bile birçok şeyle uğraşıyordu.

Tam o özel anda, yapay olarak teşvik edilen rüyası, inanılmaz psişik güçleri olan efsanevi bir Hollis çalışanı etrafında yoğunlaşmıştı. Güneş Sistemi'ndeki diğer tüm durdurucular ya işi bırakmış ya da eriyip domuz yağına dönüşmüşlerdi. Bu doğaüstü varlık tarafından yaratılan alanı etkisiz hale getirme görevi

de onun üstüne kalmıştı.

"Sen yakınımdayken kendim olamam," diye bildirdi kadına, bulutsu düşmanı. Yüzünde oluşan yabanıl ve nefret dolu ifadesi, adamın ruh hastası bir sincap gibi görünmesini sağlıyordu.

"Sanırım senin öz-sistem tanımlaman gerçek sınırlardan yoksun," diye rüyasında yanıtladı Tippy. "Hiçbir kontrolünün olmadığı bilinçsiz faktörlerin üzerine istikrarsız bir kişilik yapısı oluşturmuşsun. Bu yüzden beni tehdit olarak görüyorsun."

"Sen bir sağduyu organizasyonunda çalışmıyor musun?" diye ısrar etti, Hollis telepatı, gözleri öfkeyle bakıyordu.

"İddia ettiğin kadar muhteşem bir yetiye sahipsen," dedi Tippy, "bunu düşüncelerimi okuyarak da anlayabilirsin."

"Ben kimsenin düşüncelerini okuyamıyorum," dedi telepat. "Yetimi kaybettim. Seni kardeşim Bill ile konuşturayım. Buraya gel, Bill; bu hanımla konuş. Bu hanımı sevdin mi?"

Bill aşağı yukarı, telepat kardeşine benziyordu. "Evet onu sevdim, çünkü ben bir önbiliciyim ve o bana hiçbir şey yapamaz." Ayaklarını yere sürterek biraz yürüdükten sonra, körelmiş bir kazmayı andıran büyük sarı dişlerini göstererek sırıttı. " 'Salına kırıta giden bir yosmanın önünde cakayla gidecek hal mi var bende? Kahpe felek kancıklık

etmiş–' " Bir an duraksadı, alnını buruşturdu. "Devamı nasıldı Matt?" diye sordu kardeşine.

" '–ancak yarım yamalak yapılıp vaktinden önce yollanmışım bu dünyaya. Vücut desen çarpık, kusurlu, eksik.' " Tıpkı bir sincabı anımsatan telepat Matt, düşünceli bir şekilde postunu kaşıyordu.

"Evet, tamam." Önbilici Bill başını sallayarak onayladı. "Hatırladım. 'Öylesine biçimsiz, öylesine başkayım ki herkesten, yanından topallayarak geçtiğim köpekler havlıyor bana.' *III. Richard*'dan[11]," diye açıkladı Tippy'ye. Her iki kardeş de sırıttılar. Bütün ön dişleri körelmişti. Sanki hayatları boyunca pişirilmemiş yiyeceklerden oluşan bir diyet yapmış gibi görünüyorlardı.

"Ne demek bu?" dedi Tippy.

"Bu demek oluyor ki," dedi her ikisi aynı anda, "seni ele geçireceğiz."

Vidfonun çalışıyla uyandı Tippy.

Sersemlemiş bir halde sendeleyerek yataktan kalktı, etrafında uçuşan renkli baloncuklar yüzünden şaşkındı, gözlerini kırpıştırdı, alıcıyı kaldırdı ve "Alo" dedi. Saate baktığında tanrım çok geç olmuş, diye düşündü. Bir bitkiye dönüşüyorum. Ekranda Glen Runciter'ın yüzü belirdi. "Merhaba, Bay Runciter," dedi Tippy, vidfonun tarayıcısının görüş alanı dışın-

[11] *III. Richard* çevirileri, Adam Yayınları'nın yayımladığı Berna Moran çevirisinden alınmıştır. ç.n

da durmaya çalışarak. "Bana göre bir iş çıktı mı?"

"Ah, Bayan Jackson," dedi Runciter. "Sizi yakaladığıma çok sevindim. Joe Chip ve benim yönetimim altında bir grup oluşturuluyor; büyük bir görev için seçerek bir araya getirdiğimiz on bir kişilik bir grup. Her birinin daha önceki çalışmalarını inceliyoruz. Joe sizinkinin başarılı olduğunu düşünüyor ve buna ben de katılıyorum. Buraya kadar gelmeniz ne kadar sürer?" Sesi oldukça iyimser gelmesine rağmen küçük ekrandaki görüntü baskı altında ve endişeli görünüyordu.

"Ben de bunu bekliyordum–" dedi Tippy.

"Peki, hemen hazırlanmalısınız." Azarlar gibi konuştu, "Sanırım bizler toparlanıp çıkmaya her zaman hazır olmalıyız; bu, çiğnenmesini asla istemediğim bir kuraldır, özellikle şimdiki gibi zaman faktörünün önemli olduğu durumlarda."

"*Ben* hazırım. On beş dakika içinde New York ofisinde olacağım. Yapacağım tek şey şu an işte olan kocama bir not bırakmak."

"Peki, tamam," dedi Runciter, oldukça dalgın görünüyordu; büyük olasılıkla listesindeki bir sonraki isme bakıyordu. "Hoşça kalın Bayan Jackson." Vidfonu kapattı.

Tuhaf bir rüyaydı, diye düşündü Tippy, pijamasının düğmelerini aceleyle çözüp giysilerini almak için yatak odasına dönerken. Bill

ve Matt şiirin nereden olduğunu söylemişlerdi? *III. Richard* olduğunu hatırladı. O ikisinin kocaman düz dişleri, yumruya benzeyen, biçimsiz ve tıpatıp birbirinin aynısı kafaları, onların üzerinde yetişmiş yabani otlar gibi dikilen tutam tutam kızıl saçlar bir kez daha gözünün önüne geldi. *III. Richard*'ı okuduğumu hiç hatırlamıyorum, diye düşündü. Okuduysam bile bu yıllar önce olmalı, küçücük bir çocukken.

"Bilmediğim bir şiirin dizelerini rüyanda nasıl görebilirsin ki?" diye sordu kendi kendine. Belki de gerçek bir telepat uyuduğum sırada zihnime girmeye çalışıyordu. Ya da bir telepat ve bir önbilici birlikte çalışıyordu, tıpkı rüyamda gördüğüm gibi. Bunun Hollis'in işi olup olmadığını anlamak için araştırma bölümümüze sorsam iyi olacak, çok küçük bir olasılık ama belki de Matt ve Bill adında iki kardeşten oluşan bir ekip vardı.

Kafası karışmış ve endişelenmiş bir şekilde mümkün olduğunca hızlı davranarak giyinmeye başladı.

Saf Havana malı, el sarımı, çok değerli yeşil bir Cuesta-Rey yakan Glen Runciter gösterişli koltuğuna yaslandı, iç hattının düğmesine basarak konuştu, "Bir hediye çeki hazırlayın Bayan Frick. G. G. Ashwood adına, yüz pozkred'lik."

"Peki, Bay Runciter."

Büyük ofisin hakiki meşe döşemesinin üzerinde sinir bozucu gıcırtılar çıkararak dolanan, manik huzursuzluğu içindeki G. G. Ashwood'u izliyordu. "Joe Chip, kızın ne yapabildiğini bana söyleyebilecek gibi görünmüyor," dedi Runciter.

"Joe Chip çatlağın teki," dedi G. G.

"O kız, Pat, hiç kimse bunu yapamazken, nasıl geçmişe gidebiliyor? Bunun yeni bir yeti olmadığı üzerine bahse girerim; büyük olasılıkla siz izciler bu durumu şimdiye kadar fark edememişsinizdir. Ama ne olursa olsun, bir sağduyu organizasyonu olarak onu kiralamamız mantıklı değil; o bir yeti, anti-yeti değil. Bizim ilgilendiğimiz şey–"

"Benim açıkladığım ve Joe'nun test raporunda belirttiği gibi, o önbilicileri işin dışına atıyor."

"Ama bu sadece bir yan etki." Runciter, karamsar bir şekilde düşündü. "Joe, kızın tehlikeli olduğunu savunuyor. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum."

"Ona nedenini sordun mu?"

"Her zamanki gibi ağzında bir şeyler geveleyip durdu," dedi Runciter. "Joe'nun asla nedenleri yoktur, sadece önseziler. Diğer taraftan da kızı Mick operasyonuna dahil etmek istiyor." Önündeki masanın üzerinde duran, personel bölümü belgelerini karıştırdı ve ye-

niden düzenledi. "Joe'ya içeri gelmesini söyle, bakalım on bir kişilik ekibimiz hazır mı?" dedi. Saatine baktı. "Bu sıralar gelmiş olmaları gerek. Eğer şu Pat Conley gerçekten o kadar tehlikeliyse, onu bu işe dahil etmesinin delilik olduğunu Joe'nun yüzüne karşı söyleyeceğim. Sen olsan söylemez miydin G. G.?"

"Kızla arasında bir şeyler var," dedi G. G.

"Ne tür bir şey?"

"Cinsel anlamda."

"Joe'nun cinsel anlamda bir şeyi yok. Geçen gün, Nina Freede onun düşüncelerini okudu ve o kadar yoksul ki–" Ofisin kapısının açılışıyla birlikte sözlerini yarıda kesti; elinde imzalanması için getirdiği G. G.'nin hediye çekini tutan Bayan Frick titrek adımlarla ona doğru ilerledi. "Kızı niçin Mick operasyonuna yanında götürmek istediğini biliyorum," dedi Runciter, çeki imzalarken. "Böylece gözü kızın üzerinde olacak. O da gidiyor; müşterinin istememesine rağmen psi alanını ölçmek için. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Teşekkürler Bayan Frick." Eliyle kadına çekilmesini işaret ederken imzaladığı çeki G. G. Ashwood'a uzattı. "Psi alanını ölçmediğimizi ve sonunda onun durdurucularımız için çok yoğun çıktığını düşün. Kim suçlanır?"

"Biz," dedi G. G.

"Onlara on bir kişinin yeterli olmadığını söyledim. Elimizdekilerin en iyilerini bir ara-

ya getiriyoruz ve yapabileceğimizin en iyisini yapacağız. Hepsi bir yana, Stanton Mick'in desteğini kazanmak bizim için çok önemli bir olay. Mick gibi varlıklı ve güçlü birinin Tanrının belası bir cimri olması ve ileriyi görememesi çok şaşırtıcı bir şey. Bayan Frick, Joe orada mı? Joe Chip?"

"Bay Chip, birileriyle birlikte dış ofiste," dedi Bayan Frick.

"Kaç kişiler Bayan Frick? On, on bir?"

"Sanırım o civarda Bay Runciter. Bir iki kişi fazla ya da az olabilirler."

"Bu, bizim ekip olmalı," Runciter, G. G. Ashwood'a dönerek. "Onları görmek istiyorum, hepsini, bir arada. Ay'a gitmek için ayrılmalarından önce." Bayan Frick'e dönerek konuştu. "Onları içeri gönderin." Yeşil purosundan derin bir nefes çekti.

Kadın dönerek çıktı.

"Ayrı ayrı hepsinin performanslarının iyi olduğunu biliyoruz," dedi G. G.'ye Runciter. "Bu önümdeki kâğıdın üzerinde yazıyor." Masanın üzerindeki belgelere parmaklarıyla vurarak. "Ama bir araya geldiklerinde ne olur? Birlikte ne kadar güçlü bir poliensefalik karşıt alan üretecekler? Bunu kendine sor G. G., sorulması gereken soru bu."

"Sanırım bunu zaman gösterecek," dedi G. G. Ashwood.

"Uzun süredir bu işin içindeyim," dedi

Run-citer. Dış ofisteki insanlar içeriye girmeye başlamışlardı. "Bu benim çağdaş uygarlığa katkım."

"Bu oldukça doğru," dedi G. G. "Sen insanların kişisel özgürlüğünü koruyan bir polissin."

"Ray Hollis'in bizim hakkımızda ne söylediğini biliyor musun?" dedi Runciter. "Bizim zamanı geriye döndürmeye çalıştığımızı söylüyor." Ofisini doldurmaya başlayanları izlemeye koyuldu; tek tek içeri girip yan yana dizildiler, hiçbiri konuşmuyordu. Söze onun başlamasını bekliyorlardı. Ne kadar uygunsuz bir grup, diye karamsar bir şekilde düşündü. Düz sarı saçlı, gözlüklü, çalı fasulyesini andıran genç bir kızın başında kovboy şapkası, üzerinde siyah dantelli kısa bir manto ve bermuda şort vardı; o, Edie Dorn olmalıydı. Güzel görünümlü, ondan daha yaşlıca, ipek bir sari, naylon bir obi[12] ve kısa şoset çoraplar giymiş, delirmiş gözleriyle hilekâr görünen karanlık bir kadın vardı; Francy bilmem ne, arada sırada Beterböcek'ten daha duygusal yaratıkların akıllı apartmanının çatısına indiğini hayal eden 'part-time' bir şizofren. Kendini üstün gören, alaycı bir kibir bulutuna bürünmüş, ergenlik çağı da karmakarışık saçlı bir oğlan, çiçekli gömlek ve dizden büzgülü bir pantolon giymişti. Runciter, onunla daha önce hiç kar-

[12] *Obi*: Japon kadın ve çocukların kimono üzerine bağladıkları enli kuşak. ç.n

şılaşmamıştı. Böylece uzayıp gidiyordu: beş kadın ve –saydığına göre– beş erkek vardı. Birisi eksikti.

Düşünceli bir kız, Patricia Conley, için için yanan Joe Chip'in önünde içeriye girdi. Böylece on bir etmiş ve ekip tamamlanmıştı.

"Zamanı iyi kullandınız Bayan Jackson," dedi Runciter, üzerine Lord Bertrand Russell'ın artık solmuş bir portresinin basıldığı bir geniş tişört ve taklit bir vikunya pantolon giymiş, otuzlarında, kum renginde ve erkeksi görünen bir kadına. "En son size haber verdiğimizi göz önüne alırsak, herkesten daha az zamanınız vardı."

Tippy Jackson'ın yüzünde cansız ve kum rengi bir tebessüm belirdi.

"Aranızdan bir kısmını tanıyorum," dedi Runciter, koltuğundan kalktı ve ellerini kullanarak oturabilecekleri birer koltuk bulmalarını işaret etti, kendilerini rahat hissetmelerini ve eğer isterlerse sigara içebileceklerini belirtti. "Siz Bayan Dorn; Bay Chip ve ben ilk önce sizi seçtik, çünkü sizin etkinlik kaliteniz S. Dole Melipone'a denk ve onun kaybolması sizin hatanız değil."

"Teşekkürler Bay Runciter," dedi Edie Dorn, incecik, utangaç bir ses tonuyla; yüzü kızarmıştı ve gözlerini uzaktaki duvara dikip bakmaya başladı. "Bu yeni görevin bir parçası olmak çok güzel," diye ekledi, bunu pek inanarak

söylememişti.

"İçinizden kim Al Hammond?" diye sordu Runciter, önündeki belgeleri incelerken.

Oldukça uzun boylu, düşük omuzlu, uzun yüzünde zarif bir ifade taşıyan bir zenci kendisini gösteren bir işaret yaptı.

"Sizi daha önce görmemiştim," dedi Runciter, Al Hammond'ın dosyasındaki bilgileri gözden geçirirken. "Anti-önbilicilerimiz arasında en başarılı olan sizmişsiniz. Elbette ki şimdiye kadar sizinle tanışmam gerekirdi. Geriye kalanlardan kaç tanesi anti-önbilici?" Üç el havaya kalktı. "Dördünüz için," dedi Runciter, "G. G. Ashwood'un önbilicileri yeni bir temel üzerinde etkisiz hale getiren son keşfiyle tanışmak ve birlikte çalışmak şüphesiz büyük bir şans. Belki de Bayan Conley'in kendisi bize bu durumu açıklayabilir." Pat'a doğru çevirdiği başını salladı–

Ve kendisini Beşinci Cadde'de bir dükkân vitrininin önünde dikilirken buldu, bir az bulunan metal para dükkânıydı; tedavülden kaldırılmış altın bir Amerikan dolarını inceliyor ve onu koleksiyonuna ekleyip ekleyemeyeceğini düşünüyordu.

Ne koleksiyonu? diye irkildi birden. Ben eski para toplamam ki. Ne yapıyorum burada? Ofisimde bir şeyleri denetlemem gerekirken ne kadar süredir burada vitrinlerin önünde dolaşıyorum, nasıl bir işin başında

olduğunu tam olarak hatırlayamadı; insanların kabiliyetleriyle, özel yetilerle ilgili bir işti. Gözlerini kapayıp zihnini toparlamaya çalıştı. Hayır, boş ver gitsin, diye düşündü. Çünkü geçen sene kalp damarlarımın tıkanması yüzünden emekli olmuştum zaten. Ama daha demin oradaydım, diye hatırladı. Sadece birkaç saniye önce. Ofisimde. Bir grup insanla birlikte yeni bir proje hakkında konuşuyordum. Gözlerini yumdu. Bitti, diye düşündü sersemlemiş bir halde. Kurduğum her şey.

Gözlerini açtığında kendini yeniden ofisinde buldu; G. G. Ashwood, Joe Chip ve adını hatırlayamadığı oldukça çekici, gizemli kızla karşılaştı. Anlayamadığı birtakım tuhaf nedenler yüzünden ofiste onlardan başka kimse yoktu.

"Bay Runciter," dedi Joe Chip. "Sizi Patricia Conley ile tanıştırmak istiyorum."

"Sonunda sizinle tanışabildiğime çok sevindim Bay Runciter," dedi kız. Bir kahkaha attı, gözleri coşkuyla ışıldıyordu. Runciter buna bir anlam veremedi.

O bir şeyler yapmış olmalı, diye durumu kavradı Joe Chip. "Pat" dedi yüksek sesle, "Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum ama farklı bir şeyler var." Şüphe içinde ofiste dolanmaya başladı; her şey her zamanki gibi görünüyordu: göz alıcı bir halı, birbiriyle ilgisiz bir sürü sanatsal nesne, duvarlarda sanatsal değeri

olmayan orijinal tablolar. Glen Runciter değişmemişti; kıllı ve griydi, yüzü düşünceli bir şekilde buruşmuştu ve bakışları Joe'nunkiyle karşılaştı – o da şaşkın görünüyordu. Üzerinde her zamanki zarif huşağacı-kabuğu pantolonu, kenevir ipinden kemeri, tren makinistlerinin taktığı uzun şapkasıyla, uzaktaki pencerenin yanında dikilen G. G. Ashwood, olup bitenlere kayıtsız bir şeklide omuz silkti. Ortalıkta ters giden bir şeyler görmediği açıkça belliydi.

"Hiçbir şey farklı değil," dedi Pat.

"*Her şey* farklı," dedi kıza Joe. "Geçmişe dönmüş ve bizi farklı bir dilime göndermiş olmalısın; bunu kanıtlayamıyor ve değişimin doğasını açıkça belirtemiyorum."

"Burada aile kavgası olmasını istemiyorum," dedi kaşlarını çatarak Runciter.

"Aile kavgası mı?" dedi Joe şaşırmış bir şekilde. Sonra Pat'in parmağındaki yüzüğü gördü: işlenmiş gümüş ve yeşim yüzüğü; yüzüğü seçerken kıza yardım edişini hatırladı. İki gün önceydi, diye düşündü, evlenmemizden tam iki gün önce. Neredeyse bir yıl oluyor, üstelik o zamanlar mali durumum nasıl da kötüydü. Bu durum şimdi elbette ki değişmişti. Aylık maaşı ve tutumluluğu sayesinde Pat, durumlarını düzeltmişti.

"Her neyse, devam edelim," dedi Runciter. "Her birimiz kendimize şunu sormalı-

yız, Stanton Mick niçin işini bizden başka bir sağduyu organizasyonuna verdi? Mantıksal olarak anlaşmayı bizim yapmamız gerekirdi; bu işte en iyi olan biziz ve Mick'in genellikle çalışmayı sevdiği yer olan New York'a üslenmişiz. Bu konuda bir teoriniz var mı Bayan Chip?" umut dolu bir şekilde Pat'e doğru baktı.

"Gerçekten bilmek istiyor musunuz Bay Runciter?" dedi Pat.

"Evet." Enerjik bir şekilde başını salladı. "Bunu bilmek kesinlikle çok hoşuma gidecek."

"*Ben* yaptım," dedi Pat.

"Nasıl?"

"Sahip olduğum yetiyle."

"Ne yetisi?" dedi Runciter. "Senin bir yetin yok ki; sen Joe Chip'in karısısın."

"Sen buraya Joe ve benle birlikte öğlen yemeğinde buluşmak için geldin," dedi, pencerenin yanındaki G. G. Ashwood.

"Onun bir yetisi var," dedi Joe. Hatırlamaya çalışıyordu, ama çok bulanıktı; hafızası o kadar kararmıştı ki yeniden toplamaya uğraşıyordu. Farklı bir zaman dilimi, diye düşündü. Geçmiş. Diğerinden farklı, onun ne olduğunu keşfedemiyordu; anıları tam orada kesiliyordu. Karım, eşsiz biri diye düşündü; Yeryüzü'nde başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şey yapabiliyor. Öyleyse niçin Runciter Ortaklığı için çalışmıyor? *Bir terslik var.*

"Ölçtün mü?" diye sordu Runciter. "Demek

istediğim, senin işin bu. Kendinden çok eminsin, sanki bunu yapmış gibi davranıyorsun."

"Kendimden emin değilim," dedi Joe. Ama karımdan eminim, diye düşündü. "Gidip test araçlarımı alacağım," dedi, "ve ne tür bir alan yarattığını hepimiz göreceğiz."

"Of, aman Joe," dedi Runciter kızgın bir halde. "Eğer karının bir yetisi ya da anti-yetisi olsaydı, bunu en az bir yıl önce ölçmen gerekiyordu; bunu şimdi keşfetmiyorsun ya." Masasındaki iç hattın bir düğmesine bastı.. "Personel mi? Bayan Chip adına bir dosyamız var mı? Patricia Chip?"

Bir duraklamanın ardından iç hattan şöyle bir yanıt geldi, "Bayan Chip adına bir dosya yok. Kızlık soyadına göre olabilir, belki de?"

"Conley," dedi Joe. "Patricia Conley."

Bir duraklama daha oldu. "Bayan Patricia Conley adına iki belgemiz var: ilki Bay Ashwood'un hazırladığı bir izci raporu ve diğeriyse Bay Chip'in test bulguları." İç hattın deliğinden her iki belgenin kopyaları yavaşça ileriye doğru süzüldü ve masanın üstüne düştü.

Joe Chip'in bulgularını inceleyen Runciter'in suratı asıldı. "Joe, buraya gelip şuna bir baksan iyi olur." Yanına gelen Joe'ya parmağıyla kâğıdın üzerindeki altı çizili çift çarpıyı gösterdi; o ve Joe önce birbirlerine, sonra da dönüp Pat'e baktılar.

"Orada ne yazılı olduğunu biliyorum,"

dedi Pat sakince. "İnanılmaz bir güce sahip. Görünüşe bakılırsa anti-psi alanı eşsiz." Pat yoğunlaşarak kelimesi kelimesine ne yazdığını hatırlamaya çalıştı. "Şöyle olabilir mi–"?

"Mick anlaşmasını almıştık," dedi Joe Chip'e Runciter. "Burada on bir durdurucudan oluşan bir ekibim vardı ve ben ondan ne yapabileceğini kendisinin göstermesini istemiş–"

"O da ekibe ne yapılabileceğini gösterdi," dedi Joe. "Yani yaptı. Bunu kesinlikle yaptı. Ve benim değerlendirmem doğru." Parmağını kâğıdın alt kısmındaki tehlike sembollerinin üzerinden geçirdi. "Benim karım," dedi.

"Ben senin karın değilim," dedi Pat. "Bunu da değiştirdim." Eskisi gibi mi olmasını istiyorsun? Hiçbir değişiklik olmadan, ayrıntılarda bile. O zaman durdurucularınıza hiçbir şey göstermemiş olurum. Diğer yandan onların hiçbir şeyden haberleri yok . . . bazılarının hafızasında Joe'nunki gibi birtakım izler kalmış olabilir. Ama yine de şimdiye kadar o da uçup gitmiş olmalı."

"Mick anlaşmasını geri istiyorum, en azından sadece onu," dedi Runciter sert ve kesin bir tavırla.

"Onları izlediğim zaman," dedi G. G. Ashwood, "Onları izledim." Birden rengi soldu.

"Evet, gerçekten bize bir yeti kazandırdın," dedi Runciter.

İç hat cızırdadı ve Bayan Frick'in titreyen sesi duyuldu. "Bir grup durdurucumuz sizi görmek için bekliyorlar Bay Runciter; Yeni bir proje için onlarla bağlantıya geçtiğinizi söylüyorlar. Şu an onları görmek için uygun musunuz?"

"İçeri gönderin," dedi Runciter.

"Yüzüğü saklayacağım," dedi Pat. Başka bir zaman diliminde Joe ile birlikte seçtikleri gümüş ve yeşimden yapılmış nikâh yüzüğünü göstererek; alternatif dünyadan seçip getirdiği ve elinde tuttuğu tek şey oydu.

Runciter, kızın herhangi bir yasal maddeyi de değiştirmiş olabileceğini düşündü. Hayır, sanmıyorum, dedi kendi kendine ve aklını kullanıp hiçbir şey söylemedi. En iyisi hiç sormamak, diye geçirdi içinden.

Ofis kapısı açıldı ve durdurucular çiftler halinde girdiler; kısa bir süre öylece durduktan sonra Runciter'ın masasını görebilecek şekilde oturdular. Runciter birer birer hepsine baktı ve masanın üzerinde karmakarışık duran belgeleri karıştırmaya başladı; Pat'in ekipte bir değişiklik yapıp yapmadığını anlamaya çalıştığı açıktı.

"Edie Dorn," dedi Runciter. "Evet, buradasınız." Kadına bir göz atıp ardından hemen yanındaki adama döndü. "Hammond. Tamam, Hammond. Tippy Jackson." Merakla bakındı.

"Elimden geldiğince acele ettim," dedi

Bayan Jackson. "Bana pek fazla zaman tanımadınız, Bay Runciter."

"Jon Ild," dedi Runciter.

Karışık kabarık saçlı ergen çocuk yanıt olarak hırıldadı. Çocuğun kibirli halinin yavaş yavaş yok olmaya başladığını fark etti Joe; oğlan şimdi daha çok içine kapanık, hatta biraz sarsılmış görünüyordu. Ne hatırladıklarını bilmek çok ilginç olabilir, diye düşündü Joe – neler hatırlıyorlardı, tek başlarına ve bir araya geldiklerinde.

"Francesca Spanish," dedi Runciter.

Çevresine uyumsuz ve tuhaf bir enerji saçan, çingene görünümlü akıllı esmek bir kadın konuştu. "Son birkaç dakika içinde Bay Runciter, biz dış ofisinizde beklerken, esrarengiz sesler belirdi ve bana bir şeyler söyledi."

"Francesca Spanish misiniz?" bir kez daha sabırla sordu Runciter; her zamankinden daha yorgun görünüyordu.

"Benim; her zaman bendim ve her zaman olacağım." Bayan Spanish'in sesi inançlı bir şekilde çınladı. "O seslerin bana neler söylediğini size anlatabilir miyim?"

"Mümkünse birazdan," dedi Runciter ve bir sonraki personel belgesine geçti.

"Bunlar söylenmeli," dedi Bayan Spanish heyecanla.

"Peki," dedi Runciter. "Birkaç dakikalığına ara verelim." Masasının çekmecesini açtı, am-

fetamin tabletlerinden birini aldı ve suya gerek duymaksızın yuttu. "Evet, şu seslerin size neler söylediğini öğrenelim bakalım Bayan Spanish." Joe'ya baktı ve omuzlarını silkti.

"Birisi," dedi Bayan Spanish, "biraz önce bizi, hepimizi başka bir dünyaya gönderdi. Bir süre oraya yerleştik, orada yaşadık, oraya ait insanlarmışız gibi ve ardından her şeyi kuşatan uçsuz bucaksız ruhsal birlik bizi yeniden yerleştirdi, buraya asıl evrenimize."

"Bu Pat'in yüzünden olabilir," dedi Joe Chip. "Pat Conley. Şirketimize bugün katıldı."

"Tito Apostos," dedi Runciter. "Burada mısınız?" Ofisin içinde oturan insanların arasından onu seçebilmek için boynunu uzatıp bakındı.

Keçisakallı, kel bir adam kendisini gösterdi. Üzerinde kalçaya oturan eski model sarı renkli lame bir pantolon vardı, ama yine de şık bir etki yaratmıştı. Belki de bu etkinin yaratılmasına nefti gömleğinin yumurta büyüklüğündeki düğmeleri yardım etmişti; ortalamanın üstünde bir saygınlık ve kibir sergiliyordu. Joe etkilenmiş görünüyordu.

"Don Denny," dedi Runciter.

"Buradayım, efendim," tıpkı bir siyam kedisi gibi kendinden emin, bariton bir ses yükselmişti; sesin sahibi ellerini dizlerine koymuş, sandalyesinde dimdik oturan ince yapılı samimi görünümlü bir adamdı. Polyester bir

dirndil[13] giymiş, uzun saçlarını bir saç filesiyle toplamıştı. Ayağında sandaletler vardı.

"Siz bir anti-canlandırıcısınız," dedi Runciter önündeki belgeyi okuyarak. "Sahip olduğumuz tek anti-canlandırıcı." Joe'ya dönerek konuştu, "Ona ihtiyacımız olacak mı acaba; belki de onu bir anti-telepat ile değiştirmeliyiz. Onlardan ne kadar çok olursa o kadar iyi."

"Her şeyi düşünmeliyiz," Joe. "Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

"Haklısın," diye başını sallayarak onayladı Runciter. "Peki, Sammy Mundo."

Uzun bir etek giymiş, normalden daha küçük, kavun gibi bir kafası olan küçük burunlu genç bir adam, spazmatik, kararsız ve tik benzeri bir hareket yaparak elini kaldırdı; bu hareket, anemik bir bedenin yaptığı bir refleks gibi gelmişti Joe'ya. Bu özel adamı tanıyordu. Mundo gerçek yaşından çok daha genç görünürdü; hem ruhsal hem de fiziksel gelişim süreci, onun için yıllar önce sona ermişti. Teknik açıdan Mundo'nun zekâsı bir rakununkiyle eşdeğerdi; yürüyebilir, yiyebilir, kendi başına yıkanabilir, hatta –uğraşırsa– konuşabilirdi. Bununla birlikte anti-telepatik yetisi saygıdeğer ölçülerdeydi. Bir seferinde tek başına S. dole Melipone'u körleştirmiş ve şirketin dergisi de aylarca bundan söz etmişti.

[13] Dirndil: Avusturya'da giyilen renkli bir etek; kuşaklı etek. ç.n

"Evet," dedi Runciter. "Şimdi Wendy Wright'a geldik."

Joe, her fırsat bulduğunda ve becerebilse sevgilisi hatta belki de karısı yapmak istediği kızı, kurnaz bir ifadeyle süzdü. Wendy Wright'ın da diğer insanlar gibi kan ve iç organlardan oluşmuş olarak doğmuş olması pek mümkün görünmüyordu. Ona ne zaman yaklaşsa, kendini sürekli terleyen, yağlı, midesi guruldayıp nefesi hırıldayan, eğitimsiz, tıknaz bir cüce gibi hissediyordu. Ona biraz daha yaklaştığında, kendisini hayatta tutan fiziksel mekanizmaların farkına varıyordu; adamın içindeki o makineler, borular, vanalar, gaz kompresörleri, vantilatör kayışları görevlerini yitirerek garip sesler çıkarıyorlardı, sonunda çökmeye mahkûm bir iş. Kızın yüzüne baktığında kendininkinin gösterişli bir maskeden ibaret olduğunu fark etti; bedenini incelediğindeyse kendisinin üçüncü sınıf bir oyuncaktan ileri gitmediğini hissediyordu. Kızın üzerindeki bütün renklerin kolayca fark edilmeyen, zarif bir yanı vardı. Cilalanmış taşlara benzeyen yeşil gözleri her şeyi kayıtsız bir tavırla süzüyordu; o gözlerde asla bir korku belirtisi görmemişti, ne de nefret ya da küçümseme. Gördüğü her şeyi onaylayan bir kızdı. Genellikle sakin görünürdü. Ama Joe'yu bundan daha çok etkileyen yönüyse dayanıklı, sorunsuz ve soğukkanlı oluşuydu, onu

yıpratacak, sıkacak ya da fiziksel bir hastalığa veya zayıf düşmesine yol açacak hiçbir şey yok gibiydi. Büyük olasılıkla yirmi beş ya da yirmi altı yaşındaydı, onu daha genç bir yaşta hayal edemiyordu ve kesinlikle daha büyük göstermiyordu. Kız kendi üzerinde güçlü bir kontrol mekanizması kurmuş ve böylece dış gerçeklik karşısında da üstünlük sağlamıştı.

"Buradayım," dedi Wendy yumuşak bir dinginlik içinde.

Runciter başıyla onayladı. "Tamam; geriye Fred Zafsky kalıyor." Bakışları zayıf, koca ayaklı, orta yaşlı, arkaya yatırılmış saçlarıyla tuhaf görünüşlü bir adama sabitlendi, belirgin bir şekilde ileriye doğru fırlamış bir adem elmasına sahipti ve teni kirli görünüyordu – üzerinde bu seferlik, maymun kıçı renginde bir iş tulumu vardı. "Bu, siz olmalısınız."

"Haklısınız," diye kıkırdadı Zafsky. "Nasıl buldunuz?"

"Tanrım," diyerek başını salladı Runciter. "Güvenlik açısından ekibin arasında bir tane de anti-parakinetist aldık. Ve bu da sizsiniz." Belgeleri önüne bıraktı ve yeşil purosunu arandı. "İşte ekip bu, ilaveten sen ve ben," dedi sonra Joe'ya dönerek. "Yapmak istediğin bir son dakika değişikliği var mı?"

"Bence uygun," dedi Joe.

"Şimdiye kadar bir araya getirdiğimiz en iyi durdurucu ekibi olduğunu düşünüyorsun,

değil mi?" Runciter gözlerini adamın üzerine dikti.

"Evet," dedi Joe.

"Hollis'in psi'lerini alt edebilecek kadar iyiler, değil mi?"

"Evet," dedi Joe.

Ama içinde tersini söyleyen bir his vardı.

Tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler. Ayrıca, kesinlikle mantıklı değildi. Potansiyel olarak, on bir durdurucunun karşıt-alan kapasiteleri son derece yüksekti. Ama yine de–

"Bay Chip, bir saniyenizi alabilir miyim?" Lame pantolonu parıldayan, kel kafalı ve sakallı Bay Apostos, elini Joe Chip'in omzuna koydu. "Sizinle geçen gece başıma gelen bir olay hakkında konuşabilir miyim? Hipnagojik[14] durumdayken görünüşe göre Bay Hollis'in bir ya da iki adamıyla temasa geçtim – onların önbilicilerinden biriyle işbirliği içinde çalışıyor gibi görünen bir telepatla. Sizce bunu Bay Runciter'e söylemeli miyim? Bu önemli mi?"

Duraksayan Joe Chip Runciter'e doğru baktı. Pek sevdiği, değerli koltuğuna oturmuş saf Havana purosunu yeniden yakmaya çalışıyor ve korkunç derecede yorgun görünüyordu; yüzündeki çizgiler iyice çökmüştü. "Hayır," dedi Joe. "Boş ver."

[14] *Hipnagojik*: Uyku ya da uyuklama anında oluşan hayaller ya da hisler.

"Baylar ve bayanlar," dedi Runciter sesini genel uğultunun üzerine hafifçe yükselterek. "Ay'a gidiyoruz, siz on bir durdurucu, Joe Chip, ben ve müşterimizin temsilcisi Zoe Wirt; toplam on dört kişi ediyoruz. Kendi gemimizi kullanacağız." Altın, yuvarlak ve anakronik[15] cep saatini çıkartıp baktı. "Saat üç otuz. *Pratfall*[16] II, merkez çatı alanından saat dörtte kalkacak." Saatini kapatıp, ipek kuşağındaki cebe geri koydu. "Pekâlâ, Joe" dedi, "iyi veya kötü, bu işin içindeyiz. Umarım bize yol gösterecek yerel bir önbilicimiz vardır." Yüzü ve ses tonu endişe içinde, geri döndüremediği yaşının ve sorumluluklarının geri döndürülemez yüküyle sönüp gitti.

[15] *Anakronik*: Yanlış zaman diliminde olan ya da çağdışı gibi görünen nesne veya kişi.
[16] *Pratfall*: A.B.D. Argo'da kıçüstü düşmek anlamına gelir. çn.

.6.

Size şimdiye kadar tatmadığınız bir tıraş keyfi sunmak istiyoruz. Biz diyoruz ki, bir erkeğin yüzünün biraz sevgi görme zamanı artık gelmiştir. Biz diyoruz ki, Ubik'in kendinden eğimli, İsveç kromundan yapılan bıçağı, defalarca ve defalarca, günler boyunca körelmeden kullanılır. Yani Ubik'i deneyin. Ve biraz sevgi görün.
Uyarı: sadece talimatlara uygun kullanın. Ve dikkatli olun.

"Ay'a hoş geldiniz," dedi Zoe Wirt, neşeli bir tavırla, kırmızı çerçeveli üçgen gözlüklerinin ardından neşeli gözleri daha iri görünüyordu. "Bay Howard, benim aracılığımla, sizlerin her birinize ve bizim yararımız için sizleri bir araya getiren bu organizasyonu gerçekleştirdiği için özellikle de Bay Runciter'e hoş geldiniz diyor. Bu yüzeyaltı otel süiti, Bay Howard'ın sanatsal açıdan yetenekli kız kardeşi Lada tarafından dekore edilmiştir. Bu otel, Bay Howard'ın düşmanın içine sızdığına inandığı endüstri ve araştırma binalarına sadece üç yüz doğrusal yarda uzaklıktadır. Hepinizin bir arada bu odada bulunması yüzünden, Hollis'in ajanlarının psişik yetileri daha şimdiden engellemiş olmalı ve bu, he-

pimiz için oldukça sevindirici bir düşünce." Durdu ve gözleriyle herkesi şöyle bir taradı. 'Herhangi bir sorusu olan var mı?"

Test araçlarını gözden geçiren Joe Chip, kadının söylediklerine aslında pek kulak vermiyordu; müşterinin bu konuda şart koşmasına rağmen çevrelerinde psi alanını ölçmeye niyetliydi. Dünya'da buraya kadar yaptıkları bir saatlik yolculuk sırasında Glen Runciter ile birlikte konuşup bu yönde bir karar almışlardı.

"Benim bir sorum var," dedi Fred Zafsky elini kaldırarak. Kıkırdadı. "Banyo nerede?"

"Her birinize birer minyatür harita verilecek," dedi Zoe Wirt, "haritada onun da yeri belirtilmiştir." Yanında duran pasaklı görünümlü bir kadın asistanına dönerek başını salladı ve asistan parıltı renklere sahip açıklamalı kâğıt haritaları dağıtmaya başladı. "Bu süit," diye devam etti kadın, "içindeki tüm aletlerin ücretsiz olarak çalıştığı bir mutfakla tamamlanmıştır. Açıkça konuşmak gerekirse, bütün bu masraflar, yirmi kişinin rahatlıkla kalabileceği bir yerleşim ünitesi yaratabilmek için yapılmıştır. Kendisine ait bir hava, su ve ısı düzenleyici sistemleri mevcuttur, alışılmamış çeşitlilikte bir yiyecek sağlayıcısı da vardır, bunlara ilave olarak kapalı devre TV ve polifonik fonograf hi-fi ses sistemi de bulunuyor – bu son iki seçenek, mutfak koşullarının aksine

bozuk parayla çalışmaktadır. Bu eğlence olanaklarından yararlanmanızda size yardımcı olmak amacıyla oyun odasına bir bozuk para makinesi de yerleştirilmiştir."

"Benim haritamda," dedi Al Hammond, "sadece dokuz yatak odası görünüyor."

"Her yatak odasında," dedi Bayan Wirt, "ranza tipi iki yatak bulunmaktadır; yani toplamda on sekiz kişi yerleşebilir. Buna ek olarak, burada kaldığınız süre içersinde birbiriyle yatmak isteyenleriniz için yataklardan beş tanesi de çift kişiliktir."

"Birbirleriyle uyuyan çalışanlarım hakkında," dedi sert şekilde Runciter, "bir kuralım var."

"Uygun mu görüyorsunuz yoksa karşı mısınız?" diye sordu Zoe Wirt.

"Karşıyım." Runciter haritasını buruşturup ısınmış metal zemine attı. "Bu konunun açıkça konuşulmasına taraftar değilim–"

"Ama siz burada kalmayacaksınız ki Bay Runciter," diye belirtti Bayan Wirt. "Elemanlarınız işlerini yapmaya başlar başlamaz Dünya'ya dönmüyor musunuz?" Profesyonel gülümsemesiyle gülümsedi adama.

"Psi alanıyla ilgili herhangi bir sonuca ulaşabildin mi?" diye Joe Chip'e sordu Runciter.

"Önce," dedi Joe, "bizim durdurucularımızın ürettiği karşıt alanla ilgili bir sonuç almalıyım."

"Bunu yolculuk sırasında yapmış olmalıydın," dedi Runciter.

"Ölçüm mü yapmaya çalışıyorsunuz?" diye atıldı Bayan Wirt. "Bay Howard'ın buna karşı çıktığını size daha önce bildirmiştim."

"Biz ne olursa olsun bir değerlendirme yaparız," dedi Runciter.

"Bay Howard–"

"Bu Stanton Mick'i ilgilendirmez," dedi Run-citer kadına.

"Bay Mick'e mümkünse buraya gelmesini söyler misin, lütfen," dedi pasaklı asistanına Bayan Wirt. Asistan asansörlerin bulunduğu yöne doğru fırladı. "Bay Mick, size kendisi söyleyecektir," dedi Runciter'e, Bayan Wirt. "Bu arada lütfen bir şey yapmayın; o gelene kadar bekleyin, bunu rica ediyorum sizden."

"Şu anda bir sonuca ulaştım," dedi Runciter'e, Joe. "Kendi alanımız hakkında. Çok yüksek." Bunun sebebi büyük olasılıkla Pat olmalı, diye düşündü. "Beklediğimden oldukça yüksek," dedi. Ölçüm yapmamız konusunda neden bu kadar endişeliler diye meraklandı. Sorun, zaman faktörü olamaz, çünkü durdurucularımız artık burada ve çalışıyorlar.

"Giysilerimizi yerleştirebileceğimiz dolaplar olacak mı?" diye sordu Tippy Jackson. "Ben, bavulumu boşaltmak istiyorum."

"Her yatak odasında," diye devam etti Bayan Wirt, "bozuk parayla çalışan geniş bir

dolap bulunmakta. Ve başlangıç için–" Büyük plastik bir torba çıkarttı. "İşte, size armağan olarak sunulan bozuk paralar." İçi tamamen onluk, çeyrekli ve nikel dolu torbayı Jon Ild'e uzattı. "Bunları aranızda eşit olarak dağıtabilir misiniz? Bay Mick'in iyi niyetinin bir göstergesidir."

"Bu yerleşim biriminde bir hemşire ya da doktor var mı?" diye sordu Edie Dorn. "Bazen cildimde psikosomatik isilikler oluşuyor, özellikle çok yoğun çalıştığım zamanlarda; kortizon bazlı bir merhem genellikle işe yarıyor, acele ettiğim için yanıma almayı unutmuşum."

"Bu yerleşim alanının hemen yanındaki sanayi ve araştırma merkezinde," dedi Bayan Wirt, "her zaman için birkaç doktor hazır bulundurulmaktadır ve orada ilave olarak da hastaların yatabileceği küçük bir tıbbi koğuş da var."

"Parayla mı çalışıyor?" diye sordu Sammy Mundo.

"Bizim bütün tıbbi müdahalelerimiz," dedi Bayan Wirt, "ücretsizdir. Ancak bunu kanıtlama görevi elbette ki hastalığını iddia eden hastanın omuzlarına binmektedir. Ama bunun yanında tüm ilaç reçetelerinizi hazırlayan makineler parayla çalışmaktadır. Bu konu da şunu da söylemeliyim ki, bu süitin oyun odasında yatıştırıcı ilaçlar sağlayan bir makine

bulacaksınız. Buna ek olarak, eğer isterseniz, uyarıcı ilaçlar sağlayan makinelerden birini hemen yanınızdaki merkezden alıp buraya getirebiliriz."

"Peki ya sanrılatıcılar?" dedi Frencesca Spanish. "Ergot bazlı psikedelik[17] bir hap aldığım zaman daha iyi çalışıyorum; tam olarak gerçekten kimle karşı karşıya olduğumu görmemi sağlıyor ve bence işe yarıyor."

"Bay Mick, ergot bazlı sanrılatıcıların kullanılmasını onaylamıyor," dedi Bayan Wirt, "onların karaciğere zarar verdiğini düşünüyor. Eğer yanınızda getirdiyseniz kullanmakta özgürsünüz. Onlara sahip olduğumuz halde biz size veremiyoruz."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Don Denny, Francesca Spanish'e, "sanrılar görmek için psikedelik ilaçlara ihtiyaç duyuyorsun? Senin tüm yaşamın bir sanrı zaten."

"İki gece önce oldukça etkileyici misafirlerim oldu," dedi Francesca, oldukça sakin bir şekilde.

"Buna şaşırmadım," dedi Don Denny.

"Bir önbilici ve telepat yığını, en iyi cins doğal kenevirden örülmüş bir merdiven kullanarak aşağıya, balkonuma indiler. Duvarın içinde oluşturdukları bir geçitten geçerek yatağımın etrafında toplandılar ve onların

[17] *Ergot*: Kas gevşetici ve damar açıcı bir etken madde olan ergotamin.

konuşmaları beni uyandırdı. Şiirler ve eski zamanların kitaplarından benim çok zevk aldığım birkaç düzyazı bölümler okudular; onlar sanki çok–" Tam olarak ifade edebilmek için doğru kelimeyi aradı. "Canlılardı! İçlerinden biri, adının Bill olduğunu söyleyen biri–"

"Dur bir dakika," dedi Tito Apostos. "Ben de buna benzer bir rüya gördüm." Joe'ya döndü, "Hatırlasanıza, Yeryüzü'nden ayrılmadan hemen önce size bundan bahsetmiştim." Ellerini heyecanla çırpmaya başladı. "Hatırladınız mı?"

"Bu rüyayı ben de gördüm," dedi Tippy Jackson. "Bill ve Matt, beni ele geçirmeye geldiklerini söylemişlerdi."

Yüzü aniden değişip kararan Runciter, Joe'ya dönerek dedi ki, "Bunu *bana* anlatmış olmalıydın."

"O zaman," dedi Joe, "sen–" Sustu. "Çok yorgun görünüyordun. Aklında başka bir şeyler vardı."

"Bu, rüya değildi," diye sert bir şekilde belirtti Francesca. "Tamamen gerçek bir ziyaretti. İkisini ayırt edebilirim."

"Elbette ayırt edebilirsin Francy," dedi Don Denny. Joa'ya göz kırptı.

"Ben de bir rüya gördüm," dedi Jon Ild. "Ama benimki hava yastıklı arabalarla ilgiliydi. Ben onların plakalarını ezberliyordum. Altmış beş tanesini ezberledim ve onları hâlâ hatırlı-

yorum. Anlatayım mı?"

"Üzgünüm Glen," dedi Runciter'e, Joe Chip. "Bunun sadece Apostos'un başına geldiğini düşünmüştüm; diğerlerinden haberim yoktu. Ben–" Asansör kapısının kayarak açılış tıslamasını duyduğunda sustu; hepsi birden dönerek o yöne doğru baktılar.

Koca göbekli, tıknaz, kalın bacaklı Stanton Mick, onlara doğru geliyordu. Küpe çiçeği renginde bir balıkçı pantolonu ve yak postundan pembe terlikler giymişti, üzerinde kolsuz bir yılan derisi gömlek vardı, beline kadar uzanan saçlarını da bir kurdeleyle arkasından toplamıştı. Burnu, diye düşündü Joe, tıpkı Yeni Delhi taksi kornalarına benzeyen plastik bir yumru gibi, yumuşak ve sıkılabilir. Ve gürültülü. Şimdiye kadar gördüğüm en gürültülü burun, diye düşündü.

"Hepinize selam, siz zirvedeki anti-psi'ler," dedi Stanton Mick, aşırı övgülü bir davranış içinde kollarını açarak. "Yokediciler burada – bununla sizi kast ediyorum," dedi. Adamın sesi ciyak ciyak ötüyordu, iğdiş edilmiş gibi bir etkisi vardı, birisinin duyabileceği en rahatsız edici gürültülü bu, diye düşündü Joe; ses, bir kovan dolusu metal arıdan çıkıyormuş gibiydi. "Bela, ayak takımından çeşitli Psi'ler biçiminde, Stanton Mick'in huzur, kardeşlik ve barış içindeki dünyasına sızdı. Mickkent'te –iştah uyandırıcı ve çekici olan Ay'daki bu yerleşim

bölgemizi böyle isimlendiriyoruz– yaşayan bizler için ne garip bir gün. Sizler, elbette ki şimdiden çalışmaya başladınız, bunu yaptığınızı biliyorum. Çünkü sizler kendi alanınızda zirvede olanlarsınız ve Runciter Ortaklığı dendiğinde herkes bunu anlıyor. Ben şimdiden çalışmaya başladığınız için çok memnunum, küçük bir şey dışında, yani orada ölçüm araçlarıyla uğraşan ölçümcünüzü fark ettim de. Acaba konuşmam sırasında bana izin verir misiniz?"

Joe, poligraflarını ve sayaçlarını kapattı, güç kaynağını durdurdu.

"Dikkatinizi biraz bana verebilir misiniz artık?" dedi ona Stanton Mick.

"Evet," dedi Joe.

"Araçlarını çalıştır," diye emretti Runciter. "Sen, Bay Mick'in elemanı değilsin; benim elemanımsın."

"Önemli değil," dedi Joe. "Zaten bu civarda üretilen psi alanı hakkında bir sonuca ulaştım." Joe Chip işini yapmıştı. Stonton Mick ise oraya ulaşmakta çok gecikmişti.

"Alan ne kadar büyük?" diye sordu Runciter.

"*Alan yok*," dedi Joe.

"Durdurucularımız mı etkisiz hale getirmiş? Bizim karşı alanımız daha mı büyük?"

"Hayır," dedi Joe. "Dediğim gibi: Benim araçlarımın ölçebildiği menzil içinde herhangi

türde bir psi alanı yok. Kendi alanımızı ölçtüm, yani araçlarımın tespit ettiği kadarını saptadım. Sanırım tam bir geri-iletim var. 2000 blr. ünite üretiyoruz, kararsız bir şeklide dakikada bir 2100'e çıkıp iniyor. Büyük olasılıkla zaman içinde kademe kademe yükselecek; durdurucularımız birlikte çalışmaya devam ettiği sürece yükselecektir, söyleyebilirim ki, örneğin 12 saate kadar–"

"Anlamıyorum," dedi Runciter. Bütün durdurucular yavaş yavaş Joe Chip'in çevresinde toplanıyordu. Don Denny, poligraflarından birinin ürettiği bantlardan birini eline aldı, dalgalanmayan düzenli çizgiyi inceledi ve bantı Tippy Jackson'a verdi. Tüm durdurucular onu sessizce birer birer gözden geçirdiler ve ardından hepsi birden dönüp Runciter'e baktı. Runciter, Stanton Mick'e doğru dönerek konuştu, "Psi'lerin burada, Ay'daki operasyonunuza sızdığı şeklindeki düşünceye nasıl kapıldınız ki? Normal testlerimizi uygulamamızı niçin istemiyorsunuz? Bu sonucu alacağımızı biliyor muydunuz?"

"Bildiği açıkça belli," dedi Joe Chip. Böyle olduğuna emindi.

Endişe belirtileri bir kez daha Runciter'ın yüzünden hızla geçti; Stonton Mick ile konuşmaya hazırlanıyordu, sonra birden düşüncesini değiştirerek Joa'ya döndü ve kısık bir sesle fısıldadı, "Haydi Dünya'ya dönelim; durduru-

cularımızı bir an önce buradan çıkaralım."

Diğerlerine dönerek yüksek sesle konuştu. "Eşyalarınızı toplayın, New York'a geri dönüyoruz. Hepinizin on beş dakika içinde gemide olmanızı istiyorum; gemide olmayanlar burada bırakılacaktır. Joe, sen de şu süprüntüleri toparla, gerekirse taşımana yardım edebilirim, bir an önce bunları dışarı çıkarmak istiyorum, seni de." Bir kez daha Mick'in bulunduğu yöne doğru döndü, öfkeden gözleri yerinden fırlayacak gibiydi; tam konuşmaya başlamak üzereyken–

Stanton Mick, metal bir böcek sesiyle ciyaklayarak tavana doğru yükselmeye başlamıştı, kolları şişip sertleşerek uzamıştı. "Bay Runciter, dikkat edin de talamusunuz serebral korteksinizin üstüne binmesin. Bu tür işler dikkat ister, telaş değil; adamlarınızı sakinleştirin ve bir araya gelip yeniden karşılıklı anlaşmaya çalışalım." Renkli, şişman gövdesi hafifçe hareket ediyordu, şimdi yavaşça ters dönmeye başlamıştı, yani başının bulunduğu yerde artık ayakları vardı, Runciter'ın olduğu yöne doğru giderek yaklaşıyordu.

"Bu konuda bir şeyler duymuştum," dedi Joe'ya Runciter. O kendi kendini yok eden bir humanoid bomba. Herkesi buradan çıkarmam için bana yardım et. Şu anda otomatik olarak çalışmaya başladı, o yüzden yükseliyor."

Bomba patladı.

Dağılmış duvarlar ve zeminden ayrılan kötü kokulu kütleler halinde dalga dalga kabaran duman, Joe Chip'in ayakucunda yüzükoyun uzanmış kıvranan bedenin üzerine çökmüş ve onu örtmüştü.

Joe'nun kulaklarında Don Denny'nin haykırışları vardı, "Runciter'ı öldürdüler Bay Chip. Bu, Bay Runciter." Heyecanlandığı için kekelemeye başlamıştı.

"Başka kim?" dedi Joe boğuk bir sesle, soluk almaya çalışıyordu; yakıcı duman göğsünü iyice sıkıştırmıştı. Patlamanın şiddetinden beyni zonkluyordu, ensesinden aşağıya doğru sızan bir ılıklık hissetti, havada uçan kırık bir parçanın kendisini yaraladığını anladı.

Kendisine oldukça yakın olmasına rağmen görülemeyen Wendy Wright'tan bir ses yükseldi. "Bence herkes yaralı, ama yaşıyor."

"Ray Hollis'den bir canlandırıcı sağlayabilir miyiz?" dedi Edie Dorn, Runciter'ın yanına eğilmişti. Oldukça solgun ve korkmuş görünüyordu.

"Hayır," dedi Joe; o da eğilip baktı. "Yanılmışsın," dedi Don Denny'ye. "Ölmemiş."

Oysa Runciter çatlamış zeminin üzerine ölü gibi yatıyordu. İki ya da üç dakika içinde Don Denny haklı çıkabilirdi.

"Herkes dinlesin," diye haykırdı Joe. "Bay Runciter yaralı olduğu için sorumluluğu ben üstleniyorum – bir süreliğine, en azından

Yeryüzü'ne geri dönene kadar."

"Bunu varsayıyoruz," dedi Al Hammond, "hepimizin geri döneceğini." Katlanmış bir mendille sağ gözünün üstündeki derin kesiği sildi.

"Kaçınızın silahı var?" diye sordu Joe. Durdurucular yanıt vermeden etrafta dolanmaya devam ettiler. "Bilmiyorum bu, Birlik kurallarına aykırı," dedi Joe. "Ama bazılarınızın taşıdığını da biliyorum. Şu andan itibaren yasadışılığı unutun; görev sırasında silah taşıyan durdurucularla ilgili duyduğunuz her şeyi unutun."

"Benimki eşyalarımın arasında," dedi kısa bir sessizliğin ardından Tippy Jackson. "Diğer odada."

"Benimkisi yanımda," dedi Tito Apostos; eski moda kurşunlu tabancasını çoktan sağ eline almıştı bile.

"Eğer silahınız varsa," dedi Joe, "eşyalarınızın bulunduğu diğer odadaysa, hemen gidip alın."

Altı durdurucu kapıya doğru ilerledi.

"Runciter'ı bir soğuk tabuta yerleştirmeliyiz," dedi Joe, yanında kalan Al Hammond ve Wendy Wright'a.

"Gemide soğuk tabut var," dedi Al Hammond.

"O zaman onu gemiye taşıyacağız," dedi Joe. "Hammond, sen bir ucundan tut, ben di-

ğer tarafı kaldıracağım. Apostos, sen de önümüzden git ve Hollis'in adamlarından herhangi biri bizi durdurmaya çalışırsa vur onu."

"Hollis'in burada Bay Mick ile beraber olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu John Ild, yan odadan bir lazer borusuyla dönmüştü.

"Onunla," dedi Joe, "ya da tek başına. Belki de bizim Mick ile hiçbir iş görüşmemiz olmadı; başından beri Hollis'di." Patlamanın geri kalanlarımızı öldürmemesi, çok şaşırtıcı diye düşündü. Zoe Wirt'e neler olduğunu merak etti. Patlamadan hemen önce dışarı çıkmış olmalıydı; etrafta onunla ilgili hiçbir iz yoktu. Stanton Mick için çalışmadığını öğrenseydi acaba tepkisi ne olurdu, diye merak etti, onun işvereninin –gerçek işvereninin– buraya getirip öldürmek için bizi tuttuğunu bilseydi. Büyük olasılıkla sadece tehlikeye girmemek için onu da öldürecekler. Artık hiçbir işlerine yaramaz, oysa tüm olup bitenler için iyi bir tanık olabilirdi.

Şimdi diğer durdurucular da silahlanmış olarak geri dönmüşlerdi; Joe'nun yapmaları gereken şeyi söylemesini bekliyorlardı. Durumlarını gözden geçirirlerken on bir durdurucu da olabildiğince soğukkanlı görünüyorlardı.

"Eğer Runciter'ı bir an önce soğuk tabuta yerleştirebilirsek," diye açıkladı Joe, ölmek

üzere olan işverenini Al Hammond ile birlikte asansörün bulunduğu yere doğru taşırlarken, "hâlâ şirketi yönetme şansı olabilir. Karısının yaptığı gibi." Dirseğiyle asansörün düğmesine bastı. "Asansörün gelmesi çok küçük bir olasılık," dedi. "Belki de patlamayla birlikte tüm güç kaynaklarını kesmiş olabilirler."

Buna rağmen asansör geldi. Al Hammond ile birlikte, Runciter'ı aceleyle asansöre taşıdılar.

"Silahı olanlardan üç kişi," dedi Joe, "bizimle birlikte gelsin. Geriye kalanlar–"

"Burada ölümü beklesinler," dedi Sammy Mundo. "Buraya çakılıp asansörün dönmesini beklemek istemiyoruz. Hiçbir zaman dönmeyebilir." Öne doğru atıldı, yüzü panikten çarpılmıştı.

"Önce Runciter gidecek," dedi sert bir şekilde Joe. Bir düğmeye dokundu, asansör onu, Al Hammond, Tito Apostos, Wendy Wright, Don Denny –ve Glen Runciter'ı– içine alarak kapısını kapattı. "Eğer Hollis'in adamları yukarda bekliyorlarsa," dedi asansör yükselirken, "ilk önce bizi ele geçirirler. Böyle olmalı. Sadece silahlı olabileceğimiz olasılığını düşünmemişlerdir."

"Böyle bir yasa var," diye araya girdi Don Denny.

"Eğil bir bak bakalım, hâlâ hayatta mı?" dedi Don Denny'ye Joe.

Apostos eğildi ve hareketsiz bedeni inceledi. "Seyrek de olsa nefes alıyor," dedi bir süre sonra. "Demek ki hâlâ bir şansımız var."

"Evet bir şans," dedi Joe. Patlamanın ardından kendisini hem psikolojik hem de fizyolojik olarak uyuşmuş hissediyordu, üşüdüğünü, cansızlaşmaya başladığını ve kulak zarlarının zarar görmüş gibi göründüğünü hissetti. Gemiye bir dönebilsek, dedi kendi kendine, Runciter'ı soğuk tabuta yerleştirdikten sonra yardım çağrısı gönderebiliriz, New York'a, şirketteki herkese. Aslında hatta tüm sağduyu organizasyonlarına. Eğer kendi başımıza uzaklaşamazsak onlar buraya gelip bizi kurtarabilirler.

Ama gerçekte bunu başaramazlardı. Birlik'ten birileri Ay'a ulaşana kadar, yüzeyaltında tuzağa düşürülen herkes, asansörde olanlar ya da gemiye dönenler, ölmüş olurdu. Yani kısaca, aslında hiç şansları yoktu.

"Asansöre birkaç kişi daha alabilirdiniz," dedi Tito Apostos. "En azından geride kalan kadınları sıkıştırabilirdik." Suçlarcasına Joe'yu süzdü, içinde bulunduğu duygusal durum yüzünden elleri titriyordu.

"Tahmin ettiğimizden daha korkunç bir katliamla karşı karşıya kalacağız," dedi Joe. "Hollis, patlamadan birilerinin sağ çıkacağını hesapladığı için asansörün çalışmasına engel olmadı, tam olarak onun düşündüğü gibi ha-

reket ediyoruz. Büyük olasılıkla güç kaynaklarını bu yüzden açık bıraktı. Gemimize dönmek isteyeceğimizi biliyorlar."

"Bunu zaten söylemiştin Joe," dedi Wendy Wright.

"Davranışlarımı mantıklı bir açıklamaya oturtmaya çalışıyorum," dedi. "Diğerlerini neden orada bıraktığımı."

"Peki şu yeni kızın yeteneğine ne oldu?" diye sordu Wendy. "Şu esmer, suratsız, kibirli davranan kız; Pat bilmem ne. Ona geçmişe dönmesini söyleyebilirdin, Runciter'ın yaralanışından önceye; tüm bu olanları değiştirebilirdi. Kızın yeteneğini unuttun mu?"

"Evet," dedi Joe. Bir amaçsızlık içindeydi, dumanlı bir belirsizlik içinde.

"Haydi, geri dönelim," dedi Tito Apostos. "Dediğiniz gibiyse, Hollis'in adamları bizi yüzeyde bekliyor olacaklardır; senin de söylediğin gibi, bu şekilde daha büyük bir tehlikenin içine sürükleniyor–"

"Yüzeye çıktık," dedi Don Denny. "Asansör durdu." Solgun ve gergindi, asansörün kapıları otomatik olarak yanlara doğru kayarak açılırken endişeli bir şekilde dudaklarını kemiriyordu.

Bıraktıkları yerde dik duran gemilerinin altına, hava-korumalı kapıların ötesine kadar uzanan bir yürüyen kaldırımla karşılaştılar. Her şey tamamen bıraktıkları gibiydi. Kendileriyle

gemi arasında dikilen hiç kimse yoktu. Çok tuhaf, diye düşündü Joe. Bombanın hepimizi yok ettiğine emin görünüyorlar? Planladıkları bir şey ters gitmiş olmalıydı, ilk başta patlamanın kendisi, sonra güç kaynağını açık bırakmaları – ve şimdi de bu bomboş koridor.

"Bence," dedi Don Denny, Al Hammond ve Joe Runciter'ı asansörden çıkarıp yürüyen kaldırıma doğru taşırlarken, "bombanın tavana doğru yükselişi onları da şaşırttı. Bomba parça tesirli gibi görünüyor ve onun parçalanma etkisinin büyük bölümü kafalarımızın üstündeki duvarlara çarptı. Bence bu daha önce başlarına hiç gelmemiştir, yani bizlerden birinin hayatta olması; işte bu yüzden güç kaynağını açık bırakmış olabilirler."

"Eğer öyleyse, Tanrıya şükür ki havaya yükseldi," dedi Wendy Wright. "Ulu Tanrım, burası çok soğuk. Bomba, burasının ısıtma sistemini devre dışı bırakmış olmalı." Görünür bir şekilde titriyordu.

Yürüyen kaldırım, yıkıcı yavaşlığı içinde onları ileriye doğru taşıdı; kaldırımın onları iki aşamalı hava-korumalı kapılara ulaştırana kadar Joe'ya beş dakikadan fazla zaman geçmiş gibi geldi. Bu ileriye doğru sürünme, olup biten her şeyin en kötü bölümü gibi görünüyordu, sanki Hollis bunu mahsus düzenlemiş gibiydi.

"Bekleyin!" diyen bir ses yükseldi arka-

larından; ayak sesleri duyuldu, Tito Apostos silahını kaldırarak geriye döndü ve sonra indirdi.

"Geride kalanlar geliyorlar," dedi Don Donny, arkasına bakmayan Joe'ya. Al Hammond ile beraber Runciter'ın bedeni hava-korumalı kapıların karmaşık sisteminden geçirmeye çalışıyorlardı. "Hepsi buradalar; tamamdır." Silahını havaya kaldırarak onları çağırdı. "Haydi gelin!"

Gemileriyle meydan arasındaki plastik bağlantı tüneli hâlâ çalışıyordu. Joe, ayaklarının altında yavaş yavaş ilerleyen mekanizmanın karakteristik uğultusunu fark etti. *Gitmemize izin mi veriyorlar?* diye düşündü yoksa bizi gemi de mi bekliyorlar? Eğer öyleyse, diye düşündü, kötü niyetli bir güç bizimle oyun oynuyor, bizi fareler gibi telaş içinde sağa sola koşuşturmaya zorluyor. Bu şekilde onu eğlendiriyoruz. Bizim böyle çabalayıp durmamız ona daha çok zevk veriyor. Yeterince uzaklaştığımız zaman yumruğu üzerimize inecek ve ezilmiş cesetlerimizi toplayacak, tıpkı şu yavaş ilerleyen zeminde yatan Runciter'ınki gibi.

"Denny," dedi. "Gemiye önce sen gir. Bak bakalım bizi bekliyorlar mı orada?"

"Peki ya oradaysalar?" dedi Denny.

"O zaman geri gelirsin," dedi Joe alaycı bir tavırla. "Bize söylersin biz de vazgeçeriz.

Sonra da hepimizi öldürürler.

"Pat ya da adı her neyse o kızdan, yeteneğini kullanmasını iste," dedi Wendy Wright, kısık ama ısrarlı bir sesle konuşmuştu.

"Gemiye girmeyi deneyelim," dedi Tito Apostos. "O kızı sevmedim, yeteneğine de güvenmiyorum."

"Onu da yetisini de anlamıyorsun," dedi Joe. Ufak tefek, sıska Don Denny'nin tüneli geçerek geminin yükleme kapısını açan düzenekle bir süre uğraştıktan sonra içeri girip gözden kayboluşunu izledi. "Asla geri dönmeyecek," dedi, nefes nefese kalmıştı; Glen Runciter'ın ağırlığı giderek artıyor gibiydi; o taşımakta güçlük çekmeye başlamıştı. "Haydi Runciter'ı buraya koyalım," dedi, Al Hammond'a. İkisi birlikte eğilerek Runciter'ı tünelin zeminine bıraktılar. "Yaşlı bir adam için oldukça ağır," dedi Joe yeniden doğrulurken. "Pat ile konuşacağım," dedi sonunda Wendy'ye. Diğerleri de şimdi onlara yetişmişti ve endişe içinde kalabalık bir grup olarak bağlantı tünelin ağzında bekliyorlardı. "Ne fiyasko ama!" diye soludu. "Oysa biz bunun en büyük girişimimiz olacağını düşünüyorduk. Asla böyle bir şey tahmin edemezdik. Bu kez Hollis bizi gerçekten ele geçirdi." Hemen yanı başında dikilmekte olan Pat'e doğru döndü. Kızın yüzü is içindeydi, kolsuz sentetik gömleği yırtılıp gitmişti; göğüslerini bastıran

–günün modasına uygun– elastik şerit görünüyordu: Şeridin üzerine uçuk pembe renkli zarif bir zambak motifi işlenmişti ve bu ilgisiz, ilişkisiz nesnenin algılanışı hiçbir mantıklı neden olmaksızın bir şekilde adamın zihninde yer etti. "Dinle," dedi kıza, elini omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı; kız da oldukça sakin bir şekilde adamın bakışlarına karşılık verdi. "Geçmişe dönebilir misin? Bombanın patlayışından önceki bir zaman dilimine? Ve Glen Runciter'ı eski haline döndürebilir misin?"

"Artık çok geç," dedi Pat.

"Neden?"

"Öyle. Üzerinden çok zaman geçti. Bunu olay patlak verir vermez yapmam gerekirdi."

"Neden yapmadın?" diye sordu Wendy Wright, düşmanlık dolu bir ifadeyle.

Pat gözlerini Wendy'ye dikti ve bir süre birbirlerini süzdüler. "*Sen* bunu düşündün mü? Eğer düşünmüşsen bile söylemedin. Kimse söylemedi."

"Hiçbir sorumluluk hissetmiyorsun, o zaman," dedi Wendy. "Runciter'ın ölümü hakkında. Yetini kullanarak bunu önleyebilirdin."

Pat güldü.

"İçeride kimse yok," dedi, gemiden dönmekte olan Don Denny.

"Tamam," dedi Joe, Al Hammond'a doğru dönerek. "Haydi onu gemiye götürüp soğuk tabuta yerleştirelim." O ve Al, ağırlaşıp kont-

rol edilmesi zorlaşmış gövdeyi bir kez daha kaldırdılar; gemiye taşımaya başladılar; diğer durdurucular bir an önce sığınağa girebilmek için itişip kakışıyorlardı –durdurucuların kendilerini ve elbette kendisini de çevreleyen havaya saf fiziksel bir korku etkisini yaydıklarını görüyordu. Ay'dan canlı ayrılma olasılığı, adamların kendilerini daha da çaresiz hissetmelerini sağlamış, geride kalan birazcık soğukkanlılıklarını da yitirmişlerdi.

"Anahtar nerede?" diye çınladı Jon Ild'ın tiz sesi, Joe'nun kulağında, Al ile birlikte Runciter'ı sendeleyerek soğuk tabutun bulunduğu bölüme götürmeye çalışıyorlardı. Joe'nun koluna dokundu. "Anahtar, Bay Chip."

"Ateşleme anahtarı," diye açıkladı Al Hammond. "Geminin. Runciter'ın üstünde olmalı; soğuk tabuta yerleştirmeden önce anahtarı üzerinden almalıyız, çünkü daha sonra ona dokunamayacağız."

Runciter'ın ceplerini karıştıran Joe sonunda deri bir anahtarlık buldu ve Jon Ild'e uzattı. "Artık onu tabuta yerleştirebilir miyiz?" diye sordu öfkeli bir halde. "Haydi Hammond, Allah aşkına, onu tabutun içine yerleştirmeme yardım et." Yeteri kadar hızlı hareket etmedik, diye düşündü kendi kendine Her şey bitti. Başaramadık. Ne yapalım, diye düşündü bitkin bir halde, öyle olsun.

İlk roketler kükreyerek hareketlendi; gemi

sarsıldı. Bu sırada kontrol panelinin önündeki dört durdurucu, geminin bilgisayara uyarlanmış emir alıcılarının programlanması işini duraksayarak yapmaya çalışıyorlardı.

Neden gitmemize izin verdiler? diye sordu kendi kendine Joe, Al Hammond'la birlikte, Runciter'ın cansız –ya da göründüğü kadarıyla cansız– bedeninin zeminde tavana kadar dimdik uzandığı soğuk tabutun önünde öylece dikiliyordu; otomatik kancalar Runciter'ı kalça ve omuzlarından kavrayacak şekilde kapandı, bir biçimde sanal hayatın parıltılarını saçarak etkisini göstermeye başlayan soğuk hava Joe Chip ve Al Hammond'un gözlerini kamaştırmıştı. "Anlamıyorum," dedi Joe.

"Başaramadılar,"dediHammond. "Bom banın dışında başka bir plan yapmamışlar. Hitler'i öldürmek isteyen bombacı suikastçılar gibi; kömür deposundaki bomba patlayınca sandılar ki–"

"Soğuk bizi öldürmeden önce," dedi Joe, "buradan çıkalım." Hammond'ı önü sıra itekleyerek dışarı çıktılar; çıkar çıkmaz da birlikte hareket ederek kilitleme çemberini bükerek yerine yerleştirdiler. "Tanrım, böyle bir gücün yaşam kurtardığını düşünmek," dedi Joe, "tuhaf bir duygu."

Francy Spanish'in örgülü uzun saçlarının hızla önünden geçmesiyle geminin baş tarafına doğru ilerlemekte olan Joe duraksadı.

"Soğuk tabutun bulunduğu yerde iletişim cihazları var mı?" diye sordu kadın. "Artık Runciter ile görüşebilir miyiz?"

"Görüşme yok," dedi Joe. "Kulaklık yok, mikrofon yok. Protofasonlar yok. Kısacası yarı-yaşam yok. Yeryüzü'ne geri dönüp onu bir moratoryuma yerleştirene kadar hiçbir şey yok."

"O zaman onu yeterince dondurduğumuzu nasıl söyleyebiliriz?" dedi Don Denny.

"Söyleyemeyiz," dedi Joe.

"Beyin fonksiyonlarını yitirmiş olabilir," deri sırıtarak, Sammy Mundo. Kıkırdadı.

"Olabilir," dedi Joe. "Bir daha asla onun sesini ya da düşüncelerini duyamayabiliriz. Runciter Ortaklığı'nı onsuz yürütmek durumunda kalabilir ve tamamen Ella'dan geriye kalanlara bağlı olmak zorunda olabiliriz. Üstelik ofisimizi Zürih'e, Aziz Kardeşler Moratoryumu'na taşımamız ve orada çalışmamız gerekebilir." Geçitteki banklardan birine oturup gemiyi doğru dürüst kumanda etmek için uğraşıp duran dört durdurucuyu izlemeye başladı. Patlamanın yarattığı sarsıntı yüzünden sersemlemiş bir şekilde cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

Sigara kuru ve bayattı, parmaklarının arasında tutmaya çalışırken parçalanıp döküldü. Tuhaf, diye düşündü.

"Bombanın patlayışı," dedi durumu fark eden Al Hammond. "Isı."

"Bizi yaşlandırdı mı?" diye sordu Wendy,

Hammond'ın arkasındaydı; onu geçti ve gelip Joe'nun yanına oturdu. "Kendimi yaşlı hissediyorum. *Yaşlıyım*; senin sigara paketin yaşlandı; hepimiz yaşlandık, bugün olup bitenler yüzünden. Bugün bizim için diğerlerinden çok farklı bir gün."

Gemi, etrafını çevreleyen heyecan yüklü enerji ve arkasında anlamsız bir biçimde taşıdığı plastik bağlantı tüneliyle birlikte Ay yüzeyinden ayrıldı.

.7.

Evinizin somurtkan yüzeyleri artık; kolay kullanılan, ekstra ışıltılı, yapışmayan plastik kaplamayla, yeni mucizevi Ubik ile neşelenecek. Talimatlara uygun olarak kullanıldığı zaman tamamen zararsızdır. Artık sonu gelmeyen ovalamalara paydos, mutfaktan dışarıya kayıp gideceksiniz!

"En iyi hareketimiz," dedi Joe Chip, "buymuş gibi görünüyor. Zürih'e iniyoruz." Runciter'ın tam donanımlı, pahalı gemisindeki mikrodalga sesli-telefonu kaldırıp İsviçre'nin bölgesel kodunu tuşladı. "Onu Ella ile aynı moratoryuma yerleştirdiğimiz zaman, her ikisiyle de aynı anda görüşebileceğiz; elektronik olarak bağlantılandırılarak birbirleriyle uyum için çalışabilirler."

"Protofasonik olarak," diye düzeltti Don Denny.

"Aranızda Aziz Kardeşler Moratoryumu'nun yöneticisinin adını bilen var mı?" diye sordu Joe.

"Herbert bilmem neydi," dedi Tippy Jackson. "Bir Alman ismi."

"Herbert Schoenheit von Vogelsang,"

dedi Wendy Wright bir süre düşündükten sonra. "Hatırlıyorum çünkü bir seferinde Bay Runciter, bana onun anlamının 'Herbert, kuşların şarkısının güzelliği' olduğunu söylemişti. Böyle bir ismim olmasını isterdim. O zamanlar böyle düşünmüştüm."

"Onunla evlenebilirsin," dedi Tito Apostos.

"Ben Joe Chip ile evleneceğim," dedi Wendy çocuksu bir cazibeyle, duygularını tahlil eden kadının sesinde karamsarlık vardı.

"Ya?" dedi Pat Conley. Kızın ışığı emen siyah gözleri alev alev yanıyordu. "Gerçekten mi?"

"Bunu da değiştirebilir misin?" dedi Wendy. "Yetini kullanarak."

"Ben Joe ile birlikte yaşıyorum," dedi Pat. "Onun sevgilisiyim. Yaptığımız anlaşmaya göre onun faturalarını da ben ödüyorum. Bu sabah onun dış kapısını ben ödedim. Ben olmasaydım o hâlâ akıllı apartmanında olurdu."

"Ve Ay'a yaptığımız yolculuğumuz da," dedi Al Hammond. Yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle Pat Conley'i süzdü.

"Belki bugün olmazdı," diye belirtti Tippy Jackson, "ama eninde sonunda olacaktı. Ne fark eder ki? Yine de, dış kapısına ödeme yapan bir sevgiliye sahip olmanı Joe için iyi bir şey olduğunu düşünüyorum." Joe'nun omzunu sıvazladı, kadının yüzü muzır bir gülümsemeyle ışıldıyordu. Kendisini onun yerine

koyarak adamın kişisel özel etkinliklerinden tuhaf bir zevk alıyordu; Bayan Jackson'ın dışa dönük görüntüsünün arkasında bir röntgenci gizliydi.

"Geminin genel telefon rehberini verin," dedi Joe. "Moratoryuma geleceğimizi bildireceğim." Kolundaki saate baktı. On dakikalık uçuşları kalmıştı.

"İşte telefon defteri Bay Chip," dedi Jon Ild, kısa bir arayışın ardından; klavyesi ve mikro-tarayıcısı olan kare biçiminde ağır bir kutuyu adama uzattı.

Joe, önce İSVİÇ, sonra ZÜR ve ardından da AZİZ KARDŞLR MORA'yı tuşladı. "İbranice gibi," dedi Pat, Joe'nun arkasında dikiliyordu. "Semantik kısaltmalar." Mikro-tarayıcı seçip ayıklarken hızla öne ve arkaya doğru titreşiyordu; sonunda mekanizmasından delikli bir kart çıkarttı ve Joe kartı alarak telefon alıcısının deliğine soktu.

"Bu bir kayıttır," dedi tenekemsi sesiyle telefon. Delikli kartı sert bir şekilde dışarı fırlattı. "Bana verdiğiniz numara kullanım dışı. Eğer yardıma ihtiyacınız varsa, içeri kırmızı bir kart yerleştirin–"

"Rehberin üzerindeki tarih ne?" diye sordu Joe, o sırada rehberi bir rafa yerleştirmekte olan Jon Ild'a.

Ild, kutunun arkasına yapıştırılmış bilgilendirme kâğıdını inceledi. "1990. İki yıllık."

"Olamaz," dedi Edie Dorn. "Bu gemi iki yıl önce yoktu. Geminin üstündeki ve içindeki her şey yeni."

"Belki Runciter birkaç noktada tutumlu davranmıştır," dedi, Tito Apostos."

"Hiç sanmıyorum," dedi Edie. "O, *Partfall II*'nin yapımı sırasında, para, mühendislik yetenekleri ve özenli davranmaktan hiç kaçınmadı. Onunla çalışmış olan herkes bunu bilir; bu gemi onun göz bebeğidir."

"Göz bebeğiydi," diye düzeltti Francy Spanish.

"Bunu kabullenmeye hazır değilim," dedi Joe. Kırmızı bir kartı telefon alıcısının deliğine yerleştirdi. "Bana İsviçre, Zürih'deki Aziz Kardeşler Moratoryumu'nun geçerli numarasını ver," dedi ve Francy Spanish'e dönerek konuştu, "Bu gemi hâlâ onun göz bebeği çünkü o hâlâ yaşıyor."

Telefon tarafından delinerek anlam kazandırılan kart dışarı atıldı; kartı yeniden makinenin içine soktu. Joe, kartı alıp ahize deliğine soktu. Bu kez, telefonun bilgisayar sistemli mekanizması daha sakin bir tepki verdi; ekranda solgun ve işbirlikçi bir yüz belirdi, Aziz Kardeşler Moratoryumu'nu işleten işgüzar ve yalaka adamın suratıydı. Joe da ondan pek hoşlanmamış olduğunu hatırladı.

"Ben Herr Herbert Schoenheit von Vogelsang. Sizi bana getiren şey kaderiniz mi bayım? Adınızı ve adresinizi alabilir miyim, bağ-

lantımız kesilebilir?" Moratoryum sahibi, temkinli olmaya çalışıyordu.

"Bir kaza oldu," dedi Joe.

"Bizim 'kaza' zannettiğimiz şey," dedi von Vogelsang, "her zaman için Tanrı'nın marifetlerinin bir göstergesi olmuştur. Bir anlamda, bütün hayat bir 'kaza' olarak isimlendirilebilir. Ama yine de aslında–"

"Teolojik bir tartışmaya girmek istemiyorum," dedi Joe. "Şimdi olmaz."

"Şimdi tam zamanı. Özellikle dini teselliler en büyük yatıştırıcılardır. Merhum, akrabanız mı?"

"İşverenimiz," dedi Joe. "New York, Runciter Ortaklığı'ndan Glen Runciter. Eşi Ella, sizin moratoryumunuzda. Sekiz ya da dokuz dakika içinde inmiş olacağız, soğuk tabut taşıma araçlarınızdan biri bizi karşılayabilir mi?"

"Şu anda soğuk tabutta mı?"

"Hayır," dedi Joe. "Florida, Tampa'daki bir kumsalda güneşleniyor."

"Sanıyorum, sempatik yanıtınız evet anlamına geliyor."

"Zürih uzay limanına bir araç gönderin," dedi Joe ve bağlantıyı kapattı. Bakalım şu andan itibaren kiminle uğraşmamız gerekecek, diye düşünmeye başladı. "Ray Hollis'e ulaşacağız," dedi etrafına toplanmış durdurucula-ra.

"Bay Vogelsang yerine ona mı ulaşaca-

ğız?" diye sordu Sammy Mundo.

"Ulaşmayı onu ele geçirip öldürmek anlamında kullanıyorum," dedi Joe. "Sebep olduğu bütün bu şeyler yüzünden." Glen Runciter'ı, plastik gül goncalarıyla süslenmiş saydam plastik bir tabutun içinde donmuş olarak boylu boyunca uzanırken düşündü. Her ay bir saat için yarı-yaşam etkinliğine uyandırılacaktı. Bozulacak, zayıflayacak ve giderek uzaklaşacaktı . . . Tanrım, diye düşündü vahşi bir şekilde. Dünyadaki bütün o insanlar arasında. Bu kadar önemli olan bir adam.

"Yine de," dedi Wendy, "Ella'ya yakın olacak."

"Bir şekilde," dedi Joe, "umarım onu bir soğuk tabuta yerleştirebiliriz, hem–" Konuşmasını yarıda kesti, hiçbir şey söylemek istemiyordu. "Moratoryumları sevmiyorum," dedi. "Moratoryum sahiplerini de. Herbert Schoenheit von Vogelsang'dan da hiç hoşlanmıyorum. Runciter, niçin İsviçre'deki moratoryumları tercih ediyor? New York'taki moratoryumların nesi var ki?"

"Bu bir İsviçre buluşu," dedi Edie Dorn. "Yapılan tarafsız araştırmalara bakılırsa İsviçre'de bir moratoryumda verilen ortalama yarı-yaşam süresi bizimkilerin herhangi birinde verilenden tam iki saat daha fazla. İsviçre'nin bu konuda özel bir becerisi olmalı."

"B.M., yarı-yaşamı ortadan kaldırmalı,"

dedi Joe. "Doğum ve ölümün doğal döngüsünü engellediği için."

"Tanrı bunu onaylamış olsaydı," dedi Al Hammond alaycı bir tavırla, "her birimiz içi kuru buz dolu tabutlarda dünyaya gelirdik."

"Şu anda Zürih mikrodalga vericisinin yasal yetki alanına girdik," dedi kontrol panelindeki Don Denny. "İşin geri kalan kısmını o halledecek." Panelden uzaklaştı, oldukça suratsız görünüyordu.

"Neşelen," dedi ona Edie Dorn. "Biraz açıksözlü ve kaba davranacak olursak, ne kadar şanslı olduğumuzu bir düşünsene; şimdiye kadar ölmüş olabilirdik. Bombayla ya da patlamanın sonrasında lazerlerle. Toprağa ayak bastığımızda kendini çok daha iyi hissedeceksin; Yeryüzü'nde çok daha güvenlik içinde olacağız."

"Ay'a gitmemizi gerektiren bir durum olduğu gerçeği bizim için bir ipucu olmalıydı," dedi Joe. Bu, Runciter'ı da uyarmış olmalıydı, diye düşündü. "Ay'daki sivil otoriteler arasındaki yasal boşluklar bizi düşündürmeliydi. Runciter her zaman 'Dünya'dan ayrılmamızı gerektirecek her türlü iş teklifinden şüphelenin' derdi. Eğer hayatta olsaydı, şu anda da bunu söylüyor olurdu. 'Özellikle bizi istedikleri yer Ay ise, sakın oyuna gelmeyin. Bir sürü sağduyu organizasyonu böyle ele geçirildi.' diyecekti." Eğer moratoryumda yeniden ya-

şama döndürülürse, diye geçirdi aklından, söyleyeceği ilk şey, 'Her zaman Ay'dan şüphe etmişimdir' olacaktır. Yine de yeterince şüphe etmemişti. Fıstık gibi işti ve bunu geri çevirememişti. Böylece yemi yuttu ve onu ele geçirdiler. Bunu bir gün yapacaklarını her zaman biliyordu.

Geminin durdurma roketleri Zürih mikrodalga vericisi tarafından harekete geçirildi; gemi sarsılıp yavaşladı.

"Joe," dedi Tito Apostos, "Runciter'e olanları Ella'ya söylemen gerekecek. Bunun farkında mısın?"

"Ben de geri dönmeye başladığımızdan beri," dedi Joe, "bunu düşünüyorum."

Gemi düzenli olarak yavaşladı, çeşitli homeostatik yardım sistemleri sayesinde inişe geçmeye hazırlandı.

"Ayrıca," dedi Joe, "Birlik'e de neler olduğunu rapor etmeliyim. Bizi iyice haşlayacaklar; koyun gibi davrandığımızı söyleyecekler."

"İyi ama, Birlik bizim dostumuz," dedi Sammy Mundo.

"Hiç kimse," dedi Al Hammond, "böyle bir fiyaskonun ardından bizim dostumuz olamaz."

Üzerinde AZİZ KARDEŞLER MORATORYUMU yazan, güneş enerjisiyle çalışan bir helikopter Zürih alanının bir köşesinde bekli-

yordu. Aracın hemen yanında, Kıta Avrupası giysileri içinde adeta bir böceği andıran bir adam dikiliyordu: tüvit bir toga[18], makosenler, kırmızıya çalan mor bir kuşak ve mor bir helikopter pervanesi. Moratoryumun sahibi kendinden emin adımlarla Joe Chip'e doğru ilerlemeye başladı. Eldivenli elini geminin rampasından Yeryüzü'nün düzgün zeminine adım atan Joe'ya doğru uzattı.

"Sanırım sizin için pek eğlenceyle dolu bir yolculuk olmamış, yüzünüzden anlaşılıyor," dedi, von Vogelsang kısa süren tokalaşmaları sırasında. "Elemanlarım, etkileyici geminize çıkarak işlerine başlaya–"

"Evet," dedi Joe. "İçeri girin ve onu alın." Ellerini ceplerine soktu ve alanın kafesine giden yol boyunca amaçsızca yürümeye başladı, oldukça karamsar duygular içindeydi. O andan itibaren standart çalışma süreçlerinin işlemeye başladığını fark etmişti. Yeryüzü'ne geri döndük; Hollis bizi ele geçiremedi – şanslıyız. Ay Operasyonu, tüm o iğrenç berbat fare kapanı deneyimi sona erdi. Şimdi de yeni bir evre başlayacak. Doğrudan hükmümüzün geçmeyeceği bir evre.

"Beş sent lütfen," dedi kafenin kapısı, hâlâ önünde kapalı bir şekilde duruyordu.

---

[18] *Toga*: Eski Roma'da hür erkek vatandaşların, özellikle resmi yerlere giderken sarındıkları uzun ve dikişsiz beyaz kumaş. ç.n

Birileri dışarı çıkana dek bekledi, biraz sıkışarak da olsa içeri sıvışmayı başaracaktı, kendine boş bir tabure buldu ve oturdu. Kamburunu çıkardı, kollarını birbirlerine bağlayarak tezgâhın üzerine koyup öne doğru eğildi ve mönüyü okudu. "Kahve," dedi.

"Krema ya da şeker?" diye sordu kafeyi işleten monad sistem kulesi.

"İkisi de."

Küçük pencere açıldı; bir fincan kahve, iki küçük şeker paketi ve test tüpüne benzer bir kabın içindeki kahve kreması tezgâhın üzerinde önüne doğru geldi.

"Bir uluslararası pozkred lütfen," dedi spiker.

"New York, Runciter Ortaklığı'ndan Glen Runciter'ın hesabına yazın," dedi Joe.

"Uygun kredi kartını yerleştirin," dedi spiker.

"Beş yıldır herhangi bir kredi kartı taşımama izin vermiyorlar," dedi Joe. "Hâlâ eski borçlarımı ödemeye çalışmakla uğraşı–"

"Bir pozkred lütfen," dedi spiker ve sinir bozucu bir şekilde tıkırdamaya başladı. "Yoksa on saniye içinde polise haber vereceğim."

Pozkred'i yerleştirdi ve tıkırdama sona erdi.

"Senin gibiler olmadan da yapabiliriz," dedi spiker.

"Önümüzdeki günlerden birinde" dedi Joe

öfkeli bir şekilde, "benim gibi insanlar başa geçerek sizleri devirecek ve homeostatik makinelerin zorbalığının sonu gelecek. İşte o gün insani değerler, merhamet ve samimiyet geri gelecek, bunlar gerçekleştiği zaman benim gibi, kendini berbat hissetmesine rağmen, çalışmak zorunda olduğu bir zamanda ayakta durmayı sağlaması için sıcak bir kahveye gerçekten ihtiyaç duyan birisi, geçerli bir pozkredi olsun olmasın, onu içebilecek." Minyatür krema sürahisini aldı ve ardından yerine bıraktı. "Üstelik kreman, sütün ya da bu her neyse o, ekşimiş."

Spiker suskunluğunu sürdürdü.

"Hiçbir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Joe. "Bir pozkred isterken söyleyecek çok fazla şeyin vardı."

Kafenin parayla çalışan kapısı açıldı ve Al Hammond içeri girdi; Joe'ya doğru yürüdü ve yanındaki tabureye oturdu. "Moratoryum, Runciter'ı kendi helikopterlerine yerleştirdi. Kalkmaya hazırlar ve senin de onlarla gidip gitmeyeceğini soruyorlar."

"Şu kremaya bak!," dedi Joe. Küçük sürahiyi kaldırdı; içindeki sıvı yer yer pıhtılaşarak kenarlarına yapışmıştı. "Yeryüzü'nün teknolojik olarak gelişmiş en modern şehirlerinden birinde bir pozkred vererek aldığın şey bu işte. Burası bu işi düzeltene kadar buradan bir yere gitmiyorum, ya pozkred'imi geri verirler

ya da kahvemi içebilmem için yeni bir sürahi taze krema."

Elini Joe'nun omzuna koyan Al Hammond, bir süre adamı inceledi. "Sorun nedir Joe?"

"İlk önce sigaram," dedi Joe. "Sonra gemideki iki senelik kullanım dışı telefon rehber. Şimdi de bana bir haftalık ekşimiş krema servisi yapıyorlar. Anlamıyorum, Al."

"Kahveni sade iç," dedi Al. "Ve sonra gidip şu helikoptere bin ki adamlar Runciter'ı moratoryuma götürsünler. Biz gemide senin dönüşünü bekleyeceğiz. Ardından da en yakın Birlik ofisine başvurarak olup biten şeyler hakkında tam bir rapor sunarız."

Joe, kahve fincanını kaldırdı ve kahvenin soğumuş, bayatlamış, etkisini kaybetmiş olduğunu anladı; yüzeyini iğrenç bir küf kaplamıştı. Tiksinti içinde fincanı yere bıraktı. Neler oluyor? diye düşündü. Bana neler oluyor? Tiksintisi yerini birden tuhaf belirsiz bir paniğe bıraktı. Joe'da, tuhaf, belli belirsiz bir panik hali hüküm sürmeye başladı.

"Haydi Joe," dedi Al, eli sıcak bir dostluk belirtisiyle Joe'nun omzunu sıvazlıyordu. "Kahveyi unut gitsin; o önemli değil. Şu anda önemli olan Runciter'ı–"

"Bana bu pozkred'i kimin verdiğini biliyor musun?" dedi Joe. "Pat Conley. Ben de her zaman para konusunda ne yapıyorsam öyle davrandım. Onu boşuna israf etme-

dim. Geçen yıldan kalma bir fincan kahve dışında" Taburesinden kalktı, Al Hammond'ın eli tarafından ittiriliyordu. "Sen de benimle moratoryuma gelmeye ne dersin? Desteğe ihtiyacım var, özellikle de Ella ile görüşmeye giderken. Ne yapacağız, suçu Runciter'ın üstüne mi atacağız? Hepimizin birlikte Ay'a gitmesi yönündeki kararın ona ait olduğunu mu söyleyeceğiz? Ki bu doğru. Ya da belki, ona başka bir şeyler söylemeliyiz, geminin kaza yaptığını veya onun doğal sebepler yüzünden öldüğünü."

"Ama Runciter eninde sonunda Ella'ya bağlanacak," dedi Al. "Ve ona gerçeği anlatacak. Bu yüzden Ella'ya gerçeği söylemelisin."

Kafeden ayrıldılar ve Aziz Kardeşler Moratoryumu'na ait helikoptere doğru yürüdüler. "Ya da bırakalım durumu ona Runciter anlatsın," dedi Joe helikoptere binerlerken. "Neden olmasın? Ay'a gitmemiz onun kararıydı; bırakalım da kadına kendisi anlatsın. Hem onunla konuşmaya da alışkındır."

"Hazır mısınız beyler?" diye sordu von Vogelsang, helikopterin kontrol panelinin önünde oturuyordu. "Hüzünlü adımlarımızı Runciter'ın nihai yuvasının bulunduğu yöne doğru çevirelim mi?"

Joe inledi ve bakışlarını helikopterin camına dikti, dikkati Zürih alanının yerleşim bölgesini oluşturan binalar üzerine yoğunlaşmıştı.

"Tamam, kalkalım," dedi Al.

Helikopter zeminden ayrılarak havalanırken moratoryumun sahibi kumanda panelindeki bir düğmeye bastı. Helikopter kabininin her yerinden, on iki yarı noktadan, Beethoven'ın *Missa Solemnis*'i[19] dolgun bir şekilde yükselmeye başladı, elektronik olarak zenginleştirilmiş senfoni orkestrasının eşliğinde bir sürü ses *"Agnus dei, qui tollis peccata mundi,"*[20] cümlesini tekrar tekrar söylüyordu.

"Tanrının kuzusu, sen ki dünyanın günahlarını ortadan kaldırıyorsun."

"Toscanini'nin opera yönetirken bir yandan da şarkıcılarla birlikte şarkı söylediğini

[19] *Missa*: Komünyon ayini için çok sesli ya da düz şarkı (teksesli dinsel ezgi) biçiminde bestelenmiş müzik. Terim en yaygın biçiminde Katolik Kilisesi'ndeki Missa (Mes) töreninin müziği için kullanılır. İlk Missa ezgileri tek sesli şarkılardı ve 1300'lü yıllarda çok sesli türleri ortaya çıkıyordu. 18. yüzyılda missalar operaya yakın bir üsluba bürünmeye başladılar. Gerek Beethoven'ın *Missa Solemnis*'i gerekse Bach'ın BWV 232 *Si Minör Missa*'sı, Komünyon ayinini temel almakla birlikte ayine eşlik etmek üzere bestelenmemiştir.
Missa Solemnis: Ludwig van Beethoven, bu eserini Arşidük Rudolf'un Olmütz başpiskoposluğuna getirilmesi üzerine bestelemiştir. Üç yılda bitirebildiği ve koral efektleri büyük bir ustalıkla kullandığı bu yapıtın tamamlanmamış el yazısı nüshasını başpiskoposa 1823 yılında sunabildi.

[20] Latince bölümler, İ. Ü. Klasik Filoloji'den Doç. Dr. Bedia Demiriş tarafından Türkçeleştirilmiştir. *"Tanrının kuzusu, sen ki dünyanın günahlarını ortadan kaldırıyorsun."*

biliyor muydun?" dedi Joe. "Onun *Traviata* kaydında, 'Sempra Libera' aryasında şarkı söyleyişini duyabilirsin?"

"Bunu bilmiyordum," dedi Al. Aşağılardan geçen Zürih'in düzgün ve sağlam görünümlü akıllı apartmanlarını izliyordu, binalar öylesine görkemli görünüyorlardı ki onları izlemekten Joe da kendini alamıyordu.

"*Libera me, Domine*," dedi Joe.

"Bu ne demek?"

"Anlamı 'Tanrım, beni azat et' demektir," dedi Joe. "Bunu bilmiyor muydun? Bunu herkes bilmiyor mu?"

"Böyle düşünmene sebep olan nedir?" dedi Al.

"Müzik, şu lanet olası müzik!" Von Vogelsang'a doğru seslendi, "Müziği kapatın. Runciter onu duyamıyor. Onu duyabilen tek kişi benim ve ben de onu dinlemekten hiç hoşlanmıyorum." Al'a dönüp sordu, "Sen de dinlemek istemiyorsun değil mi?"

"Sakin ol Joe," dedi Al.

"Ölü işverenimizi Aziz Kardeşler Moratoryumu denilen bir yere götürüyoruz," dedi Joe, "ve sen de bana 'sakin ol' diyorsun. Runciter bizimle birlikte Ay'a gelmek zorunda değildi, bunu biliyorsun; bizi oraya gönderip, kendisi New York'ta kalabilirdi. Yani benim hayatım boyunca tanıdığım en yaşam dolu, en coşkulu insan–"

"Sizin esmer tenli dostunuzun önerisine kulak verin," diye araya girdi von Vogelsang.

"Ne önerisi?" dedi Joe.

"Kendinizi sakinleştirmeniz hakkındaki." Von Vogelsang kontrol panelinin gözlerinden birini açtı; Joe'ya rengârenk, sevimli bir kutu verdi. "Bunlardan birini alıp çiğneyin, Bay Chip."

"Sakinleştirici sakız," dedi Joe, kutunun ne olduğunu anladığında; refleks olarak kutuyu açtı. "Şeftali aromalı sakinleştirici sakız." Al'a doğru dönüp sordu, "Bunu almak zorunda mıyım?"

"Alsan iyi olur," dedi Al.

"Runciter böylesi şartlar altında asla sakinleştirici almazdı," dedi Joe. "Glen Runciter hayatı boyunca tek bir sakinleştirici bile almadı. Şimdi neyi fark ediyorum biliyor musun Al? Bizim hayatımızı korumak için kendi hayatını feda etti. Dolaylı olarak."

"Oldukça dolaylı olarak," dedi Al. "İşte geldik," dedi; helikopter altlarındaki düz bir çatı alanının üzerine işaretlenmiş hedefe doğru inişe geçiyordu. "Kendini toparlayabileceğini düşünüyor musun?" diye Joe'ya sordu Al.

"Kendimi toparlayacağım," dedi Joe, "Runciter'ın sesini yeniden duyduğumda. Bir yaşam biçimine sahip olarak, yarı-yaşamlı olarak orada olduğunu gördüğüm zaman."

"Benim bu konuda hiçbir şüphem yok Bay

Chip," dedi neşeli bir ifadeyle, moratoryum sahibi. "Biz genellikle yeterli protofasonik akımı sağlıyoruz. İlk olarak. Bunun sonrasında, yarı-yaşam periyodu kendi kendisini harcıyor ki bu da kederi ortaya çıkarıyor. Ama bilinçli bir düzenlemeyle, bu durum uzun yıllar boyunca engellenebilir." Helikopterin motorunu kapattı ve kabin kapısının geriye doğru kayması için bir düğmeye dokundu. "Aziz Kardeşler Moratoryumu'na hoş geldiniz," dedi; önlerine geçti ve çatı alanı boyunca birlikte ilerlediler. "Özel sekreterim Bayan Beason görüşme salonuna kadar size eşlik edecek; eğer orada beklersiniz, etrafınızı saran renkler ve dokular bilinçaltınız aracılığıyla ruhunuzun derinliklerine işleyerek kendinizi daha huzurlu hissetmenizi sağlayacaktır. Teknisyenlerim kendisiyle bağlantı kurar kurmaz Bay Runciter'ı oraya getireceğim."

"Ben bütün işlem sürecini izlemek istiyorum," dedi Joe, "Teknisyenlerinizin onu geri getirişini seyretmek istiyorum."

"Belki de arkadaşı olarak, onun durumu anlamasına siz yardımcı olabilirsiniz," dedi Al'a, moratoryum sahibi.

"Salonda beklemeliyiz Joe," dedi Al.

Joe ona öfkeli bir bakış attı. "Tom Amca," dedi.

"Bütün moratoryumlar da işler böyle yürütülür," dedi Al, "Haydi, benimle birlikte sa-

lona gel."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu moratoryumun sahibine, Joe.

"İlk on beş dakika içinde yapacağımız birkaç denemeyle öğreneceğiz. Eğer bu süre içinde ondan değerlendirilebilir bir sinyal alamazsak–"

"Sadece on beş dakika mı deneyeceksiniz?" Al'a döndü, "Hepimizin toplamından çok daha önemli bir adamı geri getirebilmek için sadece on beş dakika deneyecekler." Ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Haykıra haykıra. "Baksana Al," dedi. "Haydi–"

"Haydi gidelim," diye tekrarladı Al. "Salona–"

Joe, salona doğru onu izledi.

"Sigara?" dedi Al, yapay bufalo postu kaplanmış bir koltuğun üzerine yerleşmesinin ardından; paketini Joe'ya uzattı.

"Onlar bayat," dedi Joe. Bunu söyleyebilmek için bir tanesini eline alıp dokunmaya bile ihtiyaç duymamıştı.

"Evet, öyleler." Al paketi attı. "Nereden bildin?" Biraz bekledi. "Cesaretin şimdiye kadar çalıştığım herkesten daha kolay kırılıyor. Hayatta olduğumuz için şanslıyız; orada, soğuk tabutun içinde biz de olabilirdik, hem de hepimiz. Bu salonda oturup etraftaki delice renklere bakan kişi de Runciter olabilirdi." Saatine baktı.

"Dünyadaki tüm sigaralar bayat," dedi Joe. O da kendi saatine baktı. "On dakika var." Kafasının içinde karmaşık ve birbirleriyle bağlantısız düşüncelerle salonda dolanmaya başladı; düşünceler adamın etrafında gümüşbalıkları gibi yüzüyordu. Korkular, belli belirsiz rahatsızlıklar ve endişeler. Gümüşbalıkları korkuyu arttırarak adamın etrafında dolanmayı sürdürdüler. "Eğer Runciter hayatta olsaydı," dedi, "burada, bu salonda oturuyor olsaydı, her şey yolunda olacaktı. Nedenini bilmiyorum ama tek bildiğim gerçek bu." O sırada moratoryum teknisyenleriyle Runciter'dan geriye kalanlar arasında neler olup bittiğini merak ediyordu. "Diş hekimlerini hatırlıyor musun?" diye sordu Al'a.

"Hatırlamıyorum, ama ne olduklarını biliyorum."

"Eskiden insanların dişleri çürürdü."

"Bunu anımsıyorum," dedi Al.

"Babam bana bir diş hekiminin muayenehanesinde beklemenin nasıl bir şey olduğunu anlatmıştı. Hemşire kapıyı her açtığında işte şimdi, diye düşünüyormuşsun, hayatım boyunca olmasından korktuğum şey, işte şimdi!"

"Sen de şimdi öyle mi hissediyorsun?" diye sordu Al.

"Evet, Tanrım, burayı işleten o yarım akıllı sıçan gelip Runciter'ın yaşadığını niçin söyle-

miyor. Ya da yaşamadığını. Biri ya da öbürü. Evet ya da hayır."

"Yanıt genellikle evet oluyormuş. İstatiksel olarak, Vogelsang'ın söylediğine göre–"

"Bu durumda hayır, olacak."

"Bunu hiçbir şekilde bilemezsin."

"Acaba Ray Hollis'in Zürih'de bir bürosu var mıdır," dedi, Joe.

"Elbette vardır. Şimdiye kadar burada bir önbiliciyle bağlantıya geçmiş olsaydın, bunu çoktan öğrenmiş olurduk."

"Bir önbiliciyi arayacağım," dedi Joe. "Onlardan biriyle hemen bağlantıya geçeceğim." Ayağa kalktı, nerede bir vidfon bulabileceğini düşünerek etrafına bakındı. "Bana bir çeyreklik ver."

Al başını salladı.

"Şu anki şartlar altında," dedi Joe, "sen, benim elemanımsın; ne diyorsam onu yapmak zorundasın, yoksa seni kovarım. Runciter'ın ölümüyle şirketin yönetimi bana geçti. Patlamadan bu yana yetkili benim; onu buraya getirmek benim fikrimdi ve bir önbilicinin yetisini birkaç dakikalığına kiralamak fikri de benim. Şimdi çeyrekliği ver." Elini açıp ona doğru uzattı.

"Runciter Ortaklığı," dedi Al, "üzerinde elli sent bile olmayan bir adam tarafından yönetiliyor. İşte çeyreklik." Cebinden çıkarıp Joe'ya doğru fırlattı. "Maaş çekime eklersin."

Salondan çıktı ve koridor boyunca ilerledi, düşünceli bir şekilde alnını ovalıyordu. Burası ne kadar doğadışı bir yer, diye düşündü. Yaşamın ölümün tam ortasında. *Ben* şu anda Runciter Ortaklığı'nın başıyım, bir de Ella var elbette, o da hayatta değil, sadece ben buraya gelir ve onu canlandırırsam konuşabilir. Glen Runciter'ın vasiyetinde, şu anda otomatik olarak işleme koyulan maddeleri biliyorum; sanırım Ella ya da yeniden canlandırılabilirse Ella ve Runciter, onun yerine geçecek birine karar vermeden önce yönetimi ele geçirmeliyim. Bunu kabul etmek zorundalar; her iki vasiyette de bu durum şart koşuluyor. Belki de, diye düşündü, onlar bu işi sürekli olarak yapabileceğim yönünde karar verirler.

Bu asla gerçekleşmez, diye düşündü. Kendi maddi sorumluluklarının altından kalkamayan birisine yönetimi vermezler. Bu, Hollis'in önbilicisinin aydınlatabileceği başka bir konu. Şirketin yöneticiliğine terfi edip edemeyeceğimi de onlardan öğrenebilirim. Her şey bir yana bu durum öğrenmeye değer. Artık bir önbilici kiralamalıyım.

"Nerede halka açık bir vidfon var?" diye sordu moratoryumun üniformalı işçilerinden birine. İşçi ileriyi işaret etti. "Teşekkürler," dedi, oraya doğru yürümeyi sürdürdü ve sonunda paralı bir vidfona ulaştı. Ahizeyi kaldırıp sinyalin gelmesini bekledi ve Al'ın verdiği

çeyrekliği makinenin içine attı.

"Üzgünüm efendim," dedi vidfon, "ama geçersiz para kabul edemem." Çeyreklik vidfonun altından çıngırdayarak çıktı ve adamın ayaklarının ucuna düştü. Tiksinerek fırlatmış gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi ve beceriksizce duraksayıp parayı yerden aldı. "Ne zamandan beri bir Kuzey Amerika Konfederasyonu çeyrekliği geçersiz sayılıyor?"

"Üzgünüm efendim," dedi vidfon, "bana attığınız para bir Kuzey Amerika Konfederasyonu çeyrekliği, ama Amerika Birleşik devletleri Philadelphia darphanesinin tedavülden kaldırdığı bir basım. Artık onunla sadece nümismatikçiler ilgileniyor."

Joe çeyrekliği inceledi ve onun kararmış yüzeyinde, George Washington'ın karartılmış profilini gördü. Ve tarihi. Para tam kırk yıllıktı. Vidfonun da dediği gibi para uzun süre önce tedavülden kaldırılmıştı.

"Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu, yanından geçen bir moratoryum çalışanı. "Vidfonun paranızı dışarı attığını gördüm. Bir bakabilir miyim?" Elini uzattı ve Joe ona Amerikan çeyrekliğini verdi. "Sizin paranızı on İsviçre frankıyla değiştireceğim. Vidfon onu kabul edecektir."

"Tamam," dedi Joe. On franklık bozuk parayı vidfona attı ve Hollis'in uluslararası öde-

meli numarasını tuşladı.

"Hollis Yetileri," dedi ışıltılı bir kız sesi ve ekranda yapay güzellik malzemeleri sayesinde geliştirilmiş bir yüz belirdi. "Bay Chip," dedi kız, onu tanımıştı. "Bay Hollis bize arayacağınızı söylemişti. Bütün öğleden sonra aramanızı bekledik."

Önbiliciler, dedi Joe içinden.

"Bay Hollis," dedi kız, "bize, sizinle kendisinin görüşeceği konusunda talimat verdi; ihtiyaçlarınızı sizinle bizzat görüşmek istiyor. Sizi ona bağlarken bir saniye bekleyebilir misiniz? Bay Chip, Tanrının yardımıyla, duyacağınız bir sonraki ses Bay Hollis'inki olacak." Kızın yüzü yok oldu; bomboş, gri bir ekrana bakıyordu adam.

İçine göçmüş gözleriyle zalim, morarmış bir yüz belirdi, boynu veya bedeni olmayan esrarengiz bir yüz gibi öylece duruyordu. Gözleri Joe'ya hatalı kesilmiş mücevherleri anımsattı; ışıldıyorlardı ama yüzeyleri yanlış yontulmuş gibiydi; gözler ışıltılarını düzensiz yönlere saçıyordu. "Merhaba Bay Chip."

Demek böyle görünüyormuş, diye düşündü Joe. Gördüğü fotoğraflar adamın yüzündeki bu kusurlu düzlemleri ve yüzeyleri yakalayamamıştı, sanki dayanıklı ve görkemli bir bina yıkılmasının ardından tekrar bir araya getirilmiş gibiydi, ama ilk haline tamamen benzetilememişti. "İşlediğin Glen Runciter

cinayeti hakkında tam bir rapor," dedi Joe, "Birlik'e gönderilecek. Onların birçok yasal yetisi var ve sen hayatının sonuna kadar mahkemede yargılanacaksın." Karşısındaki yüzün bir tepki vermesini bekledi ama bu olmadı. "Senin yaptığını biliyoruz," dedi ve bunu yapmasının boşuna olduğunu, tüm yaptıklarının hiçbir işe yaramadığının farkına vardı.

"Aramanızın asıl sebebine gelelim," dedi Hollis, adamın çıkardığı ses, Joe'ya birbirlerinin üstünden sürünen yılanların çıkardıkları o kaygan sesi anımsattı. "Bay Runciter hayata dönmeye–"

Tir tir titreyen Joe vidfonu kapattı.

Koridor boyunca geldiği yolu izleyerek geri döndü; Al Hammond'ın salonda oturmuş, sinirli bir halde kupkuru olmuş, eski sigaraya bakmakta olduğunu gördü. Bir sessizlik anının ardından Al başını kaldırdı.

"Yanıt hayır," dedi Joe.

"Vogelsang etrafta seni arıyor," dedi Al. "Çok tuhaf davranıyordu, orada olup bitenlerle ilgili olduğu çok açık. Sanırım senden çekindiği için kesin bir söyleyemiyor; büyük olasılıkla alışılagelmiş uzun yöntemi de deneyecek ve sonuç dediğin gibi olacak; hayır. Peki şimdi ne yapacağız?" Bekledi.

"Şimdi Hollis'i ele geçireceğiz," dedi Joe.

"Hollis'i ele geçiremeyeceğiz."

"Birlik–" Sustu. Moratoryumun sahibi çe-

kine çekine salona doğru ilerlemekteydi, bitkin ve sinirli görünmesine rağmen güçlü bir cesaret havası yaymak için uğraşıyordu.

"Yapabileceğimizi yaptık. Bu kadar düşük derecelerdeki akım hızının önüne geçmek neredeyse olanaksız; Eksi 150g'den fazla algılanabilir bir direnç gözlenemedi. Sinyal güçlü ve net olarak geri gelmeliydi, oysa bizim güçlendiriciden aldığımız tek şey altmış devirlik bir uğultuydu. Bununla birlikte onun soğuk tabuta ilk kez yerleştirilmesinin bizim denetimimiz altında olmadığını hatırlayın. Bunu lütfen aklınızda tutun."

"Aklımızda," dedi Al. Dimdik ayağa kalktı ve yüzünü Joa'ya çevirdi. "Sanırım haklısın."

"Ella ile konuşacağım," dedi Joe.

"Şimdi mi?" dedi Al. "Ne söyleyeceğine karar verene dek beklesen daha iyi olur. Onunla yarın konuşursun. Eve git ve biraz uyu."

"Eve gitmek mi?" dedi Joe. "Eve gitmem Pat Conley'i görmem demek. Şu anda bir de onunla uğraşacak durumda değilim."

"Burada, Zürih'de bir otel odası tut," dedi Al. "Ortadan kaybol. Ben gemiye dönüp diğerlerine söylerim, durumu Birlik'e de rapor ederim. Bu yetkiyi bana yazılı olarak devredebilirsin." Vogelsang'a dönerek konuştu, "Bize bir kâğıt ve kalem getirir misiniz?"

"Kimle konuşmak istiyorum biliyor musun?" dedi Joe, moratoryum sahibi kâğıt ve

kalem getirmek için uzaklaşırken, "Wendy Wright. O, ne yapılması gerektiğini bilir. Onun fikirlerine değer veriyorum ve bunun nedenini de aslında merak ediyorum. Onu neredeyse hiç tanımıyorum." Fonda çalmakta olan müziği fark etti. Aslında geldiklerinden bu yana çalıyordu. Helikopterde çalanın aynısıydı. "*Dies irae, dies illa*,"[21] diye şakıyordu sesler ürkütücü bir şekilde. "*Solvet saeclum in favilla, teste David cum Sybilla.*"[22] Çalan müziğin Verdi'nin Requiem'i olduğunu fark etti. Muhtemelen Von Vogelsang de sabah saat dokuzda işe geldiğinde, müziğin düğmesine kendi elleriyle basıyordu.

"Sen bir an önce otele git," dedi Al. "Ben oraya gelip seni görmesi Wendy ile konuşurum."

"Bu ahlaksızlık olur," dedi Joe.

"Ne?" dedi Al gözlerini Joe'nun üzerine dikip, "Böyle bir zamanda mı? Eğer kendini toparlayamazsan bütün organizasyonun batıp kaybolacağı bir zamanda mı? Seni toparlanmaya sevk edecek her şey benim için caziptir, hatta gerekli. Yeniden vidfona git ve bir otel ara, sonra buraya dön ve otelin adını bana söyle, ardından–"

"Bütün paramız değersiz," dedi Joe. "Bir kez daha paramı geçerli bir on İsviçre frankını

[21] *Öfke günü, o gün.*

[22] *David tanık Sybilla ile birlikte köz içinde geçirecek ömrünü.*

takas edecek bir para koleksiyoncusu bulamazsam vidfonu çalıştıramam."

"Tanrım," dedi Al; bir iç çekişin ardından soluğunu hızla dışarıya verdi ve başını salladı.

"Bu *benim* hatam mı?" dedi Joe. "Verdiğin çeyrekliği ben mi tedavülden kaldırdım?" Öfkelenmişti.

"Evet, tuhaf bir şekilde," dedi Al, "senin hatan. Ama nedenini bilmiyorum. Belki bir gün anlarım. Tamam, şimdi ikimiz de Pratfall II'ye döneceğiz. Sen oradan Wendy Wright'ı alırsın ve birlikte bir otele gidersiniz."

"*Quantus tremor est futurus*," diye şakıdı sesler. "*Quando judex est venturus, cuncta stricte discussurus.*"[23]

"Otele nasıl ödeme yapacağım? Onlar da vidfon gibi paramızı kabul etmeyeceklerdir."

Al, lanet olsun diyerek öfkeyle cüzdanını çıkardı, içindeki paraları inceledi. "Bunlar eski ama hâlâ geçerli." Ceplerindeki bozuk paraları karıştırdı. "Bunlar geçerli değil." Bozuklukları halının üzerine fırlattı, bunu tıpkı vidfonun yaptığı gibi tiksintiyle yapmıştı. "Al bunları." Banknotları Joe'ya uzattı. "Bunlar, bir gecelik otel odasını, akşam yemeğini ve her ikiniz için birer içkiyi karşılar. Yarın seni ve onu alması için New York'tan bir gemi gönderirim."

"Bunları sana geri ödeyeceğim," dedi Joe.

[23] *Ne büyük bir yersarsıntısı olacaktır... yargıç gelip her şeyi parçalamayı amaçladığında..*

"Runciter Ortaklığı'nın geçici yöneticisi olarak sana daha yüksek bir maaş vereceğim; ben de bütün faturalarımı ve cezalarıyla birlikte gecikmiş gelir vergimi ödeyebileceğim, ayrıca–"

"Pat Conley olmadan mı? Onun yardımı olmadan?"

"Artık onu kapı dışarı edebilirim," dedi Joe.

"Bundan şüpheliyim," dedi Al.

"Bu benim için yeni bir başlangıç olacak. Yaşamımda yeni bir sayfa." Şirketi yönetebilirim, dedi kendi kendine. Kesinlikle Runciter'ın düştüğü hataya düşmeyeceğim. Kendini Stanton Mick gibi gösteren Hollis, beni ve durdurucularımı oyuna getirip Yeryüzü'nün dışına çıkaramayacak."

"Bana kalırsa," dedi Al yapmacık bir tavırla, "sen başarısızlığa mahkûmsun. Bu da dahil olmak üzere, hiçbir durum bunu değiştiremez."

"Sahip olduğum tek şey," dedi Joe, "başarmak için gereken bir arzu. Glen Runciter bunu görmüştü. İşte bu yüzden, ölümü halinde Aziz Kardeşler Moratoryumu'nda ya da benim tarafımdan seçilecek ünlü başka bir moratoryumda yarı-yaşama döndürülmesinin benim yetkimde olduğunu vasiyetnamesinde belirtti." Kendisine güveni ortaya çıkmıştı; tıpkı bir önbilici gibi karşısındaki türlü olasılıkları net bir şekilde görmeye başladı. Hemen ardından Pat'in yetisi ve geleceği görmeye kalkıştıklarında önbilicilere yapabilecekleri geldi aklına.

"Tuba mirum spargens sonum," diyordu sesler. "Per sepulchra regionum coget omnes ante thronum."[24]

"Yapabileceklerinin farkındayken onu kapı dışarı edemezsin," dedi Al, yüz ifadesine bakarak Joe'nun aklından geçenleri anlamıştı.

"Zürih Rootes Oteli'nde bir oda tutacağım," dedi Joe, karar vermişti. "Senin düşüncene uygun olarak davranacağım." Ama, dedi kendi kendine ve duraksadı. Al, haklıydı. İşe yaramayacak; Pat ya da daha beter bir şey beni ele geçirip yok edecek. Ben lanetlenmişim, eski anlayıştaki gibi. Yorgun ve karmaşık zihninde bir imge beliriverdi; örümcek ağına saplanmış bir sinek. İmgedeki süreğenlik takıldı aklına; bu düşünce onu ürkütmüştü; çizdiği manzara tamamıyla gerçekti ve bir o kadar da kehanet doluydu. Ama nasıl olduğunu tam olarak anlamıyordu. Vidfonun reddettiği bozuk paraları düşündü, geçerliğini yitirmiş, koleksiyoncuların ilgisini çeken ve müzelerde bulunan türden bozuklukları. Bu muydu? Söylemesi zor. Gerçekten bilmiyordu.

"*Mors stupebit*," dedi sesler. "*Et natura, cum resurget creatura, judicanti resorsura.*"[25] Sesler şarkı söylemeyi sürdürdüler.

---

[24] *Olağanüstü bir ses yayan trompet... bölgenin mezarlarından geçerek herkesi tahtın önüne toplayacaktır.*

[25] *Ölüm afallayacak... Doğa da, yaratmak üzere canlandığında, yargıda bulunana yanıt verecektir.*

.8.

Eğer para hesapları sizi endişelendiriyorsa gidin ve Ubik Yapı & Kredi'deki bayanı ziyaret edin. O, borçlarınızla ilgili tüm dertlerinizi sona erdirecektir. Örneğin, sadece kullandığınız oranda faizle elli dokuz pozkred kredi aldınız. Bakalım bu ne kadar ediyor–

Gösterişli otel odasından içeri süzülen gün ışığı, mobilyaların yüzeylerini ışıldatarak Joe Chip'in gözlerinin kamaşmasına neden olmuştu. Oda üzerine İnsanoğlunun Kambriyum Dönemi'ndeki tek hücreli organizmadan yirminci yüzyılın başında ilk havadan ağır nesnelerle uçuşunu gerçekleştirmesine kadar süren yükselişini resmeden el yapımı muhteşem ipek perdelerle döşenmişti. Maun taklidi göz alıcı bir dolap, dört farklı renkte kripto-krom kaplama boylu boyunca uzanılabilen sandalye...adam uyku sersemliğiyle de olsa odanın görkemine hayran kalmış ve Wendy'nin kapısını çalmamış olduğunu fark edişiyle birlikte öfkeyle karışık bir düş kırıklığına kapılmıştı. Ya geldiyse ve onu duymadıysa; öylesine derin bir şekilde uyumuştu ki.

Böylece, yeni imparatorluğu başladığı da-

kikada son bulmuştu.

Bir gün öncesinden kalma aptallaştırıcı bir hüzün her tarafına yayılırken büyük yataktan sendeleyerek kalktı ve giyindi. Soğuktu ve olağandışı bir durumdu; tuhaflığı fark edip bu konu hakkında düşündü. Ardından alıcıyı kaldırıp oda servisini tuşladı.

"–eğer mümkünse parayı ona geri verin," dedi ahizeden yükselen ses. "Elbette ki ilk olarak Stanton Mick bu işe gerçekten bulaştı mı yoksa sadece homosimulakrik[26] bir varlık mı bizi öldürmeye kalktı, bu anlaşılmalı. Eğer öyleyse bunun nedeni ne, değilse nasıl–" ses monoton bir şekilde devam etti, Joe ile değil kendi kendine konuşuyordu. Sanki orada yokmuş gibi, Joe'nun farkında bile değilmiş görünüyordu. "Daha önceki tüm raporlarımızda," dedi ses, "görüldüğü kadarıyla, Stanton Mick hem yasalara bağlılığı hem de ahlak anlayışıyla tüm Sistem'de tanınmış birisi. Bu doğrultuda bakacak olursak–"

Joe ahizeyi yerine koydu ve sersemlemiş bir halde sendeleyerek dikildi, kafasını toparlamaya çalışıyordu. *Runciter'ın sesi*. bu konuda hiçbir şüphe olamazdı. Ahizeyi kaldırdı ve bir kez daha dinledi.

"–Mick gibi durumun üstesinden gelebilecek ve üstelik bu tür davalara alışık birisine dava açmak? Birlik'e resmi bir rapor sunma-

[26] *Homosimulakrik*: Bir tür android. ç.n

dan önce, idari personelimiz kesinlikle bu konuyu görüşmeli. Halka ve resmi kurumlara yanlış çıkabilecek bir ihbar yapmak iftira sınıfına girecektir, eğer–"

"Runciter" dedi Joe. Bağırarak konuşmuştu.

"–doğruluğu araştırmaya uygun değilse, belki en azından–"

Joe ahizeyi kapattı.

Bunu anlayamıyorum, dedi kendi kendine.

Banyoya gitti, yüzüne buz gibi soğuk su çarptı; otelin ücretsiz sıhhi tarağıyla saçlarını taradı, kısa bir süre düşündü ve ardından otelin ücretsiz, sıhhi ve tek kullanımlık jiletiyle tıraş oldu. Otelin ücretsiz sıhhi tıraş losyonunu çenesine ve boynunun etrafına sürdü, otelin ücretsiz sıhhi bardağının ambalajını açtı ve içindeki suyu içti. Moratoryum sonunda onu canlandırmayı başardı mı acaba? -diye sordu kendine. Sonra da bana mı bağladılar? Runciter, kendine gelir gelmez benimle konuşmak istedi, belki de herkesten önce benimle. Ama eğer öyleyse, niçin beni duyamıyor? Neden sadece tek yönlü bir bağlantı kurulabildi? Bu onların halletmeye çalıştıkları teknik bir sorun mu acaba?

Aziz Kardeşler Moratoryumu'nu arama niyetiyle bir kez daha ahizeyi kaldırdı.

"–karmaşık kişisel sorunları göz önüne alınırsa, şirketi yönetmek için doğru kişi olduğu söylenemez, özellikle–"

Arayamıyorum, diye kavradı durumu. Ahizeyi yerine bıraktı. Oda servisine bile ulaşamıyorum.

Geniş otel odasının bir köşesinden çan sesi duyuldu ve ardından mekanik bir ses konuşmaya başladı, "Ben sizin ücretsiz gazete makinenizim. Bu, Yeryüzü'nde ve bütün kolonilerde sadece Rootes otelleri tarafından sağlanan bir hizmettir. Tek yapmanız gereken şey, istediğiniz haber türünü tuşlamak, birkaç saniye içinde, kişisel istekleriniz doğrultusunda hazırlanmış ve dakikası dakikasına güncelleştirilmiş en son haberler elinizde olacaktır; lütfen tekrar etmeme izin verin, bu tamamen ücretsizdir."

"Tamam," dedi Joe ve makineye doğru ilerledi. Belki de şimdiye kadar, diye düşündü, Runciter cinayetinin haberi etrafa yayılmıştır. Medya mensupları moratoryumun bütün girişleri etrafına yığılmıştır. Üzerinde *gezegenlerarası haber* yazan tuşa bastı. Makine hemen tek sayfalık basılı bir metin çıkarmaya başladı ve Joe heyecanla kâğıdı kaptı.

Runciter hakkında hiçbir şey yoktu. Hâlâ mı? Yoksa Birlik olayı ört bas etmek zorunda mı kalmıştı? Belki de Al moratoryum sahibinin avucuna birkaç pozkred sıkıştırmıştır, diye düşündü – ama Al'ın yanındaki tüm parasını kendisi almıştı. Al, bir şeyler yapması için hiç kimseye para yedirmiş olamazdı.

Otel odasının kapısından bir tıklatılma sesi geldi.

Haber kâğıdını bir kenara bırakan Joe, dikkatli bir şekilde kapıya doğru ilerledi, bu belki de Pat Conley'dir, diye düşünüyordu; beni burada kapana kıstırdı. Ya da beni alıp oraya götürmek için New York'tan birileri de gelmiş olabilir. Teorik olarak, diye düşündü. Wendy bile gelmiş olabilir. Ama pek öyle görünmüyor. Şimdi olmaz, bu kadar geç saatte olmaz.

Belki de Hollis tarafından gönderilmiş bir suikastçıydı. Hepimizi birer birer öldürmeyi isteyebilirdi.

Joe kapıyı açtı..

Kapının önünde dikilen adam, tombul parmaklarını biçimsizce bükerek endişe içinde kıpırdanan Herbert Schoenheit von Vogelsang'dı. "Hâlâ anlayamıyorum Bay Chip. Bütün gece boyunca vardiyalı olarak çalıştık. En ufak bir kıvılcım bile alamıyoruz Buna rağmen elektroansefalografi[27] uyguladık, ama aldığımız sonuç çok az, yine de belirli bir serebral etkinlik gösteriyor. Yani orada bir yaşam-sonrası etkinlik var, ama onu hâlâ ortaya çıkarabildiğimizi söyleyemiyoruz. Şu anda korteksin her bölümüne yerleştirilmiş sondalarımız var. Daha fazla ne yapabileceğimizi bilemiyorum efendim."

[27] EEG: Beynin korteks bölgesindeki elektriksel etkinliğin ölçülüp değerlendirilmesi. ç.n

"Ölçülebilir beyin metabolizması var mı?" diye sordu Joe.

"Evet, efendim. Başka bir moratoryumdan bir uzman çağırdık ve o uzmanda kendi aletlerini kullanarak aynı şeyi saptadı. O etkinlik de normal ölçüde. Ölümden hemen sonra beklenebileceği gibi."

"Beni nerede bulabileceğini nasıl öğrendin?" diye sordu Joe.

"New York'tan Bay Hammon'ı aradık. Ardından da size ulaşmaya çalıştım ama vidfonunuz bütün sabah boyunca meşguldü. Bu yüzden buraya bizzat gelmeyi uygun buldum."

"Bozuk," dedi Joe, "vidfonum. Ben de dışarıyı arayamıyorum."

"Bay Hammond da sizinle bağlantı kurmaya çalıştı," dedi moratoryumun sahibi, "ama bunu başaramadı. Size bir mesaj iletmemi istedi, New York'a dönmeden önce, burada Zürih'de yapmanızı istediği şeyler var."

"Bana hatırlatmak istediği," dedi Joe, "Ella ile görüşmemdir."

"Onu eşinin zamansız ve talihsiz ölümünden haberdar etmenizi istedi."

"Senden birkaç pozkred ödünç alabilir miyim?" dedi Joe. "Kahvaltı edebilmek için."

"Bay Hammond, beni ödünç para isteyeceğiniz konusunda uyarmıştı. Size otel odası, artı içkiler ve diğerleri için yeteri kadar kredi

açmış olduğunu söyledi–"

"Al, bundan çok daha mütevazı bir oda tutacağımı düşünerek birtakım varsayımlar yapmıştı. Oysa Al'ın hiç aklına getirmediği şey, bundan daha küçük bir odanın bulunmayacağı. Bunu, ay sonunda Runciter Ortaklığı'na sunacağınız faturaya ekleyebilirsin. Muhtemelen Al sana söylemiştir; ben, şu anda şirketin yönetici vekiliyim. Sen, şu anda burada, pozitif düşünen ve zirveye adım adım tırmanmış güçlü bir adamla iş yapıyorsun. Sanıyorum hangi moratoryumun sürekli müşterisi olacağımız konusundaki temel politikamızı yeniden gözden geçirmemizi istemezsiniz; mesela New York'ta, çok daha yakınımızdaki bir moratoryumu tercih edebiliriz."

Von Vogelsang, suratı asılmış bir şekilde, elini yünlü togasının içine soktu ve timsah derisi taklidi cüzdanını dışarı çıkarttı.

"Çok acımasız bir dünyada yaşıyoruz," dedi Joe parayı adamdan aldığı sırada. "Kural bu, 'büyük balık küçük balığı yutar.' "

"Bay Hammond'ın size iletmemi istediği bir mesajı daha var. New York'taki ofisinizden havalanan bir gemi yaklaşık iki saat içinde Zürih'de olacak."

"İyi," dedi Joe.

"Ella Runciter ile görüşebilmeniz için zaman kazanmanız amacıyla Bay Hammond sizi moratoryumdan aldırtacak. Dolayısıyla, Bay

Hammond sizi moratoryuma götürmemi istedi. Helikopterim otelin çatısında bekliyor."

"Bunu Al Hammond mı söyledi? Sizinle moratoryuma dönmemi o mu söyledi?"

"Evet." Başını sallayarak onayladı Von Vogelsang.

"Uzun boylu, düşük omuzlu, otuz yaşlarında bir Zenci? Ön dişleri altın kaplama; her birinde farklı motifler var. Soldaki kupa, yanındaki sinek, sağdaki de karo olan?"

"Dün bizimle Zürih Alanı'ndan gelen adam. Sizinle moratoryumda bekleyen."

"Üzerinde yeşil bir golf pantolonu, gri golf çorapları, göbeği açık, porsuk kürkünden bir gömlek ve suni deri ayakkabılar mı vardı?" diye sordu Joe.

"Ne giydiğini göremedim. Vidfonun ekranından sadece yüzünü gördüm."

"O olduğuna emin olabilmem için özel birtakım sözcükler iletti mi?"

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum Bay Chip, dedi moratoryum sahibi sinirlenerek, "Benimle New York'tan vidfon aracılığıyla konuşan adam, dün sizin yanınızdaki adamın ta kendisiydi."

"Senin helikopterine binerek," dedi Joe, "işimi şansa bırakamam. Belki seni Hollis gönderdi. Bay Runciter'i öldüren kişi Ray Hollis'di."

"Bunu Sağduyu Birliği'ne bildirdiniz mi?"

dedi von Vogelsang, gözleri cam düğmelere benziyordu.

"Bildireceğiz. Doğru zamanı bekliyoruz. Bu arada Hollis'in adamlarının geri kalanlarımızı ele geçirmemesi için dikkatli davranmalıyız. Orada, Ay'da bizi de öldürmeye teşebbüs etmişti."

"Korunmanız gerekiyor," diye konuştu moratoryum sahibi. "Size bir an önce vidfona gidip Zürih polisini aramanızı öneririm; New York'a dönene kadar sizi koruması için bir polis göndereceklerdir mutlaka. Ve siz New York'a varır varmaz–"

"Söylediğim gibi, vidfonum bozuk. Ahizeyi kaldırdığım zaman tek duyduğum Glen Runciter'in sesi. İşte bu yüzden kimse bana ulaşamıyor."

"Gerçekten mi? Ne kadar tuhaf." Moratoryumun sahibi dalgalanarak Joe'yu geçti ve otel adasının içine süzüldü. "Dinleyebilir miyim?" Yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle ahizeyi kaldırdı.

"Bir pozkred," dedi Joe.

Yünlü togasının ceplerini karıştırıp bir avuç dolusu bozuk para çıkarttı. Bozukluklardan üç tanesini Joe'ya uzattığı sırada adamın üzerindeki helikopter pervanesi işareti sinir bozucu bir şekilde pırlıyordu.

"Burada benden bir fincan kahve için ne istiyorlarsa ben de senden onu istiyorum,"

dedi Joe. "En azından bu kadar etmeli." Bu, ona kahvaltı etmediğini anımsattı, bu haldeyken Ella ile görüşecekti. Neyse, onun yerine bir amfetamin alabilirdi, büyük olasılıkla otel onları ücretsiz olarak sağlıyordu, bir hizmet olarak.

"Hiçbir şey duymuyorum," dedi ahizeyi sıkıca kulağına yapıştırmış olan Von Vogelsang. "Bin sinyal bile yok. Şimdi çok hafif bir cızırtı duyuyorum. Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi." Ahizeyi Joe'ya uzattı ve o da kulağına tutup dinlemeye başladı.

O da sadece çok uzaklardan gelen bir cızırtı duyuyordu. Sanki binlerce mil öteden geliyor gibi, diye düşündü. Oldukça ürkütücüydü. Bu durum Joe'nun aklını karıştırdı, tıpkı Runciter'ın sesini –eğer gerçekten onun sesiyse– duyduğunda olduğu gibi. "Pozkred'ini geri vereceğim," dedi ahizeyi yerine bırakırken.

"Önemli değil," dedi von Vogelsang.

"Ama onun sesini duyamadın."

"Haydi, moratoryuma dönelim. Bay Hammond'ın dediğini yapalım."

"Al Hammond benim elemanım," dedi Joe. "Kararları ben veririm. Sanırım Ella ile konuşmadan New York'a döneceğim; bence Birlik'e yapacağımız resmi ihbarı düzenlemek daha önemli. Siz onunla konuşurken, Al Hammond diğer bütün durdurucuların onunla birlikte

Zürih'ten ayrılıp ayrılmadıkları hakkında bir şeyler söyledi mi?"

"Geceyi sizinle birlikte burada, otelde geçiren kız dışında hepsi ayrılmış." Moratoryumun sahibi birden şaşkına döndü ve etrafına bakınmaya başladı, kızın nerede olduğunu merak ediyordu. O tuhaf surati endişeyle kırışmıştı. "O burada değil mi?"

"Hangi kızmış o?" diye sordu Joe; zaten yerinde olmayan morali, düşüncelerindeki en karanlık noktaya dokunulduğu için tamamen alt üst olmuştu.

"Bay Hammond söylemedi. O, sizin bildiğinizi düşünüyordu. Durumu göz önüne alırsak, bana kızın adını söylemesi düşüncesizlik olurdu. Kız gelmedi–"

"Ben kimseyi görmedim." Acaba hangisiydi? Pat Conley mi? Yoksa Wendy'mi? Duyduğu korkuyu bastırmaya çalışarak otel odasının içinde dolanmaya başladı. Tanrım umarım Pat'dir, diye düşündü.

"Dolapta," dedi von Vogelsang.

"Ne?" Yürümeyi birden bıraktı.

"Belki oraya da bakmalıyız. Böyle pahalı süitlerin çok geniş dolapları olur."

Joe, dolap kapağının üzerindeki düğmeye bastı ve kapak yaylı mekanizması sayesinde havalanarak açıldı.

Dolabın zemininde, tıpkı bir mumyayı anımsatırcasına kuruyup üst üste yığılmış bir

nesne bükülmüş yatıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, üstündekiler uzun süre önce giysi olma olasılığı yüksek görünen, zaman içinde çürümüş paçavralardı. Eğildi ve yığının diğer tarafını çevirdi. Yalnızca birkaç kilo geliyordu; adamın elinin dokunmasıyla birlikte, mumyalaşmış nesnenin kolları, tıpkı bir kâğıt parçası gibi hışırdayarak, kemiksi incecik parçalara bölünüp dağılıverdi. Saçları inanılmayacak kadar uzundu; tel gibiydi ve karmakarışık, birbirine girmiş siyah saç yığını yüzünü tamamen gizliyordu. Çömeldi ve kıpırdamaksızın öylece durdu, onun kim olduğunu görmek istemiyordu.

Von Vogelsang boğuk bir sesle soluyarak konuştu, "Bu çok eski olmalı. Baksanıza tamamen kurumuş. Sanki asırlar boyunca buradaymış gibi. Şimdi aşağıya inip müdüre haber vereceğim."

"Bu, yetişkin bir kadın olamaz," dedi Joe. Bunlar sadece bir çocuğun kalıntıları olabilirdi; öylesine küçüktü. "Ne Pat ne de Wendy olabilir," dedi ve yüzünü örten saçların bir tutamını kaldırdı. "Sanki," dedi Joe, "çok uzun süre yüksek ateşte ısıda yanan bir fırında kalmış gibi." Patlama, diye düşündü. Bombanın yarattığı şiddetli ısı.

İyice buruşmuş ve ısıdan kararmış küçük yüze sessizce bakakaldı. Onu tanımıştı. Kim olduğunu güçlükle de olsa seçebilmişti.

Wendy Wright.

Gece bir ara, diye düşünmeye başladı Joe, kadın odaya gelmişti ve onun içinde ya da çevresinde bir süreç çalışmaya başlamıştı. Kadın bunu fark edip dolabın içine gizlenmiş olmalıydı, bu yüzden Joe durumu anlayamamıştı; kadının yaşamının son saatlerinde, belki de son dakikalarında –son dakikaları olmasını umuyordu adam– bu şey onu ele geçirmişti ve kadın tek bir ses bile çıkaramamıştı. Joe'yu uyandırmamıştı. Ya da denedi, diye düşündü Joe, ama başarılı olamadı, dikkatimi çekmeyi başaramadı. Belki de diye düşündü, beni uyandırmaya çalışıp başaramayışının ardından dolaba gizlendi.

Tanrım, dedi Joe içinden, umarım bu olay çok çabuk olmuştur.

"Onun için bir şeyler yapamaz mısınız?" diye sordu von Vogelsang'a. "Moratoryumunuzda?"

"Artık çok geç. Böylesine zarar gördükten sonra geriye hiçbir yarı-yaşam olasılığı kalmamıştır. Bu– o kız mı?"

"Evet," dedi, başıyla onaylayarak.

"Oteli terk etseniz çok iyi olur. Hemen, şimdi. Kendi güvenliğiniz açısından. Hollis –bu Hollis'in işi değil mi?– size de bunun aynısını yapmak isteyecektir."

"Sigaralarım," dedi Joe. "Tamamen ku-

rumuştu. Gemideki iki yıllık telefon rehberi. Ekşimiş krema ve üzerinde küf tabakası oluşmuş kahve. Antikalaşmış para." Tüm bunların tek bir ortak yanı var: zaman. "Kız Ay'dayken bile söylemişti bunu, gemiye binmeyi başarmamızın ardından, 'Kendimi yaşlı hissediyorum,' demişti." Düşünmeye başladı, korkusunu bastırmaya çalıştıkça giderek daha fazla dehşete düşüyordu. Runciter'ın sesi. Ne anlama geliyordu?

Hiçbir açıklama bulamıyor, olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Ne kadar düşünse ya da anlamaya çalışsa bile Runciter'ın vidfondaki sesi hiçbir teoriye uymuyordu.

"Radyasyon," dedi von Vogelsang. "Bana bu kadın, çok büyük ölçüde radyoaktif ışınlara maruz kalmış gibi geldi, büyük olasılıkla da kısa bir süre önce. Üstelik inanılmaz bir miktarda."

"Bence patlama yüzünden öldü. Runciter'ın ölümüne sebep olan patlama," dedi Joe. Kobalt parçacıkları, diye düşündü. Sıcak toz bulutu kadının üzerine çökmüş ve o da bunu solumak durumunda kalmıştı. Ama eğer öyleyse biz de aynı şekilde öleceğiz demektir; toz bulutu hepimizin üstüne çökmüş olmalı. Benim ciğerlerimde de olmalı; yani Al'ın da ve diğer durdurucuların da. Bu durumda yapabilecek hiçbir şey yoktu. Artık çok geçti. Bunu düşünemedik, diye hayıflandı. Patlamanın

mikrobik bir nükleer reaksiyon içermesi düşüncesi aklımıza gelmemişti.

Hollis'in neden gitmemize izin verdiği şimdi anlaşılıyor. Ama yine de–

Bu, Wendy'nin ölümünü ve kurumuş sigaraları açıklıyordu, ama telefon rehberini, bozuk paraları ya da krema ve kahvenin bozuk olmasını açıklayamıyordu.

Ne de otel odasındaki vidfonda kendi kendine konuşup duran Runciter'ın sesini açıklayabiliyordu. Ki vidfondan duyulan ses, Vogelsang ahizeyi kaldırdığı anda kesilivermişti. Başka birisi onu dinlemeye çalıştığı zaman olayın farkına varmıştı.

New York'a geri dönmeliyim, dedi kendi kendine. Ay'da olan herkes – bomba patladığında orada bulunan herkes. Hepimiz bir araya gelip bu konuya bir çözüm bulmalıyız; büyük olasılıkla üstesinden gelebilmemizin tek yolu da bu, bir araya gelmek. Hepimizin birer birer ölmesinden önce, tıpkı Wendy gibi. Ya da daha kötü bir şekilde, tabii eğer böyle bir şey mümkünse!

Otel idaresi buraya polietilen bir torba gönderebilir mi," diye sordu moratoryumun sahibine. "Kadını içine koyup benimle birlikte New York'a götüreceğim."

"Bu, polisi ilgilendiren bir konu değil mi? Böylesine korkunç bir cinayet; bence durumun onlara ihbar edilmesi gerekiyor."

"Sen sadece bana torbayı getir," dedi Joe.

"Pekâlâ. O sizin elemanınız." Moratoryumun sahibi koridordan aşağıya doğru yürümeye başladı.

"Bir zamanlar öyleydi," dedi Joe. "Artık değil." Bu olay, ilk önce Wendy'nin başına geldi, dedi kendi kendine. Belki de böylesi daha iyi olmuştu. Wendy, dedi içinden, birlikte geri dönüyoruz, seni eve götürüyorum.

Her ne kadar planladığı şekilde olmasa da.

Al Hammond, aniden sinir bozucu sessizliği kırarak, gerçek meşeden yapılmış kocaman konferans masasının etrafında oturan diğer durduruculara şöyle dedi, "Joe, neredeyse gelmek üzeredir." Emin olmak için kol saatine baktı. Saati durmuş görünüyordu.

"O gelene kadar," dedi Pat Conley, "Hollis'in, Runciter'ın ölüm haberini sızdırıp sızdırmadığını öğrenmek için TV'deki akşamüstü haberlerini izlemeyi öneriyorum."

"Bugünkü gazetede yoktu," dedi Edie Dorn.

"TV haberleri çok daha hızlı güncellenmiş oluyor," dedi Pat. Konferans salonunun bir ucuna, perdelerin hemen önüne yerleştirilmiş, Runciter'ın gurur kaynağı olan, üç boyutlu, renkli ve polifonik bir mekanizmaya sahip etkileyici TV setini çalıştırması için elli sent uzattı Al'a.

"Sizin yerinize onu deliğe atmamı ister misiniz Bay Hammond?" diye oldukça hevesli bir şekilde sordu Sammy Mundo.

"Olur," dedi Al; oldukça düşünceli bir haldeydi, parayı Mundo'ya fırlattı ve o da havada yakalayıp hızla TV'ye doğru yöneldi.

Runciter'ın avukatı Walter W. Wayles, huzursuz bir şekilde sandalyesinde durmaksızın kıpırdanıyor, ince damarlı, aristokrat ellerini evrak çantasının kilidinin üzerinde oynatıyordu. "Sizler Bay Chip'i Zürih'de bırakmamalıydınız. O buraya gelmeden önce hiçbir şey yapamayız, Bay Runciter'ın vasiyetinin bir an önce yürürlüğe girmesi için bu durum son derece önemli."

"Vasiyeti okumuştunuz," dedi Al. "Joe Chip de okudu. Bay Runciter'ın şirket idaresi için kimi uygun gördüğünü biliyoruz."

"Ama yasal açıdan–" diye başladı Wayles.

"Fazla uzun sürmeyecek," dedi Al sert bir ifadeyle. Bu sırada elindeki kalemle yaptığı listenin etrafını rastgele karalıyordu; kafası tamamen önündeki listeyle meşguldü, etrafını çizgilerle süsledikten sonra bir kez daha okudu.

BAYATLAMIŞ SİGARALAR
GÜNÜ GEÇMİŞ REHBER
TEDAVÜLDEN KALKMIŞ PARA
BOZULMUŞ YİYECEKLER
KİBRİT KUTUSUNDAKİ REKLAM

"Şimdi bu listeyi bir kez daha elden ele dolaştıracağım," dedi yüksek sesle. "Bakalım bu sefer içinizden biri, bu beş olgu –ya da siz her ne demek istiyorsanız– onlar arasında bir bağlantı kurulabilecek mi? Bu beş eeee–" Elleriyle birtakım hareketler yaptı.

"Yanlış" dedi Jon·lld.

"İlk dördü arasındaki bağlantıyı görmek çok kolay," dedi Pat Conley, "peki ama ya kibrit kutusu? O diğerlerinden çok farklı."

"Şu kibrit kutusuna bir daha bakayım," diyerek elini uzattı Al. Pat adamın eline kibrit kutusunu koydu ve Al, reklamı bir kez daha okudu.

KENDİSİNİ GELİŞTİREBİLECEK HERKESİN İLERLEYEBİLMESİ İÇİN İNANILMAZ BİR FIRSAT!

İsviçre, Zürih'te, Aziz Kardeşler Moratoryumu'ndaki Bay Glen Runciter, içinde gerçek deri taklidi makosenlerimizi dostlarınıza, akrabalarınıza ya da mesai arkadaşlarınıza nasıl satabileceğinizi ayrıntılı olarak anlatan parasız bir kılavuzla beraber gönderilen ayakkabı seti sayesinde bir hafta içinde gelirini tam olarak ikiye katlamıştır. Dondurulmuş olarak bir soğuk tabutun içinde çaresizce yatmasına rağmen Bay Runciter, kazandığı dört yüz-

Al reklamı okumayı yarıda kesti; derin derin düşünüyor ve bu arada sıkıntılı bir şekilde başparmağını dişinin birine sürtüyordu. Evet, diye düşündü; bu reklam farklıydı. Diğerlerinin ortak özelliği kullanım dışı ve bozuk olmalarıydı. Bu öyle değildi.

"Merak ediyorum," dedi yüksek sesle. "Kibrit kutusunun üstündeki bu reklamı yanıtlarsak ne olabilir ki? Iowa, Des Moines'de bir posta kutusu numarası vermişler."

"Bedava bir ayakkabı setine sahip oluruz," dedi Pat Conley. "İçindeki ayrıntılı bilgileri kullanarak, bizim onu nasıl–"

"Belki de," diye araya girdi Al, "kendimizi Glen Runciter ile bağlantıya girmiş olarak buluveririz." Walter W. Wayles da dahil olmak üzere masadaki herkes dönüp Al'a baktılar. "Kastettiğim bu," dedi. "Al." Kibrit kutusunu Tippy Jackson'a uzattı. "Onlara hızlı postayla gönder."

"Ne diyeyim?" diye sordu Tippy Jackson.

"Sadece kuponu doldur," dedi Al. Sonra Edie Dorn'a dönüp konuştu. "Bu kibrit kutusunun geçen haftadan beri çantanda olduğuna kesinlikle emin misin? Onu bugün bir yerlerden almış olamaz mısın?"

"Çarşamba günü çantama birkaç tane atmıştım," dedi Edie Dorn. "Size söylediğim gibi, durumu bugün buraya gelirken bir sigara

yaktığımda fark ettim. Kutu biz Ay'a gitmeden önce kesinlikle çantamdaydı. Günler önce."

"Üzerindeki reklamla birlikte mi?" diye sordu Jon Ild.

"Daha önce kibrit kutularının üzerinde yazanlara asla dikkat etmemiştim; ilk kez bugün fark ettim. Daha öncesi için hiçbir şey söyleyemem. Kim söyleyebilir ki?"

"Hiç kimse," dedi Don Denny. "Ne düşünüyorsun Al?" Sence bu, Runciter tarafından yapılmış bir şaka mı? Bunu ölümünden önce bastırmış olabilir mi? Ya da belki Hollis'dir? Garip bir şaka olarak – Runciter'ı öldüreceğini biliyordu? Biz de şimdi Runciter'ın Zürih'te bir soğuk tabutta yattığını söyleyen kibrit kutusunu fark ettik."

"Hollis, bizim Runciter'ı Zürih'e götüreceğimizi nasıl bildi? Ve niye New York'a değil?" dedi Tito Apostos.

"Çünkü Ella orada," diye yanıtladı Don Denny.

TV setinin yanında sessizce dikilen Sammy Mundo, Al'ın ona verdiği elli senti inceliyordu. Adamın dar, solgun alnı kırışmış, kaşları çatılmış ve kafası karışmıştı.

"Sorun nedir Sam?" dedi Al. İçinde tuhaf bir sıkıntının yükseldiğini hissediyordu; yeni bir olayı önceden sezinlemiş gibiydi.

"Elli sentin üzerinde olması gereken Walt Disney'in yüzü değil mi?" dedi Sammy.

"Ya Disney'inkidir," dedi Al, "ya da eğer

daha eski bir basımsa Fidel Castro'nunkidir. Ver şuna bir bakayım."

"Tedavülden kalkmış bir başka para daha," dedi Pat Conley, Sammy, elli senti Al'a getirirken.

"Hayır," dedi Al parayı inceliyordu. "Geçen senenin parası; tarih olarak kusursuz bir derecede uygun. Kesinlikle kabul edilir. Dünyadaki her makine bunu kabul eder. TV seti de kabul edecektir."

"Öyleyse sorun ne?" diye sordu Edie Dorn, ürkek bir tavırla.

"Kesinlikle Sam'in dediği şey," diye yanıtladı soruyu Al. "Üzerindeki resim yanlış." Ayağa kalkıp parayı Edie'ye götürdü ve kadının nemli avucuna bıraktı. "Bu sence kime benziyor?"

"Ben –bilemiyorum," dedi Edie, bir duraksamanın ardından.

"Elbette, biliyorsun," dedi Al.

"Peki," dedi Edie sert bir tavırla, iradesini zorlayarak düşündüğünün aksi bir yanıt vermişti. Bozukluğu adama geri verdi, paranın elindeki varlığından çok rahatsız olmuştu, hatta tiksintiyle ürperdiği bile söylenebilirdi.

"*O Runciter,*" dedi Al, büyük masanın etrafına toplanmış olan diğerlerine dönerek.

"Bunu da listeye ekleyin," dedi, kısa bir sessizliğin ardından Tippy Jackson. Kadının sesi zar zor duyulmuştu.

"Şu anda iki sürecin işlediğini görüyorum,"

diye konuşu Pat, Al tekrar yerine oturup önündeki listeye eklemesini yaparken. "İlki bozulma süreci ki bu çok açık bir şekilde görülüyor. Hepimiz bu konuda hemfikiriz."

"Diğeri nedir?" diye kafasını kadına doğru kaldırarak sordu Al.

"Tam olarak emin değilim." Pat duraksadı. "Runciter ile ilgili bir şeyler. Bence üzerimizdeki diğer bozukluklara da bakmalıyız. Elbette kâğıt paralara da. Biraz daha düşünmeme izin verin."

Masadaki herkes birer birer cüzdanlarını ve çantalarını masanın üzerine koyup ceplerini karıştırmaya başladı.

"Bende beş pozkred'lik bir kâğıt para var," dedi Jon Ild. "Üzerinde Bay Runciter'ın güzel bir gravür portresi var. Diğer kısımları ise—" Elinde tuttuğu kâğıt parayı uzun uzun inceledi. "Normal, olması gerektiği gibi. Paraya bakmak ister misiniz Bay Hammond?"

"Bende zaten iki tane var. Başka kimde var?" Bakışlarını masadakilerin üzerinde gezdirdi. Altı el havaya kalktı. "Sekizimizde de," dedi Al, "herhalde Runciter parası dememiz gereken paradan var, şimdilik bir dereceye kadar. Belki de günün sonunda tüm paralar Runciter parası olacak. Ya da en fazla iki gün içinde. Her yerde Runciter parası kullanılacak; makineleri ve araçları onunla çalıştıracağız, borçlarımızı onunla ödeyeceğiz."

"Belki de öyle olmaz," dedi Don Denny. "Neden böyle düşünüyorsun? Bu, senin Runciter parası dediğin şeyi–" Elinde tuttuğu bir kâğıt parayı salladı. "Bankaların kabul etmesi için nasıl bir sebep olabilir? Resmi bir basım değil; Devlet tarafından basılmamış. Bu bir eğlence parası, gerçek değil."

"Tamam," diye yanıtladı Al mantıklı bir tavırla. "Belki gerçek değil; belki bankalar kabul etmeyecek. Ama asıl soru bu değil."

"Asıl soru," dedi Pat Conley, "Runciter'ın kendini gösterip durduğu ikinci sürecin ne olduğu."

"Evet soru bu," diye başını sallayarak onayladı Don Denny. " 'Runciter'ın kendini gösterip durması' – işte bozulmanın yanı sıra işleyen diğer süreç bu. Bazı paralar tedavülden kalkmış çıkıyor, diğerlerinin üzerinde de Runciter'ın portresi ya da gravürü var. Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence iki süreç birbirlerine ters yönlerde ilerliyor. Birisi uzaklaşma, böyle diyebiliriz. Var oluşunu yitirme. Bu ilk süreç. İkincisiyse bir var oluş kazanma. Ama daha önce hiç var olmamış şeylerin."

"Dilekleri gerçek oluyor," diye bitkin bir sesle konuştu Edie Dorn.

"Efendim?" dedi Al.

"Belki bu şeyler Runciter'ın dilekleridir," dedi Edie. "Geçerli paraların üzerinde kendi portresinin olması, bütün kâğıt paralarımızın

üzerinde, bozukluklar da dahil. Bu çok görkemli bir şey."

"İyi ama ya *kibrit kutusu*?" dedi, Tito Apostos.

"Sanmıyorum," diye onayladı Edie. "Kibrit kutusu işi pek görkemli değil."

"Şirket zaten kibrit kutularına reklamlar veriyor," diye açıkladı Don Denny. "Ayrıca TV'ye, gazetelere ve dergilere. Hatta el ilanları da dağıtılıyor. Bütün bunlarla Halkla İlişkiler departmanımız ilgileniyor. Gelen olarak, Runciter işin bu bölümüyle ilgili pek bir şey yapmazdı, bana kalırsa kesinlikle kibrit kutularıyla ilgili bir şey de yapmamıştır. Eğer bu, onun varlığını bir şekilde gösterme yolu olsaydı, onun yüzünü TV'de görürdük, paraların ya da kibrit kutularının üzerinde değil."

"Belki de şu anda TV'dedir," dedi Al.

"Doğru," dedi Pat. "Bu konuyu daha incelemedik bile. Hiç birimizin TV seyredecek zamanı olmadı."

"Sammy," dedi Al, elli senti ona uzatırken, "haydi gidip TV'yi aç."

"İzlemek istediğime emin değilim," dedi Edie, parayı deliğe atan Sammy Mundo bir kenarda dikilerek setin ayar düğmeleriyle oynarken.

Salonun kapısı açıldı. Karşılarında dikilen Joe Chip'ti ve Al adamın yüzünü gördü.

"TV'yi kapatın," dedi Al ve ayağa kalktı.

Joe'ya doğru ilerlemeye başladığında odadaki herkesin gözü onun üstündeydi. "Ne oldu Joe?" diye sordu. Bir yanıt bekledi. Joe hiçbir şey söylemedi. "Sorun nedir?"

"Beni buraya getirmesi için bir gemi kiraladım," dedi Joe boğuk bir sesle.

"Sen ve Wendy için için mi?"

"Gemi için bir çek yazın. Çatıda bekliyor. Buna yetecek kadar param yok," dedi Joe.

Walter W. Wayles'a dönerek sordu Al, "Kasadan para ödeyebilecek durumda mıyız?"

"Böyle bir durum için elbette. Gidip şu gemiyi halledeyim." Wayles evrak çantasını yanına alarak odayı terk etti. Joe kapının yanında öylece dikiliyordu ve yeniden bir sessizlik oldu. Al'ın onu son kez gördüğünden bu yana, sanki yüz yıl yaşlanmış görünüyordu adam.

"Ofisimde." Joe bakışlarını masadan uzaklaştırdı; gözlerini kırpıştırdı, bir süre duraksadı. "Ben – görmeniz gerektiğini pek sanmıyorum. Wendy'yi bulduğum zaman moratoryumun sahibi de yanımdaydı. Hiçbir şey yapamayacağını söyledi; çok uzun zaman olmuş. Yıllar."

"Yıllar mı?" dedi Al, ürpermişti.

"Ofisime gidelim," dedi Joe. Al ile birlikte konferans salonundan çıktılar ve asansöre gitmek için koridor boyunca ilerlediler. "Buraya dönüş yolculuğum sırasında beni gemideki yatıştırıcılar ayakta tuttu. Bu da faturanın bir

parçası. Aslında, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bir bakıma hiçbir şey hissetmiyorum da denebilir. Yatıştırıcılar sayesinde olmalı elbette. Sanırım etkilerini yitirdikleri zaman yeniden hissetmeye başlayacağım."

Asansör geldi. Joe'nun ofisinin bulunduğu üçüncü kata inene dek her ikisi de tek bir sözcük bile konuşmadı.

"Bakmanı tavsiye etmem." Joe ofis kapısının kilidini açtı ve Al'ı içeri soktu. "Sen bilirsin. Eğer *ben* bunun üstesinden gelebilmişsem, muhtemelen *sen* de yapabilirsin." Tepedeki ışığı açtı.

"Ulu Tanrım," dedi Al, bir süre duraksadıktan sonra.

"Açma," dedi Joe.

"Açmayacağım. Bu sabah mı yoksa dün gece mi oldu?"

"Anlaşıldığı kadarıyla, önceden olmuş, hatta odama ulaşmasından bile daha önce. Biz –moratoryumun sahibi ve ben– koridorda giysi parçacıkları bulduk. Odama yönelen koridorun üzerinde. Ama lobiden geçtiği sırada durumu iyi olmalı, en azından pek kötü görünmüyor olmalıydı; çünkü her şeye rağmen kimse bir şey fark etmemiş. Üstelik öyle büyük bir otelde, güvenlik görevlisi olarak etrafı gözetleyecek birilerini mutlaka bulundururlar. Ve işin gerçeği şu ki, odama ulaşmayı başarmış–"

"Evet bu durum da, onun en azından yürüyebildiğini gösterir. Bu zaten olası görünüyor."

"Ben, geri kalanımızı düşünüyorum," dedi Joe.

"Nasıl yani?"

"Aynı şey. Hepimizin başına gelecek."

"Bu nasıl olabilir?"

"Ona nasıl olduysa? Patlama yüzünden. Hepimiz peş peşe bu şekilde öleceğiz. Birer birer. Geride hiçbirimiz kalmayana dek. Hepimizden geriye, plastik torbaların içinde en fazla beşer kiloluk saç, deri ve tamamen kurumuş kemik parçaları kalana dek."

"Pekâlâ," dedi Al. "Hızlı bir bozulma üreten bir güç var. Bu güç Ay'daki patlamadan sonra harekete geçti – ya da bu patlamayla başladı. Bunu zaten biliyorduk. Bildiğimiz ya da bildiğimizi düşündüğümüz başka bir şey daha var, başka bir güç, bir karşı güç, olayları karşı yönde harekete geçiren. Runciter ile bağlantılı bir şey. Paralarımızın üzerinde onun resmi belirmeye başladı. Bir kibrit kutusu–"

"Runciter'ı vidfonumda gördüm," dedi Joe, "Otelde."

"Vidfonunda mı? Nasıl?"

"Bilmiyorum; sadece oradaydı. Ekranda değildi, video bölümünde değildi. Sadece sesi."

"Ne söyledi?"

"Özellikle bir şey söylemedi."

Al Joe'yu bir süre süzdü. "Seni duyabilir miydi?" diye sordu sonunda.

"Hayır. Ona ulaşmayı denedim. Konuşma tek taraflıydı; onu dinleyebiliyordum, hepsi bu."

"Demek bu yüzden sana ulaşamadım."

"Bu yüzden," diye başını sallayarak onayladı Joe.

"Sen içeri girdiğinde biz de TV izlemeye çalışıyorduk. Gazetelerde onun ölümüyle ilgili hiçbir haberin olmadığını fark etmişsindir. Ne rezalet." Joe'nun görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Yaşlanmış, küçülmüş ve yorulmuş, diye düşündü. Böyle mi başlıyordu? *Runciter ile bağlantı kurmalıyız*, dedi kendi kendine. Sesini duyabilmek yeterli değildi; bize ulaşmaya çalıştığı açıkça ortada, ama–

Eğer bunu atlatıp yaşamayı sürdürebileceksek ona ulaşmamız gerekiyor.

"Onu TV'de görmek bizim hiçbir işimize yaramaz," dedi Joe. "Bize, onunla nasıl yeniden iletişim kurabileceğimizi söylemediği sürece tıpkı vidfondaki gibi olur. Belki o bize anlatabilir; belki o bir yolunu biliyordur. Belki de o neler olup bittiğini anlıyordur."

"Kendisine neler olduğunu anlıyor olmalı, yani bizim bilmediğimiz şeyleri." Bir şekilde hayatta olmalı, diye düşündü Al, moratoryum onu canlandırmayı başaramamış olsa bile. Açıkçası, moratoryumun sahibi bu ka-

dar önemli bir müşteriye yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. "Von Vogelsang da vidfonda onun sesini duydu mu?" diye sordu Joe'ya.

"Duymayı denedi. Ama ilk başlarda bir sessizlik ve hemen arkasından gelen cızırtıdan başka bir şey duyamadı, görünüşe göre çok uzaktan gelen bir cızırtıydı. Ben de duydum. Hiçbir şey. Tamamen hiçliğin sesiydi. Çok tuhaf bir ses."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Al. Hoşlanmama nedeninden emin değildi. "Eğer von Vogelsang da onu duymuş olsaydı kendimi çok daha iyi hissedecektim. En azından orada olduğuna emin olurduk, bunun sadece senin tarafından yaşanmış bir sanrı olmadığını bilirdik." Ya da, dedi kendi kendine, bizim tarafımızdan yaşanmış. Kibrit kutusu olayında olduğu gibi.

Ancak olayların bir bölümü kesinlikle sanrı değildi. Makineler antika paraları kabul etmemişti – sadece maddesel nesnelere yanıt verecek şekilde donatılmış olan nesnel makineler. Psikolojik olgular onların üzerinde etkili olamazdı. Makineler düşünemezdi.

"Bir süreliğine bu binadan ayrılıyorum," dedi Al. "Herhangi bir şehir ya da kasaba düşün, hiçbirimizle ilgisi olmayan, hiçbirimizin daha önce gitmediği,"

"Baltimore," dedi Joe.

"Tamam, Baltimore'a gidiyorum. Oraya gi-

dip rastgele bir dükkâna gireceğim ve orada Runciter parasının geçip geçmediğini öğreneceğim."

"Bana birkaç yeni sigara paketi al," dedi Joe.

"Tamam, alırım; Baltimore'da herhangi bir dükkânda bulunan sigaraların da bu olaydan etkilenip etkilenmediğini göreceğim. Diğer ürünleri de kontrol edeceğim; rastgele şeyler alacağım. Benimle mi gelmek istiyorsun yoksa yukarı çıkıp diğerlerine Wendy'ye olanları anlatmayı mı tercih edersin?"

"Seninle geleceğim," dedi Joe.

"Belki de onlara Wendy'den hiç söz etmemeliyiz."

"Bence anlatmalıyız," dedi Joe. "Çünkü tekrarlanacak. Biz dönmeden olabilir, hatta şu anda bile."

"O zaman bir an önce Baltimore'a gidip gelmeliyiz," dedi Al. Ofisten çıktı. Joe da onu izledi.

.9.

Saçlarım öylesine kuru ki, bir türlü şekle girmiyor. Böyle bir durumda bir kız ne yapmalıdır? Basitçe söylememiz gerekirse Ubik saç kremi kullanın. Sadece beş gün içinde, saçınızın daha parlak ve hacimli olduğunu göreceksiniz.
Ubik saç spreyi talimatlara göre kullanıldığında tamamen güvenlidir.

Baltimore'un biraz dışında yer alan Şanslı İnsanlar Süpermarketi'ni seçmişlerdi.

"Bana bir paket Pall Mall ver," dedi Al tezgâhın ardındaki, bilgisayar sistemli, otonom kasiyere.

"Wing daha ucuz," dedi Joe.

"Wing artık üretilmiyor, üstelik yıllardır," dedi Al sinirli bir şekilde.

"Üretiliyor," dedi Joe, "sadece reklam yapmıyorlar. Hiçbir şey iddia etmeyen dürüst bir sigaradır o." "Pall Mall'ı Wing ile değiştir," dedi kasiyere dönerek.

Sigara paketi, gönderme kanalından kayarak tezgâhın üzerine düştü. "Doksan beş sent," dedi kasiyer.

"İşte on pozkred'lik bir kâğıt para," diyerek parayı kasiyerin deliğine soktu Al, parayı inceleyen makinenin devreleri vızıldamaya başlamıştı.

"Paranızın üstü efendim," dedi kasiyer; düzenli bir bozuk para ve banknot yığını geldi Al'ın önüne. "Lütfen şimdi ilerleyin."

Demek Runciter parası geçerli, dedi Al kendi kendine, yerlerini bir sonraki müşteriye, üzerinde lacivert kumaş bir manto, elinde Meksika işi bir ip alışveriş filesi olan, yaşlı ve şişmanca kadına verirlerken. Dikkatli bir şekilde sigara paketini açtı.

Sigaralar parmaklarının arasında ufalandı.

"Eğer bu Pall Mall paketi olsaydı," dedi Al, "bize bir şeyleri kanıtlamış olurdu. Tekrar sıraya giriyorum." Tezgâha doğru ilerlemeye başladı – koyu renk mantolu, yaşlı ve şişman kadının otonom kasiyerle şiddetli bir tartışma içinde olduğunu gördü.

"Eve götürene kadar öldü," diye tiz bir sesle bağırıyordu kadın.. "İşte, artık onu geri alabilirsin." Kadın tezgâhın üzerine bir saksı koydu; Al'ın gördüğü kadarıyla saksının içindeki bitki –büyük olasılıkla açelyaydı– pek canlı değildi, can çekişmekte olan bitkide çok az da olsa bir hayat belirtisi gözleniyordu.

"Paranızı iade edemem," diye yanıtladı kasiyer. "Sattığımız bitkilerin yaşam süreleri hakkında bir garanti veremiyoruz.

Kurallarımıza göre, bu müşterinin sorumluluğundadır. Şimdi, lütfen ilerleyin."

"Ayrıca sizin gazete reyonunuzdan aldığım *Saturday Evening Post*'un tarihi," dedi yaşlı kadın, "neredeyse bir yıldan eski. Neler oluyor burada? Bir de, Mars solucanlı TV yemeği–"

"Sıradaki müşteri," dedi kasiyer; kadını önemsememişti bile.

Al sıradan çıktı. Sigara kartonlarının bulunduğu reyona gelene kadar civarda dolaştı, sigaralar sekiz ayak ya da daha yükseğe ulaşan raflara dizilmişti. "Bir karton al," dedi Joe'ya.

"Domino'lar," dedi Joe, "Wing ile aynı fiyatta."

"Saçmalama, eski bir marka alma; Winston ya da Kool gibi bir şeyler al." Kendisi uzandı ve bir karton çekti. "Bu boş." Kartonu salladı. "Boş olduğu ağırlığından anlaşılıyor." Ama yine de içinde bir şey vardı, hafif ve küçük bir şey; kartonu yırtarak açtı ve içine baktı.

Kartonun içinde karalanmış bir not vardı. Elyazısı hem ona hem de Joe'ya tanıdık geliyordu. Notu eline aldı ve birlikte okudular.

Sizinle bağlantıya geçmem gerekiyor. Durum ciddi ve zaman geçtikçe ciddiyeti daha da artacak. Olası birkaç açıklaması var, bunları sizinle konuşacağım. Ne olursa olsun vazgeçmeyin. Wendy Wright için üzgünüm; bu şartlar altında yapabileceğimiz her şeyi yaptı.

"Yani Wendy'ye olanları biliyor. Belki de bu, olayın tekrarlanmayacağı anlamına geliyordur, yani bizim başımıza da gelmeyeceği," dedi Al.

"Rastgele seçilmiş bir şehirdeki rastgele bir marketten aldığımız rastgele bir sigara kartonunda," dedi Joe "Glen Runciter'dan bize gönderilmiş bir not buluyoruz. Diğer kartonların içinde ne var? Aynı not mu?" Bir karton L&M çekti raftan, önce salladı ve ardından açtı. On paket sigara vardı ve onların altında da on tane daha; tamamen normaldi. Yoksa değil mi? diye sordu Al kendi kendine. Paketlerden birini eline aldı. "Normal olduklarını görüyorsun," dedi Joe; rafın ortasından bir karton daha çekti. "Bu da dolu." Onu açmak yerine bir tane daha çekti. Sonra bir tane daha. Hepsinin içinde sigara paketleri vardı.

Ve hepsi de Al'ın parmakları arasında parçacıklar halinde dağılıyordu.

"Buraya geleceğimizi nereden biliyordu, merak ediyorum," dedi Al. "Üstelik, bu kartonu, özellikle bu kartonu alacağımızı nasıl biliyordu." Bunun hiçbir anlamı yoktu. Yine de burada, iki karşıt güç çıkmıştı karşılarına. Bozulma Runciter'e karşı, dedi Al kendi kendine. Tüm dünyada bu böyle. Belki de tüm evren boyunca. Belki güneş de ortadan kay-

bolur ve Glen Runciter da onun yerine başka bir şeyi geçirir, eğer becerebilirse.

Evet, diye düşündü; asıl soru buydu. Runciter neler yapabilir?

Ya da başka bir deyişle – bozulma süreci ne kadar ilerilere gidebilirdi?

"Haydi, başka bir şey deneyelim," dedi Al; koridorlar boyunca ilerleyerek teneke kutuların, kartonların ve paketlerin bulunduğu reyonları geçti ve sonunda marketin aletler bölümüne geldi. Orada hiç düşünmeksizin, Alman yapımı pahalı bir ses kayıt cihazı aldı. "Bu uygun görünüyor," dedi arkasından gelerek onu izleyen Joe'ya. Henüz açılmamış olanlardan bir tane aldı. "Haydi bunu satın alalım ve New York'a götürelim."

"Açmak istemiyor musun?" dedi Joe. "Satın almadan önce onu kontrol etmeyecek misin?"

"Neyle karşılaşacağımızı sanırım biliyorum," dedi Al. "Burada kontrol edebileceğimiz bir şey değil." Ses kayıt cihazını alıp tezgâha doğru ilerledi.

Tekrar New York, Runciter Ortaklığı'na döndüler ve ses kayıt cihazını şirketin atelyesine teslim ettiler.

Mekanizmayı parçalara ayırmış olan atölyenin ustabaşı, on beş dakika sonra raporunu hazırlamıştı. "Tüm hareketli kısımlar aşınmış.

Mekanizmayı çalıştıran kauçuk kayışın üzerinde lekeler var; makinenin içinde her yerdeki lastikler parçalanmış. Hızlı ve ileri geri sarma mekanizmaları neredeyse tamamen devre dışı kalmış. Baştan ayağı temizlenip yağlanması gerekiyor; görünüşe göre aşırı kullanılmış – aslında tamamen onarılması, yeni kayışların takılması gerekiyor."

"Birkaç yıl boyunca kullanılmış mı?" diye sordu Al.

"Olabilir. Ne zaman aldınız?"

"Bugün aldım," dedi Al.

"Bu mümkün değil," dedi ustabaşı. "Eğer öyleyse, size sattıkları–"

"Bana ne sattıkları biliyorum," dedi Al. "Onu daha alırken ne olduğunu biliyordum, kutusunu bile açmadan." Joe'ya dönerek konuştu. Yepyeni bir ses kayıt cihazı, tamamen aşınıp gitmiş. Üstelik marketin seve seve kabul ettiği bir eğlence parayla satın alındı. Paran değersizse satın aldığın şey de değersiz; böyle olduğunda mantıklı görünüyor."

"Bugün günümde değilim," dedi ustabaşı. "Sabah uyandığımda papağanımı ölü buldum."

"Neden ölmüş?" diye sordu Joe.

"Bilmiyorum, sadece ölüydü. Öylece kaskatı yatıyordu." Ustabaşı, kemikli parmağını Al'a doğru salladı. "Size ses kayıt cihazı ile ilgili bilmediğiniz bir şey söyleyeceğim. Sadece

aşınmış değil; tam kırk yıl önce piyasadan kaldırılmış bir model. Artık kauçuk kayış kullanmıyorlar ya da kayışla işleyen iletim mekanizmaları da. El yapımı olmadığı sürece artık bunları piyasada göremezsiniz. Üstelik bununla uğraşmaya değmez; bu lanet olası şey antika sayılır. Atın gitsin. Unutun."

"Haklısın," dedi Al. "Bunu bilmiyordum." Joe ile birlikte atölyeden çıkıp koridor boyunca yürüdüler. "Şimdi bozulmadan başka bir şeyden söz ediyoruz; bu, farklı bir sorun. Nerede olursa olsun, herhangi bir türde uygun gıda maddesi bulmakta zorluk çekeceğiz. Bu kadar yıldan sonra süper marketlerde satılan yiyeceklerin ne kadarı yenilecek durumda olabilir ki?"

"Konserve yiyecekler," dedi Joe. "Baltimore'daki süpermarkette bir sürü konserve yiyecek görmüştüm."

"Şimdi bunun nedenini biliyoruz," dedi Al. "Kırk yıl önce süpermarketler gıda maddelerinin çoğunu dondurulmuş olarak değil de konserve halinde satıyorlardı. Bu, bizim tek besin kaynağımız olabilir; haklısın." Düşündü. "Ama sadece bir günde, iki yıldan kırk yıla atlayıverdi; böyle giderse yarına kadar yüzyıl olabilir. Paketlenişinin yüz yıl sonrasında hiçbir gıda maddesi yenecek durumda olmaz, ne konserveler ne de diğerleri."

"Çin yumurtaları," dedi Joe. "Toprağın al-

tına gömülen, bin yıllık yumurtalar."

"Üstelik bunlar sadece bizim başımıza gelmiyor," dedi Joe. "Baltimore'daki şu yaşlı kadın, onun aldığı çiçek de –açelya– durumdan etkilenmişti." Ay'daki bir patlama yüzünden tüm dünya açlık mı çekecek? diye sordu kendi kendine. *Niçin bizim dışımızdaki herkes bu işin içinde?*

"Bak geliyor–" dedi Joe.

"Bir saniye sessiz ol," dedi Al. "Düşünmem gerek. Belki Baltimore, sadece bizlerden biri oraya gittiğinde orada oluyordur. Şanslı İnsanlar Süpermarketi de biz oradan ayrılır ayrılmaz kaybolup gitmiştir. Bu hâlâ, sadece bizim, Ay'da bulunanların başına geliyor olabilir."

"Hiçbir önemi ve anlamı olmayan felsefi bir soru," dedi Joe. "Üstelik hiçbir şekilde de kanıtlanamaz."

"Lacivert kumaş mantolu şu yaşlı kadın için önemli olabilir ve onun gibi olan diğer herkes için de," dedi Al iğneleyici bir tavırla.

"Bak ustabaşı geldi," dedi Joe.

"Kullanım kılavuzuna bakıyordum," dedi ustabaşı, "kayıt cihazının kutusundan çıktı." Yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle kitapçığı Al'a uzattı. "Bir göz atın." Al kitapçığı adamın elinden kaptı. "Sizi okuma zahmetinden kurtarayım; son sayfaya akın, bu lanet olası şeyi kimin yaptığı ve onarılması için nereye gönde-

rileceği yazıyor."

"Zürihli Runciter tarafından yapılmış," diye yükseksesle okudu Al. "Ve Kuzey Amerika Konfederasyonu'nda – Des Moines'de bir bakım servisleri var. Kibrit kutusunun üzerindeki yer." Kitapçığı Joe'ya uzattı ve dedi ki, "Des Moines'e gidiyoruz. Bu kılavuz, iki olay arasında bağlantı kuran ilk kanıt." Niçin Des Moines, bunu merak ediyorum, dedi kendi kendine. "Hatırlıyor musun," diye sordu Joe'ya, "Runciter ile şu Des Moines arasında herhangi bir bağlantı var mı?"

"Runciter orada doğmuş," dedi Joe. "On beş yaşına kadar orada yaşamış. Bulduğu her fırsatta bunu belirtirdi."

"Öyleyse şimdi, ölümünün ardından, oraya geri döndü. Bir şekilde." Runciter Zürih'de, diye düşündü, aynı zamanda da Des Moines'de. Zürih'de ölçülebilir bir beyin metabolizmasına sahip; onun fiziksel, yarı-yaşamlı bedeni Aziz Kardeşler Moratoryumu'nda bir soğuk tabutta tutuluyor, ama yine de ona ulaşılamıyor. Des Moines'de fiziksel varlığından söz edilemez, ama göründüğü kadarıyla oradan bağlantı kurabiliyor – aslında bu kitapçık gibi şeyleri göz önüne alırsak, bu bağlantı kurulmuş durumda, en azından tek taraflı, ondan bize. Ve bu arada, diye düşündü, dünyamız kendisini geçmişine döndürüyor, gerçekliğin geçmiş evrelerini yeniden yüzeye çı-

kartarak. Bu haftanın sonunda, tıngırdayarak ilerleyen eski tramvayların Beşinci Cadde'den aşağıya doğru gittiklerini görebiliriz. 'Trolley Dodgers', diye düşündü ve bunu ne anlama geldiğini merak etti. Geçmişten yükselen ve artık kullanılmayan bir terimdi; şu anki gerçekliği iptal ederek düşüncelerinin içinde doğan uzak ve belirsiz bir şey. Hatta bu belirsiz algı, hâlâ nesnel davranmaya çalışıyordu, onu biraz huzursuz etmişti; o ana kadar hiç bilmediği bir varlık, şimdi yeterince gerçeklik kazanmıştı. "Trolley Dodgers," dedi yüksek sesle. En azından yüz yıl öncesine aitti. Takıntılı bir şekilde, bu terim onun bilincinde yaşamayı sürdürmüştü; onu unutamazdı.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu ustabaşı. "Kimse artık bunu bilmiyor; bu, Brooklyn Dodgers'ın eski adıdır." Şüpheli bakışlarla Al'ı süzdü.

"Yukarı çıksak iyi olacak. Diğerlerinin de iyi olduğuna emin olmalıyız. Des Moines'e gitmeden önce," dedi Joe.

"Eğer bir an önce Des Moines'e gitmek için yola çıkmazsak," dedi Al, "bir ya da iki gün sürecek bir yolculuk yapmak zorunda kalabiliriz." Ulaşım yöntemleri gerilediğine göre, diye düşündü. Roket gücünden jete, jetten pervaneli uçaklara, oradan kara yolculuklarına, kömürle işleyen buharlı trenlere, at arabalarına – ama hayır, bu kadar geriye gidemez, dedi

kendi kendine. Fakat daha şimdiden elimizde, kauçuk kayışlarla çalışan tam kırk yıllık bir ses kayıt cihazı vardı. Neden olmasın?

O ve Joe aceleyle asansöre doğru yürüdüler; Joe düğmeye bastı ve her ikisi de düşüncelere dalmış bir şekilde tek bir söz bile etmeden asansörün gelmesini beklemeye başladılar.

Asansör tıngırdayarak geldi ve çıkardığı gürültüyle irkilen Al, daldığı düşüncelerden uzaklaştı. Sadece refleks bir davranış göstererek asansörün demir parmaklıklı güvenlik kapısını açtı.

Karşısında parlatılmış pirinç aksesuarlarıyla açık bir kabin gördü, bir kabloyla havada asılı duruyordu. Donuk bakışlı üniformalı bir operatör bir taburenin üzerine oturmuş, bir manivela tutuyordu; kayıtsız bir tavırla onlara baktı. Oysa Al'ın hissettiği şey kayıtsızlık değildi. "Binme!" dedi Joe'ya, onu geri çekerken. "Ona bak ve düşün; bugün daha önce bindiğimiz asansörü anımsamaya çalış, kapalı kabinli, hidrolik sistemli, kendi başına ve tamamen sessiz çalışan–"

Konuşmasını yarıda kesti. Çünkü garip görünümlü tangırdayan eski makine silinip yok olmuş ve yerine bildik asansörlerden biri belirivermişti. Ama yine de öbürünün, eski asansörün varlığını hissediyordu; görüş alanının hemen dışında gizleniyordu, sanki o ve Joe

dikkatlerini başka bir yöne çevirir çevirmez dönmeye hazırmış gibiydi. Geri gelmek istiyor, diye anladı. Geri gelmeye niyetleniyordu. Bunu geçici olarak erteleyebiliriz: en fazla birkaç saatliğine. Gerileme gücünün momentumu giderek artıyordu: eskiye ait biçimler, düşündüğümüzden daha hızlı bir şekilde egemenlik kurmaya başlıyor. Şu anda karşı karşıya olduğumuz sorun, bir seferde tam yüzyıllık bir zaman atlamasıydı. Biraz önce gördüğümüz asansör neredeyse bir asırlık olmalıydı.

Yine de, onun üzerinde bir parçada olsa kontrolümüz var gibi görünüyor, dedi kendi kendine. Biz, asıl olan çağdaş asansörü geri getirebilmek için bir çaba sarf ettik. Eğer hepimiz bir arada olsaydık, iki kişinin değil de on . iki kişinin düşünce gücü aynı anda harekete–

"Ne görmüştün?" diye sordu Joe. "Asansörde binmememi söyletecek?"

"O eski asansörü görmedin mi?" dedi Al. "Açık kabinli, pirinç, 1910'lardan kalma? Taburesinde bir makinist oturuyordu?"

"Hayır," dedi Joe.

"*Hiçbir şey* görmedin mi?"

"Bu." Joe eliyle gösterdi. "Her gün işe geldiğimde gördüğüm normal bir asansör. Her zaman gördüğümün aynısı." Asansöre girdi, içeride döndü ve Al'ın karşısına dikildi.

Öyleyse, algılarımız farklılaşmaya başlıyor, diye düşündü Al. Bunun ne anlama geldiğini

merak ediyordu.

Uğursuz bir şey gibi görünüyordu; bu durumun yarattığı dehşet duygusunun içinde, bu olay Runciter'ın ölümünün ardından ortaya çıkan olası en ölümcül değişiklik gibi geliyordu adama. Artık, aynı oranda gerilemeler olmuyordu ve Wendy Wright'ın da ölmeden önce tamamen aynı şeyleri hissettiğine dair güçlü bir his vardı içinde.

Geriye ne kadar zamanı kaldığını merak etti.

İşte o anda, ne zaman başladığını fark etmediği, sinsi ve sızıcı bir soğuğun kendisini sarmaladığını anladı – bu soğuk, etrafındaki dünya gibi adamı da inceliyordu. Bu olay, adama Ay'daki son dakikalarını anımsattı. Dondurucu soğuğun nesnelerin üzerine çöküşünü; soğuğun eğrilişini, genişleyişini, duyulabilir uğultulara ve pıt diye patlamalara sahip ampulümsü kabartılar şeklinde kendisini ortaya koyuşunu. Açık yaralardan içeri sızan soğuğun, can alıcı noktalarına, hayatta kalmayı sağlayan özlerine kadar nüfuz edişini. Artık bütün algıladığı şey çıplak kayalıklar tarafından çevrilmiş bir buz çölüne benziyordu. Gerçeği ortaya çıkaran bir rüzgâr düzlüğün üzerine saçıldı; rüzgâr pıhtılaşarak keskin buzlara dönüştü ve kayalıkların büyük bölümü gözden kayboldu. Ve sonunda karanlık adamın görüş alanının kıyılarından genişleyerek kendisini gösterdi; ama adam görüntünün sa-

dece küçük bir kısmını yakalayabilmişti.

Bu, diye düşündü, sadece bana gelen bir yansıma. Rüzgâr, soğuk, karanlık ve buz katmanları tarafından gömülen evren değil; bütün bunlar sadece benim içimde olup bitiyor, ama yine de onu dışarıdaymış gibi izleyebiliyorum. Tuhaf, diye düşündü. Bütün dünya, benim içimde mi? Bedenim tarafından tamamen yutulmuş mu? Ne zaman oldu bu? Bu, ölümün bir göstergesi olmalı, dedi kendi kendine. Hissettiğim belirsizlik, entropiye doğru yavaşça ilerlemek – işte süreç bu ve gördüğüm buzlar da bu sürecin başarısının bir sonucu. Gözlerimi kapattığım zaman, diye düşündü, bütün dünya yok olacak. Peki ya görmem gereken ve yeni rahimlerin girişlerini belirten o ışıklar nerede? Zina yapan çiftlerin saçtıkları kızıl dumanlı ışıklar özellikle nerede? Hayvansı dürtüleri simgeleyen donuk karanlık ışık nerede? Benim tek anlayabildiğim şey, diye düşündü, karanlığın her şeyi ele geçirişi ve müthiş bir ısı kaybı, güneşi tarafından terk edilen ve giderek soğuyan bir çöl.

Bu, normal bir ölüm olamaz, dedi kendi kendine. Bu doğal değil; ölümün olağan momentinin yerine bir başka faktör geçirilmiş, keyfi ve zorlayıcı bir baskı.

Eğer biraz uzanıp dinlenirsem, diye düşündü, eğer düşünecek kadar enerji toplayabilirsem, belki de ne olduğunu anlayabilirim.

"Neyin var?" diye sordu Joe birlikte asansörle yukarı çıkarlarken.

"Hiçbir şey," dedi Al terslenerek. Onlar bunu yapabilirler, diye düşündü, ama ben yapmayacağım.

O ve Joe, bomboş bir sessizliğin içinde yukarıya doğru yaptıkları yolculuğa devam ettiler.

Joe, konferans salonuna girdiği anda Al'ın yanında olmadığını fark etti. Döndü ve arkasındaki koridora baktığında, Al'ın orada, tek başına öylece dikildiğini gördü. "Neyin var?" diye sordu yeniden. Al kıpırdamadı. "İyi misin?" dedi Joe, ona doğru yürürken.

"Kendimi bitkin hissediyorum," dedi Al.

"İyi görünmüyorsun," dedi Joe, son derece endişeliydi.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedi Al. "Sen gidip diğerlerine katıl; onların iyi olup olmadıklarını kontrol et. Ben hemen döneceğim." Sendeleyerek ilerlemeye başladı; kafası tamamen karışmış gibi görünüyordu. "Birazdan düzelirim," dedi. Koridor boyunca, yolunu görmekte zorluk çekiyormuş gibi duraksayarak ilerledi.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Joe. "Gidebildiğine emin olmak için."

"Yüzümü ılık suyla yıkarsam belki iyi gelir," dedi Al; erkekler tuvaletinin ücretsiz kapısını

buldu ve Joe'nun yardımıyla kapıyı açtıktan sonra içeri girip gözden kayboldu. Joe koridorda kalmıştı. Onun bir sorunu var, dedi kendi kendine. Eski asansörü görmesi adamda birtakım değişiklikler yaratmıştı. Bunun nedenini merak etti.

Al geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Joe, adamın yüzündeki ifadeyi gördüğünde.

"Şuna bir bak," dedi Al; Joe'yu tuvaletin içine soktu ve karşıdaki duvarı gösterdi. "Duvar yazısı," dedi. "Bilirsin, karalanmış sözcükler. Her zaman erkekler tuvaletinin duvarında bunları görebilirsin. Oku."

Duvara yazılmış sözcükleri okudu:

DAL KLOZETİN İÇİNE
VE DİKİL KAFANIN ÜZERİNE.
ÖLÜ OLAN SİZLERSİNİZ
HAYATTA OLANSA BEN.

"Bu Runciter'ın yazısı mı?" diye sordu Al. "Ayırt edebiliyor musun?"

"Evet," dedi Joe başını sallayarak. "Bu Runciter'ın yazısı."

"Öyleyse artık gerçeği biliyoruz," dedi Al.

"Gerçek bu mu?"

"Evet, kesinlikle," dedi Al.

"Öğrenmek için ne kadar saçma bir yol. Erkekler tuvaletinin duvarından." Her şey bir

yana buruk bir acıyla içerlemişti bu duruma.

"Duvar yazısı böyledir işte; kaba ve doğrudan. Biz aylarca –belki de sonsuza kadar– bunu anlayamadan TV izleyebilir, vidfon dinleyebilir ve gazete okuyabilirdik. Böylesine doğrudan bilgilendirilmeksizin."

"Ama biz ölü değiliz. Wendy dışında," dedi Joe.

"Biz yarı-yaşamdayız. Belki de hâlâ *Pratfall II*'deyiz; belki Ay'dan Yeryüzü'ne doğru yaptığımız yolculuktayız, bizi öldüren patlamanın ardından çıktığımız yolculukta – *bizi* öldüren, Runciter'ı değil. O, bizden protofason akışı toplamaya çalışıyor. Şimdiye kadar başarılı olamadı; biz kendi dünyamızdan çıkıp onunkine geçemedik. Ama o bize ulaşmayı başardı. Onunla her yerde karşılaşıyoruz, rastgele seçtiğimiz yerlerde bile. Onun varlığı bizi her yerde denetimi altına alıyor, onun ve sadece onun, çünkü bunu deneyen tek kişi o–"

"O ve sadece o," diye araya girdi Joe. "Sen 'o' yerine 'onun' dedin."

"Hastayım," dedi Al. Musluğu açıp yüzüne biraz su çarptı. Su ılık değildi, Joe suyun içinde, çatırdayıp hışırdayan buz parçacıkları görüyordu. "Sen konferans salonuna dön. Kendimi daha iyi hissettiğimde ben de geleceğim, eğer daha iyi hissedebilirsem."

"Bence burada seninle kalsam daha iyi olacak," dedi Joe.

"Hayır, lanet olsun – defol git buradan!" Yüzü sararmıştı ve korkuyla dolmuştu. Al, onu, erkekler tuvaletinin kapısına doğru itekliyordu; Joe'yu zorla koridora çıkardı. "Git ve onların iyi olup olmadıklarına bak!" Al gerileyerek yeniden tuvalete girdi, iki adamın bakışları karşılaştı; kapının kapanmasıyla birlikte Al gözden kayboldu.

Joe duraksadı. "Tamam," dedi, "onlarla birlikte konferans salonunda olacağım." Bir yanıt, bir ses bekledi, dinledi; hiçbir şey duymadı. "Al?" dedi. Tanrım, diye düşündü. Bu korkunç. Gerçekten ciddi bir sorunu vardı. "Kendi gözlerimle görmek istiyorum," dedi kapıyı ittirirken, "iyi olduğunu görmeliyim."

"Artık çok geç Joe," diye kısık ve sakin bir sesle konuştu Al. "Bakma," dedi Al. Tuvalet birden karardı; Al'ın ışığı kapatmayı başardığı açıkça belliydi. "Bana yardım edecek hiçbir şey yapamazsın," dedi güçsüz ama kararlı bir sesle. "Diğerlerinden ayrılmamalıydık; işte bu yüzden Wendy'nin başına geldi. Eğer gidip onları bulur ve *onların yanından ayrılmazsan*, en azından bir süre için hayatta kalabilirsin. Bunu onlara anlat; hepsinin anladığına emin ol. Anlıyor musun?"

Joe elektrik düğmesine uzandı.

Karanlıkta Joe'nun eline, hafif ve güçsüz bir darbe indi; dehşete düşmüş bir şekilde elini geri çekti, Al'ın yumruğunun güçsüzlüğü

onu şaşırtmıştı. Bu her şeyi anlatıyordu. Daha fazlasını görmeye ihtiyacı yoktu.

"Gidip diğerlerine katılacağım," dedi. "Evet, anladım. Çok mu kötü hissediyorsun?"

Bir sessizliğin ardından, cansız bir ses fısıldadı, "Hayır çok kötü değil. Ben sadece—" Ses sönüp gitti. Bir kez daha sadece, sessizlik vardı.

"Belki başka bir zaman yeniden görüşürüz," dedi Joe. Yanlış bir şey söylediğinin farkındaydı. Kendini boş yere konuşurken bulmak adamı korkutmuştu. Ama yapabildiğinin en iyisi buydu. "Başka bir deyişle," dedi ama Al'ın artık onu duyamadığını biliyordu. "Umarım daha iyi hissediyorsun. Diğerlerine oradaki, duvar yazısından söz ettikten sonra tekrar geleceğim. Onlara buraya gelip bakmamalarını da söyleyeceğim çünkü bu—" Doğru sözcükleri bulabilmek için düşünmeye çalıştı. "Onlar senin canını sıkabilir," diye bitirdi.

Yanıt alamadı.

"Tamam uzattım, biliyorum," dedi ve tuvaletin karanlığından sıyrılıp dışarı çıktı. Koridor boyunca sendeleyerek ilerledi ve konferans salonuna geldi; bir an duraksadı, derin ve düzensiz bir soluk aldıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Uzaktaki duvara yerleştirilmiş TV setinde bangır bangır bir deterjan reklamı gösteriliyordu; kocaman, üç boyutlu, renkli ekranda

bir ev kadını sentetik samur postundan bir havluyu inceleyip eleştiriyor, insanın içine işleyen tiz bir sesle bunu banyoda bulundurmanın sağlıksız olduğunu söylüyordu. Ardından, ekrana kadının banyosu geldi – ve onun da banyosunda bir duvar yazısı olduğunu fark etti. Aynı tanıdık yazıyla yazılmıştı ve bu kez şöyle diyordu:

EĞİL KÜVETİN ÜZERİNE
VE ARDINDAN DAL İÇİNE.
ÖLÜSÜNÜZ HEPİNİZ.
CANLIYIM BENSE.

Kocaman konferans salonunda, reklamı sadece tek bir kişi izliyordu. Joe, bomboş salonun ortasında tek başına dikiliyordu. Diğerleri, grubun tümü gitmişti.

Neredeler, diye merak etti ve onları bulacak kadar yaşayıp yaşamayacağını da. Pek öyle görünmüyordu.

.10.

Ter kokusu korkulu rüyanız haline mi geldi? Ubik deodorant sprey ya da Ubik roll-on tüm endişelerinize son verir, sizi kendinize getirir. Bilinçli bir şekilde ve vücut hijyenine uygun olarak belirtildiği gibi kullanıldığında güvenlidir.

"Şimdi Jim Hunter ile haberlere geri dönüyoruz," dedi televizyon spikeri.

Ekranda muhabirin neşeli ve tıraşlı yüzü beliriverdi. "Glen Runciter bugün doğduğu yere geri döndü, ama bu insanları mutlu eden türden bir dönüş olmadı. Dün, dünyanın belki de en tanınmış sağduyu organizasyonu olan Runciter Ortaklığı'nda büyük bir trajedi yaşandı. Ay'da bulunan gizli bir yüzeyaltı yerleşim biriminde, teröristlerin yarattığı bir patlama sonucunda Glen Runciter ölümcül yaralar aldı ve bedeni soğuk tabuta yerleştirilemeden önce öldü. Getirildiği Zürih'teki Aziz Kardeşler Moratoryumu'nda yarı-yaşama döndürülmesi için harcanan tüm çabalar sonuçsuz kaldı. Yenilgiyi kabul eden yetkililer işlemleri durdurdular, Glen Runciter'ın cenazesi buraya, Des Moines'e getirildi ve burada

Temiz Önder Mezarlığı'na defnedilecek."

Ekranda, etrafında bir sürü insanın dolandığı, ahşaptan yapılmış, kaba saba, beyaz ve eski bir bina gösterildi.

Des Moines'e nakledilmesine kim izin verdi acaba, dedi Joe Chip kendi kendine.

"Şu anda son bölümlerini izlediğiniz bu olay," diye devam etti spiker, "Glen Runciter'ın eşi tarafından alınmak zorunda kalınan üzücü bir kararın sonucudur. Soğuk tabutunun içinde yatan Bayan Ella Runciter, eşinin de ona katılacağını umut ederken, bu felaketin bildirilmesi için yeniden canlandırıldı. Bayan Runciter, eşinin ölüm haberini bu sabah aldı. Eşiyle birleştirilmeyi beklerken, onu yarı-yaşama döndürmek için artık çok geç olduğunu öğrenince işlemleri sona erdirme kararını verdi, gerçeklerle önü kesilen bir umut." Ella'nın hayatta olduğu sırada çekilmiş bir fotoğrafı çok kısa bir süre ekranda gösterildi. "Runciter Ortaklığı'nın üzüntü içindeki tüm çalışanları bu durumda yapabileceklerinin en iyisini yapmak ve son görevlerini yerine getirip," diye devam etti spiker, "sade bir törenle patronlarını son yolculuğuna uğurlamak için Temiz Önder Mezarlığı'nın şapelinde bir araya geliyorlar."

Ekrana mezarlığın çatısındaki alan geldi; diklemesine park etmiş bir geminin açılan kapılarından birkaç kadın ve adam dışarıya çıktı.

Muhabir onlara doğru mikrofonunu uzatarak yollarını kesti.

"Söyler misiniz, efendim," dedi muhabir sesiyle, "Glen Runciter ile çalışmanın yanı sıra siz ve diğer çalışanları, onu yakından tanıyor muydunuz? Patronunuz olmasının ötesinde bir insan olarak?"

Işıktan körleşen bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak, kendisine uzatılan mikrofona doğru konuştu Don Denny, "Hepimiz Glen Runciter'ı yakından tanırdık. İyi bir insan ve güvenilir bir vatandaştı. Diğer arkadaşlarımın da benimle aynı fikirde olduklarını biliyorum."

"Bay Runciter'ın tüm çalışanları olarak hepiniz burada mısınız? Yoksa eski çalışanları mı demeliydim Bay Denny?"

"Çoğumuz buradayız," dedi Don Denny. "Sağduyu Birliği'nin başkanı Bay Len Niggelman New York'a gelerek bize Glen Runciter'ın ölüm haberini bildirdi. Merhumun cenazesinin buraya, Des Moines'e nakledildiğini ve buraya gelmemizin iyi olacağını söyledi; bunu kabul etmemizin ardından, o da bizi kendi gemisiyle birlikte buraya getirdi. İşte bu, onun gemisi." Denny, o diğerlerinin indiği gemiyi gösterdi. "Zürih'deki moratoryumdan buradaki mezarlığa yapılacak nakil konusunda bizi haberdar ettiği için ona teşekkür borçluyuz. Yinede aramızdan birkaç kişi burada değil, çünkü o sırada New York'taki

ofiste değillerdi. Özellikle durdurucularımızdan Al Hammond ile Wendy Wright ve şirketin alan ölçümcüsü Bay Chip'i kastediyorum. O üçünün nerede olduklarını bilmiyoruz ama belki–"

"Evet," dedi mikrofonu tutan muhabir, "Belki uydu aracılığıyla tüm dünyada yayınlanan bu haberi görürler ve trajik olay yüzünden buraya, Des Moines'e gelirler. Biz eminiz ki –elbette siz de eminsinizdir– Bay Runciter ve Bayan Runciter da onları aramızda görmek isterlerdi. Ve şimdi haber merkezimizdeki Jim Hunter'a dönüyoruz."

Jim Hunter yeniden ekranda belirerek konuşmaya başladı. "Durdurucuların etkisiz hale getirmeye uğraştığı psişik yetilere sahip personeli yüzünden sağduyu organizasyonlarının hedefi haline gelen Ray Hollis, bugün ofisinden yaptığı bir açıklamada Glen Runciter'ın kaza sonucu ölümünden derin üzüntü duyduğunu ve mümkün olursa Des Moines'deki cenaze törenine katılmak istediğini açıkladı. Bu neden olmasın ama bazı sağduyu organizasyonu sözcülerinin, Hollis'in aslında Runciter'ın ölüm haberini büyük bir sevinçle karşıladığını ama bunu saklamakta büyük bir beceri gösterdiği yönündeki dolaylı söylemleri doğrultusunda hareket eden (ve daha önceden söylediğimiz gibi) Sağduyu Birliği'nin başkanı olan Len Niggelman, Hollis'in törene

katılmaktan men edilip edilmeyeceğini konusunu görüşeceklerini söyledi." Haber spikeri Hunter durdu, elindeki sayfayı çevirdi ve yeniden konuşmaya başladı, "Şimdi diğer haberlere geçiyoruz."

Joe Chip, ayağıyla TV setini kumanda eden pedala bastı; ekran karardı ve salon sessizliğe gömüldü.

Bu, tuvaletin duvarındaki yazıya ters düşüyor, dedi Joe, kendi kendine. Belki de Runciter sonunda ölmüştür. TV'dekiler öyle düşünüyor. Ray Hollis de öyle düşünüyor. Len Niggelman da öyle. Onların hepsi onun ölü olduğunu düşünüyor ve bizim elimizde bunun tam tersini söyleyen sadece iki tane kafiyeli duvar yazısı var, üstelik onların –her ne kadar Al böyle düşünmese de– başka biri tarafından yazılmış olma olasılığı çok yüksek.

Ekran yeniden aydınlandı. Bu durum pedala basmadan gerçekleştiği için çok şaşırmıştı. Üstelik kanallar sürekli olarak değişiyor, görüntüler birbiri ardına geçip gidiyordu, ta ki bu işi yapan esrarengiz varlık tatmin olana dek. Son görüntü ekranda kaldı.

Bu Glen Runciter'ın yüzüydü.

"Yemeklerinizde hep aynı lezzetin olmasından sıkıldınız mı?" Runciter o tanıdık ve ciddi ses tonuyla konuşuyordu. "Haşlanmış lahana, bütün yiyecek dünyanızı ele mi geçirdi? Fırınınıza ne kadar bozukluk atarsanız

atın, hep o aynı, bayat zevksiz Pazar sabahı kokusu mu geliyor? Ubik bunların hepsine son vererek, yemeğinize lezzet katarak onun tadına varmanızı ve kokusunun taptaze kalmasını sağlar." Ekranda Glen Runciter'ın yerini, parlak renkli bir sprey şişesi aldı. "Ekonomik fiyatlı Ubik, gözle görülmeyen tek bir fısfısla, korkulu rüyanız haline gelen ekşimiş süt, aşınmış ses kayıt cihazı, kullanımdan kalkmış demir kafesli asansörler gibi dünyanın bozularak gerilediğini gösteren tüm belirtileri ortadan kaldırır. Birçok yarı-yaşamlının özellikle var olan gerçekliğe gösterdikleri bağlılığın oldukça güçlü olduğu ilk evrelerinde başına gelen bu tür gerileme olayları, yani dünyanın gerileyerek bozulduğu şeklinde bir evre, anlayacağınız gibi, olağan bir şeydir. Bu olgu, can çekişmekte olan evreden geriye kalan enerjinin korunuşu gibi, durağan olmayan ve hiçbir enerji birimi tarafından desteklenmeyen kurmaca bir mekân şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bu durum, özellikle sizlerde olduğu gibi farklı hafıza sistemleriyle karıştığında gerçekleşiyor. Fakat şimdi her zamankinden güçlü, yeni formüllü Ubik ile bütün bunlar değişiyor!"

Sersemleşmiş durumdaki Joe, kendisini toparlayarak oturdu, gözleri ekrana sabitlenmişti; animasyon ürünü bir peri, zarif hareketlerle helezon çizerek fırladı ve her yana Ubik sıkmaya başladı.

Perinin yerini kocaman kazma dişli, uzun çeneli, donuk bakışlı sevimsiz bir ev kadını aldı ve cırtlak bir sesle bağırmaya başladı, "Bütün modası geçmiş, bir işe yaramayan gerçeklik desteklerini denedikten sonra Ubik'te karar kıldım. Tencere ve tavalarımın hepsi birer pas yığınına dönüyordu. Dairemin döşemeleri çökmeye başlamıştı. Kocam Charley yatak odasını onarmaya çalışmıştı. Ama, şimdi ekonomik fiyatlı, yeni formüllü ve güçlendirilmiş Ubik kullanıyorum ve sonuçlar muhteşem! Şu buzdolabına bir bakın." Ekranda antika, bir G.E. buzdolabı belirdi. "Neden bu alet, seksen yıl öncesine dönüyor?"

"Altmış iki yıl," diye refleks olarak düzeltti Joe.

"Şimdi de şunu izleyin," diye devam etti ev kadını, eski model buzdolabının üzerine Ubik spreyini sıkarken. Sihirli bir ışık bulutu aletin her yanını kapladı ve eski modelin yerini tüm görkemiyle pırıl pırıl parıldayan, altı kapılı, modern bir buzdolabı aldı.

"Evet," diye devam etti Runciter'ın esrarengiz sesi, "günümüz teknolojisinin en son yeniliklerinden yararlanılarak, daha önceki biçimlerine dönen her şey, artık geri döndürülebiliyor, üstelik daire sahibi herkesin rahatlıkla karşılayabileceği bir ücretle. Ubik, Yeryüzü'ndeki tüm büyük alışveriş merkezlerinde satılmaktadır. Haricen kullanılır. Ateşten

uzak tutun. Üzerindeki kullanma kılavuzunda yazılanların dışına çıkmayın. Haydi Joe, kalk ve ara onu. Öyle oturup durma, dışarı çıkıp bir kutu Ubik al ve sabah akşam onu etrafına sık."

"Burada olduğumu biliyorsun," diye yüksek sesle haykırdı Joe, bir anda ayağa fırlamıştı. "Bu, beni duyabildiğin ve görebildiğin anlamına mı geliyor?"

"Elbette ki seni duyamıyor ve göremiyorum. Bu videobanda kaydedilmiş bir reklam sadece; iki hafta önce kaydettim, tam olarak on iki gün önce. Bombanın patlayacağını biliyordum; bunu önbilicilerin yetilerinden yararlanarak öğrenmiştim."

"Öyleyse sen gerçekten de ölüsün."

"Elbette ölüyüm. Az önce Des Moines'den yapılan yayını izlemedin mi? İzlediğini biliyorum, çünkü önbilicim bunu da görmüştü."

"Peki ya erkekler tuvaletinin duvarındaki yazı ne anlama geliyor?"

"Sadece başka bir bozulma fenomeni," diye TV setinin ses sisteminden kükredi Runciter'ın sesi. "Git ve bir kutu Ubik al ve başına gelen şeyleri sona erdir; bütün bu olanlar sona erecek."

"Al, bizlerin ölü olduğunu düşünüyor," dedi Joe.

"Al bozuluyor." Runciter, konferans salonunu inletip yankılandıracak kadar yüksek sesli bir kahkaha attı. "Bak Joe, ben bu lanet

olası TV reklamını sana yardım etmesi, yol göstermesi için kaydettim –özellikle senin için hazırladım, çünkü biz her zaman için iyi dosttuk. Şu anda tam olarak ne durumda olduğunu, kafanın karmakarışık olduğunu biliyorum, tamamen dağılmış durumdasın. Senin alışılmış şartlarını göz önünde bulundurursak bu durum çok da şaşırtıcı değil. Ne olursa olsun dayanmaya çalış; belki de bir an önce Des Moines'e gidip cesedimi görürsen biraz sakinleşirsin."

"Nedir bu 'Ubik'?" Joe.

"Sanırım bence Al'a yardım etmek için artık çok geç."

"Ubik neden yapılıyor? Nasıl kullanılıyor?" dedi Joe.

"İşin doğrusu, erkekler tuvaletindeki yazıya büyük olasılıkla Al neden oldu. Yani sizler, ondan başka hiç kimse görmemeliydi."

"Bu, gerçekten bant kaydı, öyle değil mi?" dedi Joe. "Beni duyamıyorsun. Bu doğru."

"Ayrıca Al–" dedi Runciter.

"Alçaklar!" dedi Joe bıkkın bir tiksintiyle. Hiçbir işe yaramazdı. Vazgeçti.

At çeneli ev kadını TV ekranında tekrar belirmişti, reklam bitiyordu; kadının sesi bu kez daha yumuşak ve titrekti, "Eğer müşterisi olduğunuz ev eşyaları mağazasında Ubik yoksa, dairenize gidin Bay Chip. Orada size postayla gönderilmiş bir numune bulacaksı-

nız, tanıtım amacıyla gönderilmiş ücretsiz bir örnek. Bu, sizi bir şişe Ubik alana kadar idare edecektir." Kadın kararak kayboldu. TV seti şimdi sessiz ve donuktu. Onu açan sistem seti tekrar kapatmıştı.

Yani Al'ı suçlamam gerekiyor, diye düşündü Joe. Bu düşünce pek hoşuna gitmedi; olay örgüsünde bir mantıksızlık, bir tuhaflık sezinledi, belki de kasten yanlış yöne sevkediliyordu. Al bir kurbandı; Al ahmak herifin tekiydi, her şey Al'a dayanarak açıklanıyordu. Anlamsız, dedi kendi kendine. Ve – acaba Runciter onu duymuş muydu? *Runciter sadece videobanda kaydedilmiş gibi mi davranmıştı?* Bir süre için, reklam sırasında, Runciter onun sorularını yanıtlıyor gibiydi; sadece son bölümdeki sözleri buna uymuyordu. Birden hiçbir işe yaramayan bir sinek gibi hissetti, gerçekliğin penceresinin önünde kanatları çırpıyor, dışarıdan içeriyi bulanık bir şekilde seyrediyordu.

Aklına yeni bir fikir geldi, korkutucu bir fikir. Varsayalım ki Runciter bu videobant kaydını kusurlu bir önbilici verisi üzerine hazırlamıştı, bomba patlamasının onu öldüreceğini ve geriye kalanların yaşayacağını bildiren yanlış bir veri üzerine. Kayıt dürüstçe, ama yanlış bilgiler üstüne hazırlanmış olurdu; Runciter ölmemişti; onlar ölmüşlerdi, tıpkı erkekler tuvaletinin duvarındaki yazının söylediği gibi ve

Runciter hâlâ yaşıyordu. Bombanın patlamasından önce kaydedilmiş reklamın tam o anda yayınlanması doğrultusunda talimat vermiş, yayın kanalı da öyle yapmıştı ve Runciter da bu ilk talimatını iptal etmeyi başaramamıştı. Bu durum, Runciter'ın söyledikleriyle banyo duvarında yazılı olanlar arasındaki uyuşmazlığı açıklıyordu; aslında her ikisini de açıklıyordu. Bu kısa süre içersinde başka hiçbir açıklama bulamamıştı.

Tabii eğer Runciter onlarla alaycı bir oyun oynamıyorsa, önce bir yöne sonra başka bir yöne yönelterek onlarla alay etmiyorsa. Doğadışı ve devasa bir güç, yaşamlarının peşindeydi. Gerçek dünyaya veya yarı-yaşamlıların dünyasına yayılıyordu; ya da diye düşündü aniden, belki her ikisine de. Bu güç bir şekilde başlarına gelen şeyleri kontrol ediyordu, en azından oldukça büyük bir bölümünü. Belki de bu, bozulma değil, diye düşündü. Değildi. *Ama neden olmasın?* Belki de oydu diye düşündü. Fakat Runciter buna izin vermezdi. Runciter ve Ubik. Ubiquity[28] diye kavradı aniden; Runciter'ın reklamını yaptığı ve büyük olasılıkla var olmayan sprey şişesinin üzerindeki düzmece kelimenin kökeni buydu.

[28] *Ubiquity*: "Aynı anda her yerde veya birçok yerde mevcut olma; başı ve sonu olmadan mevcut olma" anlamına gelen İngilizce bir sözcük. PKD'nin yaptığı sözcük oyununu belirtmek için çevirmeden bıraktık.

Belki de onları kandırmak için kurgulanmış yeni bir oyundu.

Ayrıca, eğer Runciter yaşıyorsa, o zaman bir değil *iki* Runciter vardı: gerçek dünyada onlara ulaşmak için çabalayan asıl Runciter ve yarı-yaşamlıların dünyasında bir cesede dönüşen ve bedeni lowa, Des Moines'de teşhir edilmek üzere açık bir tabutun içinde yatan hayaletimsi Runciter. Bu mantık dizilişi doğrultusunda devam ederse, buradaki Ray Hollis ve Len Niggelman gibi diğer insanlar da, hayaletimsi görüntülerdi – gerçek karşılıklarıysa canlıların dünyasındaydı.

Oldukça karmaşık, dedi Joe Chip kendi kendine. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Tatmin edici bir simetrisi olduğunu kabul ediyordu, ama diğer yandan da dikkatsiz bir şekilde yapılmış gibi geliyordu.

Bir an önce daireme gitmeliyim diye karar verdi, parasız Ubik numunesini alacağım ve ardından Des Moines'e gideceğim. Tamamen TV reklamında söylenenlere uygun olarak davranacağım. Yanımda bir şişe Ubik olursa çok daha güvende olurum, reklamda bu özellikle belirtilmişti.

Canlı ya da yarı-yaşamlı kalmak isteyen birisi buna benzer uyarıları göz ardı etmemeli, diye düşündü.

Taksi onu apartmanının çatısındaki alana

bıraktı; yürüyen rampayla birlikte aşağıya, kapısının önüne kadar indi. Al ya da Pat'in verdiği –kimin verdiğini tam olarak anımsayamıyordu– bozuk parayı kullanarak kapıyı açıp içeri girdi.

Salonunda belli belirsiz bir şekilde yanık yağ kokusu vardı, çocukluğundan bu yana duymadığı bir kokuydu. Nedenini keşfetmek için mutfağa gitti. Fırını dönüşmüştü. Doğal gazla çalışan, gaz memeleri tıkanmış, üstü kabuk tutmuş kapağı tam olarak kapanmayan, antika model Buck marka bir fırına dönüşmüştü. Bir süre bu eski ve aşırı yıpranmış fırını aptalca seyretmesinin ardından – diğer mutfak gereçlerinin de benzer bir dönüşüm geçirmiş olduğunu fark etti. Gazete makinesi tamamen kaybolmuştu. Ekmek kızartma makinesi, gün içinde dağılıp gitmiş ve yerini otomatik olmayan tuhaf, döküntü bir modele bırakmıştı. Kızaran ekmekleri otomatik olarak dışarı fırlatmaması bir yana, içine ekmek yerleştirmek için bile uğraşmak gerekiyordu. Tam karşısında dikilen buzdolabıysa devasa boyutlarda kayışlı bir modeldi, ne kadar eskiye ait bir kalıntı olduğunu sadece tanrı bilirdi; TV reklamındaki G.E.'den çok daha modası geçmiş bir modeldi. Fark ettiği son değişiklik, kahve makinesindeydi; işin doğrusu, aslında bu bir bakıma gelişme olmuştu – yani üzerinde bozuk para deliği yoktu, tamamen ücret-

siz çalışıyordu. Bu durumun tüm araçlar için geçerli olduğunu fark etti. Geriye kalan tüm araçlar için elbette. Gazete makinesi gibi çöp öğütme ünitesi de tamamen kaybolmuştu. Sahip olduğu diğer araçları anımsamaya çalıştı, ama hafızası çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı bile; uğraşmaktan vazgeçti ve salona döndü.

TV seti de çok eskilere gitmişti; karşısında koyu renkli, ahşap kaplama, Atwater – Kent frekansına ayarlı bir eski zaman AM radyosu duruyordu, anten ve kablolarla manzara tamamlanıyordu. Yüce tanrım, dedi kendi kendine; dehşete düşmüştü.

İyi ama TV seti neden biçimsiz plastik ve metal parçaları haline dönüşmemişti? Her şey bir yana kendisini oluşturan unsurlar onlardı, o parçaların birleştirilmesiyle yaratılmıştı, ilk dönemlerinden kalma bir radyodan değil. Belki de bu garip durum artık geçerliğini yitirmiş eski bir felsefeyi doğruluyordu, yani Platon'un ideal nesneleri, evrensel olanlar, herhangi bir konum içinde, gerçektirler. *TV seti* biçimi diğer modellerin ardılı olarak onların yerini alan bir modeldir, tıpkı bir film sekansının fotograf karelerinden oluşumu gibi. Önceki biçimler, diye düşündü, her nesnenin içinde gözle görülmeyen, artık bir yaşam taşıyor olmalıydı. Geçmiş görünmeyendir, dibe batırılandır, ama hâlâ oradadır, bir sonrakinin

üzerinde izini bırakmak için her an yüzeye çıkabilme kapasitesine sahiptir maalesef –ve sıradan bir deneyimin aksine– gözden kaybolmuştur. Bir erkeğin kapsadığı –genç bir oğlan değil– kendisinden daha önceki bir erkektir, diye düşündü. Tarih çok uzun bir zaman önce başlamıştı.

Wendy'nin kurumuş kalıntıları. Biçimlerin normal olarak birbirlerinin yerini alma süreci – o süreç kesilmişti. Ve son biçim yavaş yavaş ortadan yok oldu, peşinden gelecek hiçbir şey olmaksızın: onun yerini alacak yeni bir biçim yok, geliştiğini görebileceğimiz yeni bir evre yok. Bu durum, bizim yaşlılık diye adlandırdığımız şey olmalı; ve bu yokluğun doğurduğu şey dejenerasyon ve bunaklık. Sadece bu örnekte, bu durum birdenbire oluşmuştu – birkaç saat içerisinde.

Peki ya bu eski teori – Platon, bu çöküşte yaşamını sürdüren bir bir şey düşünmemiş miydi, çürümeyen içsel bir şeyler? Şu kadim dualizm anlayışı: ruh bedenden ayrılır. Wendy'ye olduğu gibi beden sona erer ve ruh – kuş yuvasından ayrılarak uçup başka bir yerlere gider. Belki de böyledir, diye düşündü. *Tibet Ölüler Kitabı*'nın söylediği gibi, yeniden doğmak üzere. Bu gerçekten de doğrudur. Tanrım, umarım öyledir. Eğer bu gerçekse yeniden karşılaşabiliriz. Tıpkı *Ayı Winnie*'de olduğu gibi, ormanın başka bir köşesinde bir

oğlan ve ayısı daima oyunlar oynayacaklar . . . yok olmayan bir bölüm diye düşündü. Tıpkı biz, hepimiz gibi. Hepimiz Winnie'yle birlikte yeniden başlayacağız, daha temiz ve daha dayanıklı yeni bir yerde.

Sırf merakını gidermek için tarih öncesinden kalma radyoyu açtı; sarı renkli selüloit kadran kızardı, eskilerden kalma bir homurtu yükseldi, ardından parazitlerin ve cızırtıların arasında bir istasyonun sesi duyuldu.

"Sırada Pepper Young Ailesi var," dedi spiker ve hemen ardından bir org sesi duyuldu. "Güzel kadınların sabunu zarif Camay'ın katkılarıyla hazırlanmıştır. Dün, Pepper aylar süren çalışmasının umulmadık bir sona doğru gittiğini keşfetmişti–" Joe, tam o anda radyoyu kapattı. İkinci Dünya Savaşı öncesinde yayınlanan arkası yarınlardan biri, dedi kendi kendine, şaşırtıcıydı. Söz konusu durum, ölmekte olan yarı-dünyanın ya da her neyse onun içinde biçimlerin geriye dönüşümü mantığına uygundu.

Salonda etrafına bakınırken gözüne, üzerinde bir *Liberty* dergisinin bulunduğu, ayakları barok tarzı, üstü cam bir sehpa ilişti. İkinci Dünya Savaşı öncesinden kalma başka bir şey daha; derginin üzerinde, gerçekleştiği varsayılan bir atom savaşı hakkında fütüristik bir fantezi olan "Gece'de Şimşekler" isimli bir dizinin reklamı görünüyordu. Sersemlemiş

bir halde derginin sayfalarını karıştırdı, sonra diğer değişiklikleri fark edebilmek için salonu baştan aşağı inceledi.

Sert, rengi belli olmayan zemin, geniş, çam döşeme haline gelmişti; odanın tam ortasında, yılların biriktirdiği toza doymuş ve rengi atmış bir Türk kilimi seriliydi.

Duvarda sadece tek bir resim kalmıştı, camlı bir çerçevenin içinde at sırtında ölmekte olan bir Kızılderili'yi gösteren monokrom bir baskı. Daha önce hiç görmemişti. Belleğinin herhangi bir köşesinde buna dair hiçbir iz yoktu. Pek umurunda da değildi doğrusu.

Vidfonun yerini siyah çok eski model bir telefon almıştı. Santralli. Ahizeyi kaldırdı ve "Numara lütfen" diyen bir kadın sesi duydu. Telefonu kapattı.

Termostatik kontrollü ısıtma sistemi de görüldüğü kadarıyla bir dönüşüm geçirmişti. Salonun diğer ucunda, geniş teneke boruları duvar boyunca tavana dek uzanan bir gaz sobasının varlığını fark etti.

Yatak odasına gitti, dolabın içine baktı, içindekileri alt üst ederek birtakım giysiler çıkardı: siyah bağcıklı ayakkabılar, yün çoraplar, bir golf pantolonu, mavi keten bir gömlek, devetüyü spor bir ceket ve bir golf şapkası. Daha resmi bir giyim için yatağın üzerine koyu lacivert inci çizgili kruvaze bir takım, çorap askısı, çiçekli büyük bir kravat, selüloit yakalı beyaz

bir gömlek koydu. Aman tanrım, dedi dehşet içinde, dolapta içinde cinslerine göre ayrılmış sopaları bulunan bir golf çantası görmüştü. Neredeyse tarihi eser!

Tekrar salona döndü. Bu kez de, bir zamanlar polifonik ses düzeninin kurulu olduğu noktayı fark etmişti. Multiplex FM alıcısı, yüksek teknolojik pikabı, ağırlıksız kolu – kolonları, boruları, çok kanallı güçlendiricisi, tümü yok olup gitmişti. Onların yerine karşısında kahverengi ahşap uzun bir şey duruyordu; harekete geçirme kolunu fark etti ve yeni ses düzeninin nelerden oluştuğunu görmek için kapağı kaldırmaya ihtiyaç duymadı. Bambu iğneler, bir kutu halinde kitaplık rafında Victrola marka bir gramofon yanında duruyordu. Ve Ray Noble'ın orkestrasının "Turkish Delight"ı çaldığı on inçlik 78 devirlik kara etiketli bir Victor plağı. Kaset ve uzunçalar koleksiyonu bu kadardı.

Büyük bir olasılıkla yarın, eskitip silindirik bir gramofon ve yanında dinlemek için İsa'nın Dualarının gürültülü bir kaydıyla karşı karşıya kalacaktı.

Bir sürü ıvır zıvırla dolu olan kanepenin diğer ucunda duran yeni görünümlü bir gazete dikkatini çekti. Gazeteyi eline aldı ve tarihini okudu: 12 Eylül 1939, Salı. Başlıkları gözden geçirdi.

FRANSA SIEGFRIED HATTININ ÇÖKTÜĞÜNÜ İLERİ SÜRDÜ, HABER SAARBRUCKEN YAKINLARINDA ALINDI

Büyük çarpışmanın Batı cephesinde cereyan edeceği söyleniyor.

İlginç, dedi kendi kendine. İkinci Dünya Savaşı daha yeni başlamıştı. Fransa onların kazanacağını düşünüyordu. Diğer bir başlığı okudu.

POLONYA ALMAN GÜÇLERİNİN DURAKLADIĞINI BİLDİRİYOR. İSTİLACILARIN SAVAŞA YENİ GÜÇLER GÖNDERMELERİNE RAĞMEN YENİ KAZANIMLAR ELDE EDİLMEDİĞİNİ SÖYLÜYORLAR.

Gazetenin fiyatı üç sentti. Bu da onun ilgisini çekmişti. Şimdi üç sente ne alabilirsin ki? diye sordu kendi kendine. Gazeteyi aldığı yere fırlattı ve yeni oluşuna bir kez daha şaşırdı. Bir ya da iki günlük olmalı, diye tahmin etti. Daha fazla olamaz. Yani şu anda zamanın hangi noktasında bulunduğumu biliyorum; gerilemenin beni ne kadar geriye taşıdığını tam olarak biliyorum.

Diğer değişiklikleri de fark edebilmek için dairesinin içinde dolanmaya başladı ve yatak odasındaki çekmeceli çamaşır dolabını gördü.

Dolabın üstünde çerçevelenmiş cam kaplı bir sürü fotoğraf vardı.

Hepsi Runciter'e aitti. *Ama o, tanıdığı Runciter'e değil*. Bunlar bir bebeğin, küçük bir oğlan çocuğunun, sonra da genç bir adamın fotoğraflarıydı. Bunlar Runciter'ın bir zamanlar olduğu halleriydi, ama yine de o olduğu anlaşılıyordu.

Cüzdanını çıkardı ve tek bulduğu şey Runciter'ın vesikalık fotoğrafları oldu, ailesinin ya da arkadaşlarının değil. Her yerde Runciter! Cüzdanını cebine koydu ve birden onun plastik değil gerçek sığır derisi olduğunu fark ederek sarsıldı. Bu iyiydi, işte. Demek ki eskiden organik deri bulunabiliyormuş. Ne olmuş yani, dedi kendi kendine. Cüzdanı cebinden bir kez daha çıkarttı, deriyi dikkatle gözden geçirerek ovaladı ve derinin duyumsal hazzını yaşadı. Kesinlikle plastikten daha kaliteli, diye karar verdi.

Yeniden salona döndü. Duvara oyularak yerleştirilmiş ve içinde o günün postasının olması gereken bildik posta deliğini aradı. Yokolmuştu; artık böyle bir şey yoktu. Düşünmeye başladı, eskiden postaların nasıl geldiğini zihninde canlandırmaya çalıştı. Daire kapısının dışında mı olurdu? Hayır, bir tür kutunun içinde olmalıydı; *posta kutusu* terimini hatırladı. Evet, posta kutusunda olmalıydı, ama posta kutuları nerede olurdu? Binanın

ana giriş koridorunda mı? –Bulanık bir şekilde– öyle hatırlıyordu. Dairesinden çıkması gerekiyordu. Posta giriş katında olmalıydı, yirmi kat aşağısında.

"Beş sent lütfen," dedi dairesinin kapısı, açmaya çalıştığı sırada. Her şeye rağmen tek bir şey değişmemişti. Parayla çalışan kapının, başından beri taviz vermeyen inatçılığı; belki de tüm bu olup bitenlere rağmen geriye bir tek o kalacaktı. Geri dönüşümün başlamasından uzun süre sonra sadece o, belki de tüm şehirde...eğer tüm dünyada değilse.

Kapıya bozukluğu ödedikten sonra, sadece birkaç dakika önce kullandığı yürüyen rampaya doğru hızla ilerledi. Ama şimdi rampa, hareketsiz beton basamaklara dönüşmüştü. Yirmi kat aşağıya mı, diye düşündü. Adım adım. Bu imkânsız; hiç kimse bu kadar çok basamağı yürüyerek inmek istemezdi. Asansör. Ona doğru yöneldi ve birden Al'a neler olduğunu anımsadı. *Sanırım onun gördüklerini şimdi de ben görüyorum,* dedi kendi kendine. Resmi bir asansör operatörü şapkası takmış, moron görünümlü oldukça yaşlı bir makinist tarafından çalıştırılan, bir halatın üzerinde sallanan eski demir bir kafes. 1939'dan değil olsa olsa 1909'dan kalma bir manzara, şu ana kadar yaşadığım en uzun geri dönüşüm.

Riske girmesem çok daha iyi olur. Merdiveni kullanmak daha iyi.

Teslim oldu ve inmeye başladı.

Neredeyse yolu yarıladığında aklına uğursuz bir düşünce takıldı. Tekrar yukarı çıkabilmesi için bir yol yoktu – ne dairesine ne de taksilerin beklediği çatıdaki alana. Zemin katına bir kez inerse orada hapis kalacaktı, kim bilir belki de sonsuza kadar. Eğer Ubik spreyi asansör ya da yürüyen rampayı yeniden oluşturacak güce sahip değilse. Yüzey yolculuğu, dedi kendi kendine. Ben aşağıya inene kadar kim bilir ne hale dönüşmüş olacak? Tren mi? Yük arabaları mı?

Suratsız bir şekilde basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. Artık aklındaki düşünceyi değiştirmek için çok geçti.

Zemin kata ulaştığında kendisini geniş bir lobinin karşısında buldu, upuzun mermer üstlü bir masa, üzerinde iki seramik vazo, onların içinde de süsen çiçeği vardı. Dört geniş basamağın aşağısında perdeli giriş kapısı duruyordu; kapının prizmatik cam kulpunu sıkıca kavradı ve açtı.

Birkaç basamak daha. Sağda, her birinin üzerinde bir isim yazılı, kilitli, pirinç posta kutuları sırasını gördü. Haklı çıkmıştı. Kendisine ait olan kutuyu buldu, kutunun altında ince bir kâğıt şerit vardı, üstünde JOSEPH CHIP 2075 yazıyordu ve bir de basıldığında sesi yukarda dairesinde duyulan düğme gibi bir şey daha.

Anahtar. Anahtarı yoktu. Yoksa var mıydı? Ceplerini karıştırdı ve üzerine birbirlerinden farklı metal anahtarların takılı olduğu bir halka buldu; şaşırdı, ne işe yaradıklarını anlamak için onları inceledi. Posta kutusunun kilidi oldukça küçük görünüyordu, yani küçücük bir anahtar gerekiyordu. Halkaya takılı en küçük anahtarı seçti, posta kutusunun deliğine sokup çevirdi. Kutunun pirinç kapağı açıldı. Gözlerini kısıp dikkatle içine baktı.

Kutunun içinde iki mektup ve kahverengi bir kâğıtla sarmalanıp kahverengi bir bantla kapatılmış kare bir paket vardı. Üzerinde George Washington'ın portresi olan üç sentlik mor pullardan yapıştırılmıştı. Geçmişten gelen bu ilginç nesneleri hayranlıkla seyrederek bir süre duraksadı, ardından mektupları bir kenara bırakarak paketi eline alıp yırtarak açmaya başladı ve oldukça ağır olduğunu fark etti. Birden, kutunun bir sprey şişesi için olması gereken boyutta olmadığını fark etti, yeteri kadar uzun değildi. İçini bir korku kapladı. Ya bu bir parasız Ubik numunesi değilse? Öyle olmalıydı; öyle olmak zorundaydı. Yoksa – Al'a olanlar. *Mors certa et hora certa,*[29] diye mırıldandı paket kâğıdını bir yana atıp içindeki kaba karton kutuyu incelerken;

[29] Latince. Kararlaştırılmış ölüm ve kararlaştırılmış zaman. çn.

UBIK KARACİĞER VE BÖBREK YAĞI

Kutunun içinden geniş kapaklı, mavi renkli cam bir kavanoz çıktı. Üzerindeki etiketi okudu: KULLANIM TALİMATLARI. Dr. Edward Sonderbar tarafından kırk yıldan daha uzun bir çalışmanın sonucunda geliştirilen bu eşsiz ağrı kesici formül gece yarısı uykunuzun, can sıkıcı sancılarla sonsuza dek bölünmeyeceğini garanti ediyor. İlk kez bu kadar huzur içinde ve rahat bir uyku uyuyacaksınız. Yapmanız gereken tek şey bir çay kaşığı UBIK KARACİĞ ER VE BÖBREK YAĞI'nı ılık bir bardak suyun içinde eritmek ve yatmadan yarım saat önce bir seferde içmek. Eğer ağrılar veya rahatsızlık sürerse dozajı bir çorba kaşığına çıkarın. Çocuklara vermeyin. İşlenmiş zakkum yaprakları, güherçile, nane yağı, potasyum nitrat, N-Asetil-p-amimofenol, çinko oksit, odun kömürü, kobalt klorit, kafein, yüksükotu özü, az miktarda steroitler, sodyum sitrat, askorbik asit, yapay renklendirici ve tatlandırıcı ihtiva eder. UBIK KARACi-ĞER VE BÖBREK YAĞI'nı talimatlara göre kullandığınız zaman etkili ve kalıcı bir sonuç alabilirsiniz. Yanıcıdır. Lastik eldiven kullanın. Gözlerinize temas etmesinden sakının. Uzun süre boyunca içinize çekmeyin. Uyarı: Dozaj aşımı ya da uzun süreli kullanımlar bağımlılığa neden olabilir.

Bu delilik, dedi Joe kendi kendine. İçini

kemirmekte olan baş edemediği bir öfkeyle, içindekiler listesini bir kez daha okudu. Gittikçe güçlenen bir çaresizlik duygusu kök salarak her tarafına yayılmaya başlıyordu. Ben bittim, dedi kendi kendine. Bu şey, Runciter'ın TV'de reklamını yaptığı şey değil; bu şey eski zamanların kocakarı ilaçlarının gizli karışımlarından biri, deri merhemleri, ağrı kesiciler, zehirler, hiçbir şeye yaramaz – üstelik, bütün bu şeyler, kortizon. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce var olmuş olamaz. Açıkça görülüyor ki, Runciter'ın kaydedilmiş TV reklamında bana tanımladığı Ubik'in kendisi de dönüşüme uğramış. Burada son derece açık bir ironi var: Geri dönüşüm sürecini tersine çevirmek için yaratılmış maddenin kendisi de dönüşüm sürecinden geçmiş. Şu eski üç sentlik mor pulları görür görmez anlamalıydım bunu.

Başını kaldırdı ve sokağa doğru baktı. Kaldırımın kenarına park edilmiş, klasik ve müzelik bir parça olan bir yüzey arabası gördü. Bir LaSalle.

Des Moines'e 1939 model bir LaSalle otomobille gidebilir miyim? diye sordu kendi kendine. Bir hafta boyunca olduğu gibi kalırsa neden olmasın. Sonrası zaten fark etmez. Ama ne olursa olsun araba öyle kalmayacaktı – belki de sadece ön kapısı.

Yine de LaSalle'ı daha iyi inceleyebilmek için yanına kadar gitti. Belki de bu benimdir,

dedi kendi kendine; belki anahtarlarımdan biri kontağa uyar. Yüzey arabaları böyle çalışmıyor muydu? Peki ama bunu nasıl kullanacağım? Bir eski zaman otomobilini nasıl kumanda edeceğimi bilmiyorum, özellikle de bu tür –ne diyorlarsa buna– otomatik vites olmayanları. Arabanın kapısını açtı, diğer koltuktan sürücü direksiyonunun arkasındaki koltuğa doğru sürünerek ilerledi ve oturdu; öylece alt dudağını kemirerek oturdu ve içinde bulunduğu durumu düşünmeye başladı.

Belki de Ubik karaciğer ve böbrek yağından bir çorba kaşığı içmeliydim, dedi kendi kendine zalim bir ifadeyle. Bu karışımla birlikte şüphesiz beni tamamen yok ederdi. Ama bu düşünce Joe'yu, kendisini bekleyen ölüm kadar sarsmayacaktı. Kobalt klorit bu işi becerebilirdi, çok yavaş ve büyük acılar çektirerek, eğer yüksükotu daha önce başarmazsa. Şüphesiz zakkum yapraklarını göz ardı etmemek gerekirdi. Küçümsenecek gibi değillerdi. Tüm bir birleşim kemiklerini pelteye çevirebilirdi. Her santimini.

Bekle bir dakika, diye düşündü. 1939'da hava ulaşımı vardı. Eğer New York Havaalanı'na gidebilirsem –büyük olasılıkla bu arabayı– bir uçuşla takas edebilirim. İçinde pilotu olan üç motorlu bir Ford kiralayabilirim. O da beni Des Moines'e götürür.

Çeşitli anahtarları denedikten sonra doğ-

ru anahtarı buldu ve kontağı çevirdi. Marş tertibatı harekete geçti ve ardından motor gürüldeyerek çalışmaya başladı, bu ses hoşuna gitmişti. Tıpkı gerçek sığır derisinden yapılmış cüzdanın hoşuna gitmesi gibi, geri dönüşümün özellikle bu yanı, adama bir ilerlemeymiş gibi geliyordu; kendi gerçek zamanına ait tamamen sessiz ulaşım araçları bu katı gerçekçiliğin hissedilebilir dokunuşundan yoksundu.

Şimdi de debriyaj, dedi kendi kendine. En soldaki. Ayağıyla debriyajın yerini buldu. Debriyajı zemine doğru bastırdı, ardından vitesi geçirdi. Arabayı ilerletmeyi denedi – ve korkunç bir gürültü çıktı, metalin metale çarpma sesi. Vitesi tam yerleştiremedim, diye düşündü. Yeniden denedi. Bu kez vitesi düzgün yerleştirmeyi başarmıştı.

Araba yalpalayarak öne doğru atıldı; sıçrayıp sarsılıyor ama ilerliyordu. Kararsızca sarsılarak sokak boyunca ilerledi, içindeki umut, belli belirsiz de olsa yeniden canlanmaya başlıyordu. Bakalım şimdi lanet olası havaalanını bulabilecek miyiz, dedi kendi kendine. Çok geç olmadan, hava taşımacılığının çok daha saçma sapan olduğu günlere geri dönmeden.

Bir saat sonra havaalanına varmıştı, arabayı park ettikten sonra hangarlara ve kocaman pervaneli çift kanatlı uçaklara göz attı. Ne manzara ama! dedi kendi kendine. Tarihe

ait karmakarışık bir sayfa. Tanıdığımız, gerçek dünyayla hiçbir bağlantısı olmayan başka bir milenyumun yeniden yaratılmış kalıntıları. Bir an için görüntüye girmiş bir düş gibiydi; çok kısa bir süre içinde bu da geçip gidecek. Geri dönüşüm süreci diğerlerine yaptığı gibi bunu da silip süpürecek.

Sarsılmış bir halde titreyerek indi LaSalle'dan –kendisini araba tutmuş gibiydi– ve havaalanının ana binasına doğru yorgun argın ilerledi.

"Bununla ne kiralayabilirim?" diye sordu, tüm parasını çıkarıp görevli gibi görünen bir adamın önündeki tezgâhın üzerine koyarken.

Kel kafalı, bıyıklı, küçük yuvarlak altın çerçeveli gözlükleri olan alan görevlisi sessizce paralara baktı. "Hey Sam," diye seslendi, elmaya benzer küçük yuvarlak başını arkaya çevirerek. "Gel de şu paralara bir bak."

Üzerinde, çizgili kabarık kollu bir gömlek, parlak dokuma bir pantolon ve keten ayakkabılar olan başka bir adam topallayarak yaklaştı. "Bunlar sahte," dedi, parayı inceledikten sonra. "Oyun parası. George Washington veya Alexander Hamilton değil." Her iki görevli de Joe'yu dikkatle süzdüler.

"Park yerinde '39 model bir LaSalle'im var," dedi Joe. "Beni Des Moines'e götürecek bir uçakla onu takas edebilirim, sadece gidiş. İlgileniyor musunuz?"

"Belki Oggie Brent ilgilenir," dedi küçük, yuvarlak, altın çerçeveli gözlükleri olan görevli, düşünceli bir halde.

"Brent mi?" dedi dokuma pantolonlu görevli kaşlarını kaldırarak. "Onun Jenny'sini mi kast ediyorsun. O uçak en az yirmi yıllık. Philadelphia'ya gidemez."

"Peki ya McGee?"

"Olur, ama o Newark'da."

"O zaman, belki Sandy Jespersen. Onun o Curtiss-Wright'ı Iowa'ya gidebilir. Er ya da geç." Görevli Joe'ya dönerek konuştu, "Üç numaralı hangara gidin, kırmızı beyaz bir çift-kanatlı Curtiss göreceksiniz. Etrafında boş boş dolaşan ufak tefek şişmanca bir adam olmalı. Eğer o sizi götürmezse hiç kimse götürmez, eğer yarına kadar Ike McGee'nin üç motorlu Fokker'ıyla dönmesini beklemezseniz."

"Teşekkürler," dedi Joe ve binadan çıktı; üç numaralı hangara doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı; kırmızı beyaz bir çift kanatlı Curtiss'i hemen görmüştü. En azından Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir JN eğitim uçağıyla yolculuk yapmayacağım, dedi kendi kendine. Sonrasında düşündü, *'Jenny'nin JN eğitim uçakları için kullanılan bir takma ad olduğunu nasıl biliyorum?* Yüce Tanrım, dedi kendi kendine. Bu dönemin öğeleri zihnimde onların karşılığı olan koordinatları geliştiriyor. LaSalle'ı nasıl kullanabildiğim şimdi anlaşıldı;

bu zaman dizisi ciddi bir biçimde zihnimi düzenlemeye başlıyor!

Kısa boylu, kızıl saçlı şişman bir adam elindeki yağlı bir bezle çiftkanatlısının tekerleklerini ağır ağır siliyordu; Joe yaklaşırken başını kaldırarak ona baktı.

"Siz Bay Jespersen mısınız?" diye sordu Joe.

"Evet, benim," Adam, Joe'yu inceledi, Joe'nun o döneme göre dönüşmemiş giysilerini görünce şaşırdığı açıkça belliydi. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Joe'ya.

"Des Moines'e sadece gidiş karşılığında bir LaSalle almak ister misin?" Jespersen kaşlarını çatıp bir süre düşündü. "Gidiş dönüş de olur; zaten buraya dönmem gerekiyor. Tamam, arabaya bir bakayım. Ama hiçbir şey için söz vermiş değilim. Henüz karar vermedim."

Birlikte park yerine doğru ilerlediler.

"Ben '39 model bir LaSalle göremiyorum," dedi Jespersen şüpheci bir tavırla.

Adam haklıydı. LaSalle kaybolmuştu. Joe, onun yerinde tepesi bez, iki kapılı bir Ford gördü, tenekeden yapılmış, küçük bir arabaydı, çok eskiydi, 1929 diye tahmin etti. Siyah, 1929, A-model, bir Ford. Neredeyse değersizdi; bunu Jespersen'ın yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu.

Durumu şimdi açıkça umutsuzdu. Asla Des Moines'e gidemeyecekti. Runciter'ın TV rek-

lamında belirttiği gibi, bunun anlamı ölümdü – Wendy'yi ve Al'ı yakalayan ölümün aynısı.

Sadece bir zaman sorunuydu.

Diğer şekilde ölmek daha iyi, diye düşündü. Ubik'i kullanarak, Ford'unun kapısını açtı ve içeri girip oturdu.

Oradaydı, yanındaki koltukta, postayla kendisine gönderilen şişe duruyordu. Onu eline alıp kaldırdı–

Ve onu pek şaşırtmayan bir şeyin farkına vardı. Şişe, tıpkı araba gibi, bir kez daha dönüşüm geçirmişti. Ahşap bir kalıbın içine yerleştirilmiş, üzerinde birleştirme çizgisi olmayan, düz bir şişeydi. Doğrusu, oldukça eskiydi; kapağı el yapımı gibi görünüyordu, yumuşak tenekeden yapılmıştı ve vidalı tipteydi, on dokuzuncu yüzyılın sonlarından kalma gibiydi. Etiketi de değişmişti; şişeyi havada tutarak yazıyı okudu.

UBIQUE İKSİRİ. KAYBETTİĞİNİZ ERKEKLİĞİNİZİ CANLANDIRACAĞI, HEM ERKEK HEM DE KADIN ÜREME ORGANLARIYLA İLGİLİ ŞİKÂYETLERİ HAFİFLETECEĞİ GİBİ, BİLİNEN HER TÜRLÜ GAZI DA UZAKLAŞTIRACAĞI GARANTİ EDİLMİŞTİR. BELİRTİLDİĞİ GİBİ AZİMLE KULLANILDIĞINDA İNSANOĞLUNUN İYİLİĞİNE HİZMET EDER.

Altında, çok daha küçük harflerle yazılmış

bir şeyler vardı; iç içe girmiş, minicik yazıyı okuyabilmek için gözlerini kısarak bakması gerekti.

Sakın yapma Joe. Başka bir yol daha var. Denemeye devam et. Bulacaksın. Bol şans.

Runciter, dedi kendi kendine. Bizimle o sadist kedi fare oyunlarına devam ediyor. Biraz daha dayanmamız için ısrar ediyor. Kaçınılmaz sonu mümkün olduğunca geciktiriyor. Nedenini tanrı bilir. Belki de, dedi kendi kendine, bizim acı çekmemizden zevk alıyor, ama bu benim tanıdığım Runciter değil; o, böyle bir şey yapmaz.

Kafasındaki onu kullanma düşüncesinden vazgeçen Joe, elinde tuttuğu Ubique İksiri şişesini yerine bıraktı.

Ve Runciter'ın fark edilmesi güç uyarısında sözü edilen 'diğer yolun' ne olabileceğini düşündü.

.11.

Talimatlara göre alındığında Ubik, deliksiz bir uyku sağlar ve uyandığınızda üzerinizde bir sersemlik yaratmaz. Yataktan kalktığınızda, kendinizi zinde ve yaşamınızdaki tüm o küçük sorunlarla yüzleşecek kadar güçlü hissedeceksiniz. Tavsiye edilen dozajı aşmayın.

"**H**ey, şu sendeki şişe," dedi Jespersen, başını arabadan içeri uzatmıştı, sesinde bir tuhaflık vardı. "Ona bakabilir miyim?"

Joe Chip yanıt vermeden yassı Ubique İksiri şişesini pilota uzattı.

"Babaannem bundan söz ederdi," dedi Jesper-sen, şişeyi ışığa tutarak. "Nereden aldın bunu? İç Savaş'tan bu yana üretilmiyor."

"Miras kaldı," dedi Joe.

"Öyle olmalı. Bu el yapımı şişeleri artık bulamazsın. Firma bunları hiçbir zaman çok fazla üretmemişti. Bu ilaç, ilk olarak 1850'lerde San Francisco'da yapıldı. Hiçbir zaman dükkânlarda satılmadı; müşterilerin özel olarak sipariş vermeleri gerekiyordu. Üç farklı güçte olanı var. Bu sendeki, en güçlü olanı." Joe'ya baktı. "İçinde ne var biliyor musun?"

"Elbette," dedi Joe, "nane yağı, çinko oksit, sodyum sitrat, odun kömürü–"

"Boş ver," diye araya girdi Jespersen. Kaşlarını çatmıştı, bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonunda ifadesi değişip rahatladı. Bir karara varmıştı. "Bu Ubique İksiri'nin karşılığında seni Des Moines'e götüreceğim. Haydi yola çıkalım; uçuşu mümkün olduğunca günışığında yapmak istiyorum." Şişeyi alıp uzun adımlarla '29 model Ford'dan uzaklaşmaya başladı.

On dakika sonra çift kanatlı Curtiss-Wright yakıtını aldı, pervanesi elle çevrildi, Joe Chip ve Jespersen içine bindiler, uçak bir süre pistte kararsızca ilerledikten sonra birden havaya doğru atıldı, sonra tekrar yere çakıldı. Joe dişlerini sıkıp dayanmaya çalıştı.

"Çok fazla yükümüz var," dedi Jespersen sakin bir sesle, hiç telaşlı görünmüyordu. Sonunda uçak sendeleyerek gökyüzüne doğru yükseldi ve pisti tamamen arkasında bıraktı; binaların çatılarının üstünden gürültüyle vınlayarak batıya doğru yola koyuldu.

"Oraya ne kadar zamanda gideriz?" diye bağırdı Joe.

"Kuyruktan esen rüzgâra bağlı. Söylemesi zor. Şansımız yardım ederse, büyük olasılıkla yarın öğleden sonra civarında."

"Şimdi söyleyecek misin?" diye bağırarak sordu, "şişenin içinde ne var?"

"Çoğunlukla madeni yağdan oluşan bir

bazın içine karıştırılmış ince altın tanecikleri," diye bağırarak yanıtladı Jespersen.

"Ne kadar altın? Çok mu?"

Jespersen başını çevirdi ve hiçbir karşılık vermeden sırıttı. Söylemesine gerek yoktu, yanıt çok açıktı.

Eski çift kanatlı Curtiss-Wright rotasını izleyerek Iowa'ya doğru uçmaya devam etti.

Ertesi gün öğleden sonra üçte Des Moines'deki havaalanına vardılar. Uçağı indirmesinin ardından pilot, içinde altın tanecikleri olan şişesiyle birlikte bilinmeyen bir yöne doğru ağır ağır ilerleyerek gözden kayboldu. Her yanı tutulmuş, ağrılar içindeki Joe, yorgun bir halde uçaktan indi, bir süre ayakta dikilip uyuşmuş bacaklarını ovaladıktan sonra havaalanı ofisine doğru ilerledi.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu, önündeki hava yolları haritasını incelemeye dalmış, taşralı, yaşlı bir memura.

"Eğer bozukluğun varsa neden olmasın," diye yanıtladı memur ani bir hareketle başını kaldırıp genel telefonu göstererek.

Joe cebindeki bütün bozuk paraları, üzerinde Runciter'ın portresi olanları bir yana ayırarak düzenledi. Sonunda o döneme ait bir bufalo bozukluğu buldu ve yaşlı memurun önüne koydu.

"Hı hı," diye homurdandı memur, başını

kaldırmadan.

Yerel telefon defterini bulan Joe, Temiz Önder Mezarlığı'nın telefon numarasını aldı. Numarayı santral operatörüne verdi ve bağlantı kuruldu.

"Temiz Önder Mezarlığı. Ben Bay Bliss."

"Ben Glen Runciter'ın törenine katılmak için geldim," dedi Joe. "Çok mu geç kaldım?" Bunun olmaması için dua ediyordu.

"Bay Runciter'ın töreni şu anda devam ediyor," dedi Bay Bliss. "Neredesiniz efendim? Sizi alması için bir araç gönderelim mi?" Sesinde telaşlı bir isteksizlik yansıyordu.

"Havaalanındayım," dedi Joe.

"Daha önce burada olmalıydınız," diye azarladı Bay Bliss. "Herhangi bir törene katılabileceğiniz konusunda şüphelerim var. Ama Bay Runciter, dengeleri koruyabilmek için bugün ve yarın sabah tabutta olacak. Aracımızı bekleyin Bay–"

"Chip," dedi Joe.

"Evet, sizi bekliyorlardı. Merhumun yakınlarının birçoğu siz, Al Hammond ve" –duraksadı– "Bayan Wright için töreni sürdürüp sürdürmeyeceğimizi sordu. Bu arada onlar sizinle mi?"

"Hayır," dedi Joe. Telefonu kapattı ve alana gelen araçları görebileceği kavisli, cilalı ahşap bir banka oturdu. her neyse, dedi kendi kendine, grubun geri kalanına katılmak için

zamanında gelebildim. Henüz kasabadan ayrılmamışlar ve şu anda önemli olan da bu.

"Bayım, bir saniye buraya gelir misiniz?" diye seslendi yaşlı memur.

Joe ayağa kalkıp memurun yanına gitti. "Sorun nedir?"

"Bana verdiğiniz şu bozukluk." Memur, parayı inceliyordu.

"O bir bufalo bozukluğu," dedi Joe. "Bu zaman dilimi için doğru para değil mi?"

"Bu para 1940 tarihli." Yaşlı memur gözlerini kısarak Joe'ya baktı.

Joe söylenerek cebindeki diğer bozuklukları yeniden ayırmaya başladı; sonunda 1938 tarihli bir nikel bulup tezgâhın üstüne koydu. "Her ikisini de al," dedi ve ardından tekrar kavisli, cilalı ahşap bankına döndü.

"Ara sıra sahte parayla karşılaşıyoruz," dedi memur.

Joe hiçbir şey söylemedi, dikkatini bekleme salonunun bir ucunda kendi kendine çalan radyoya çevirdi. Spiker, Ipana adında bir diş macununun reklamını yapıyordu. Kim bilir burada ne kadar beklemem gerekecek, dedi kendi kendine. Bu durum onu sinirlendiriyordu. Düşünmeyi bıraktı ve sadece oturup beklemeye başladı.

Yarım saat sonra 1930 model bir Willys-Knight 87, havaalanının park yerinde durdu ve içinden, dikkat çekici siyah takım elbise giy-

miş bir adam çıktı. Bekleme salonunu görebilmek için, eliyle güneşi keserek bakınıyordu.

Joe ona doğru yaklaştı. "Siz Bay Bliss misiniz?"

"Evet, benim." Kısa ve resmi bir el sıkışma yapılırken Bliss'in üzerinden Sen-sen'in güçlü kokusu yayılıyordu etrafa. Sonra hemen arabaya dönüp motoru çalıştırdı. "Gelin Bay Chip. Lütfen acele edin. Hâlâ törenin bir bölümüne yetişme şansımız var. Peder Abernathy, bu gibi önemli durumlarda genellikle uzun konuşur."

Joe, Bay Bliss'in yanındaki koltuğa oturdu. Bir dakika sonra Des Moines'e giden yolda, bazen saatte kırk mile çıkan bir hızla ilerliyorlardı.

"Siz Bay Runciter'ın adamlarından birisiniz, değil mi?" diye sordu Bliss.

"Evet," dedi Joe.

"Bay Runciter'ın çalıştığı alan oldukça sıra dışı. Tam olarak anladığıma emin değilim." Bliss, kaldırımdan asfalta atlayan bir setere korna çaldı; köpek, geri çekilerek geçiş hakkını kendini beğenmiş Willys-Knight'a verdi. " 'Psi' ne demek? Bay Runciter'ın çeşitli çalışanları bu sözcüğü kullandılar."

"Parapsikolojik güçler," dedi Joe. "Arada hiçbir fiziksel aracılık olmaksızın direk etkileyen zihinsel güçler."

"Yani mistik güçler mi demek istiyorsu-

nuz? Geleceği görmek gibi mi? Bunu sormamın nedeni, sizlerden birçoğunun gelecekten yaşanmış gibi söz etmeleri. Bana değil elbette, birbirlerinden başka hiç kimseye bir şey söylemediler, ama kulak misafiri oldum – bilirsiniz. Sizler medyum musunuz?"

"Bir bakıma."

"Avrupa'daki savaş hakkında neler görüyorsunuz?"

"Almanya ve Japonya kaybedecek. Amerika Birleşik Devletleri de 7 Aralık 1941'de savaşa katılacak," dedi Joe. Aniden sessizleşti, bunu tartışacak durumda değildi, düşünmesi gereken birçok sorunu vardı.

"Ben Shrine'ım,"[30] dedi Bliss.

Joe grubun geri kalanının neler yaşadığını merak ediyordu. Bu gerçekliği mi? 1939'un Birleşik Devletleri'ni mi? Ya da onlara ne zaman katılacağım, bu geriye çekilişimin tersine döndürülüp başka bir döneme mi gönderileceğim? İyi bir soruydu. Çünkü elli üç yıl sonrasındaki gerilememiş zamana ait gerçekliğe giden yolu hep birlikte bulmak zorundaydılar. Eğer gruptakilerin tümü onun yaşadığı geri-

[30] *Shrine*: ya da Shrine Masonları, Kuzey Amerika Mistik Shrine'ın Eski Arap Emirliği Soylularına ait bir unvan. Amerika Birleşik Devletleri, Kanada, Meksika ve Panama Cumhuriyetinde yaklaşık 610.000 üyesi bulunan, 1872'de New York'ta ortaya çıkan, Arabistan kökenli bir tür cemiyet. Gösterişli giysileri, kırmızı fesleri ve yardımseverlikleriyle tanınırlar. ç.n

lemenin aynısını yaşamışsa, onlara katılması ne kendisinin ne de diğerlerinin işine yarardı; belki tek bir şey dışında: Kendisi, dünyanın bozulma sürecinin dışında tutuluyor olabilirdi. Öte yandan 1939 yılının gerçekliği kalıcı görünüyordu, son yirmi dört saat içinde görünürde kalıcı olmayı başarmıştı. Ama bunun gruba yakınlaşmamla ne ilgisi olabilir, diye düşündü.

Diğer yandan 1939'a ait Ubik karaciğer ve böbrek yağı şişesi fazladan seksen yıl daha geriye gitmişti: başlangıçta bir sprey kutusuyken bir kavanoza ve birkaç saat içinde de tahta kalıplı bir şişeye dönüşmüştü. Tıpkı sadece Al'ın gördüğü 1908'e ait kafesli asansör gibi–

Ama bu öyle değildi. Kısa boylu, şişman pilot, Sandy Jespersen da son halini, yani Ubique İksiri'nin tahta kalıplı şişesini görebilmişti. *Bu ona ait bir düş değildi; aslında kendisini buraya, Des Moines'e getiren şey oydu.* Ayrıca pilot, LaSalle'ın dönüşmüş halini de görmüştü. Al'ı ele geçiren şey, tamamen başka bir şeymiş gibi görünüyordu. En azından, öyle olmasını diledi. Bunun için dua etti.

Bu geriye dönüşümü tersine çeviremezsek, diye düşündü, ya hayatımızın sonuna dek bu zamanda sıkışıp kalırsak? *Bu o kadar kötü müydü?* Mademki superheterodin devre henüz icat edilmedi, pek gerek olmasa da lambalı ve ahşap kaplama Philco radyolarına alı-

şabiliriz. 445 dolara satılan Amerikan Austin arabalarını sürmeyi öğrenebiliriz – sezgisel olarak aniden içine doğan bu fiyat doğruydu. Önce bir işimiz olmalı ve bu dönemin parasını kazanmaya başlamalıyız, dedi kendi kendine, şu antika çift kanatlı Curtiss-Wright'larla yolculuk yapıyor olmayacağız; her şey bir yana, dört yıl önce 1935'de, dört motorlu China kliper tipi uçaklar resmen transpasifik hizmetine sokulmuştu. Şu anda on bir senelik üç motorlu Ford uçakları, bu insanlar için bir antikaya dönüşmüş durumda ve beni buraya getiren çift kanatlıysa –bu adamlar için bile– neredeyse müzelik. Kullandığım LaSalle ise dönüşüp gitmeden önce kayda değer bir makineydi; onu kullanmaktan gerçekten keyif almıştım.

"Peki ya Rusya?" diye sordu Bay Bliss. "Yani savaşta demek diyorum. O Kızılları haritadan silecek miyiz?" O kadar ilerisini görebiliyor musunuz?"

"Rusya ve ABD aynı tarafta olacak." dedi Joe. Bu dünyadaki diğer bütün varlıklar, nesneler, araçlar, diye düşünmeyi sürdürdü. Tıp, büyük bir sorun olacak – şimdiye kadar sülfamit[31] ilaçları kullanmaya başlamış olmalılar. Hastalandığımızda bizim için ciddi bir sorun yaratacak bu durum. Bir de diş hekimliğiyle

[31] Bakterilerin neden olduğu hastalıklara karşı kullanılan ilaç grubunun herhangi birisi.

ilgili kısım var. Hâlâ havayla çalışan aletle ve novokain[32] kullanıyorlar. Floridli diş macunları henüz bulunmadı, bunun da bir yirmi yılı var.

"Bizim tarafta mı?" diye kekeledi Bliss. "Komünistler mi? Bu olanaksız; onların Nazilerle antlaşmaları var."

"Almanya antlaşmayı çiğneyecek," dedi Joe. "Hitler, 1941 Haziranı'nda Sovyetler Birliği'ne saldıracak."

"Ve hepsini yok ederler, yani umarım."

Bir an için zihnini kemiren düşüncelerden sıyrılan Joe, dokuz yaşındaki Willys-Knight'ını sürmekte olan Bay Bliss'e doğru baktı.

"Almanlar değil, asıl baş belası o Komünistler," dedi Bliss. "Örneğin, Yahudileri ele alalım. Kimin bu kadar yaygara kopardığını biliyorsunuz değil mi? Bu ülkedeki Yahudiler; birçoğu bu ülkenin vatandaşı değil, kamu hizmetlerinden yararlanan mülteciler. Bana kalırsa Naziler, Yahudilere yaptıklarının bir bölümünde ileri gittiler ama temelde uzun zamandır bir Yahudi sorunu var. Toplama kampları kadar berbat olmasa da, yine de bir şeyler yapılmalı. Burada, Amerika'da bizim de benzer sorunlarımız var, hem Yahudilerle hem de zencilerle. Sonunda bizim de, her ikisi hakkında bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Daha önce onlara 'zenci' dendiğini hiç

[32] Diş hekimleri tarafından kullanılan uyuşturucu, ağrı kesici, anestetik bir madde. ç.n

duymamıştım," dedi Joe. Birden, bu çağı biraz farklı değerlendirdiğini fark etti. Bunu unutmuşum, dedi kendi kendine.

"Lindberg, Almanya konusunda haklı olanlardan biri," dedi Bliss. "Herhangi bir konuşmasını dinlediniz mi? Gazetelerde yansıtılan biçiminden söz etmiyorum, orada bulunup—" Bayraklı tarzdaki dur levhasını gördüğü için arabasını yavaşlatıp durdurdu. "Senatör Borah ve Senatör Nye'ye bakın. Eğer onlar olmasaydı, Roosevelt İngiltere'ye cephane satıyor olabilirdi, böylece bizi hiç ilgilendirmeyen bir savaşın içine girebilirdik. Lanet olsun ki, Roosevelt, tarafsızlık yasa tasarısının maddelerinden olan silah ambargosunu yürürlükten kaldırma yanlısı; bizim de savaşa girmemizi istiyor. Amerikan halkı onu desteklemeyecek. Amerikan halkı İngiltere'nin ya da başka bir ülkenin savaşında yer almak için can atmıyor." Sinyal çınladı ve yeşil bir bayrak kalktı. Bliss vitesi küçülttü ve Willys-Knight, öğlen trafiğinde Des Moines'in merkezine doğru uzanan yolculuğuna tıngır mıngır devam etti.

"Önümüzdeki beş yıl hoşunuza gitmeyecek," dedi Joe.

"Neden? Tüm Iowa eyaleti, benim söylediklerimi savunuyor. Sizler yani Bay Runciter'ın çalışanları hakkında ne düşündüğümü biliyor musunuz? Sizin söylediklerinizden, diğerlerinin konuşmalarından, dahası kulak

misafiri olduğum şeylerden çıkarttığım, sizin profesyonel provokatörler olduğunuz." Bliss budalaca bastırmaya çalıştığı cüretkâr bir tutumla Joe'yu süzdü.

Joe hiçbir şey söylemedi, önünden geçtikleri tuğla ve ahşaptan yapılmış eski zaman binalarını, çoğu siyah olan eski –ve bir o kadar da ilgi çekici– arabaları izliyordu, acaba bütün grup içinde 1939'un dünyasına ait görüntülerle karşı karşıya kalan sadece ben miyim? diye geçirdi aklından. New York, daha farklı olmalı, diye düşündü. Burası İncil'in hüküm sürdüğü bir bölge, tecrit edilmiş Orta Batı bölgesi. Biz burada yaşamayacağız; Doğu Kıyısı'nda ya da Batı'da yaşayacağız.

Birden içgüdüsel olarak, kendini henüz göstermiş olan ve hepsini ilgilendiren büyük bir sorunun farkına vardı. Bu zaman diliminde rahatlıkla yaşayabilmek için çok fazla şey biliyoruz, dedi kendi kendine. Eğer yirmi ya da otuz yıl geri dönseydik belki psikolojik geçiş sağlayabilirdik; Gemini uzay yürüyüşlerini, ilk Apollo uçuşlarının gıcırtılarını bir kez daha yaşamak pek ilginç değildi, ama en azından olabilirdi. Fakat zamanın bu noktasında–

Hâlâ 10 inçlik 78'lik "Two Black Crowes" kayıtlarını dinliyorlardı. Ve Joe Penner. "Mert ve Marge". Büyük Bunalım hâlâ sürüyordu. Biz kendi zamanımızda, Mars ve Ay'daki kolonileri sürdürüyor, yıldızlararası uçuşları ku-

sursuzlaştırmaya çalışıyorduk – bu insanlarsa daha Oklahoma'daki kum fırtınalarıyla bile baş edemiyorlar.

Burada, William Jennings Bryan'ın[33] söylevlerine göre dönen bir dünya vardı; Scopes'un "Maymun Davası" burada hâlâ yaşayan bir gerçek. Onların görüş açısına, ahlaki değerlerine, politik ve sosyolojik durumlarına ayak

[33] *William Jennings Bryan*: (1860-1925). Demokratik Parti ve Popülist Hareket önderi. Üç kez ABD başkanlığı için aday olmasına karşın seçilememiştir. Senatörleri halkın seçmesi, gelir vergisi, çalışma bakanlığının kurulması, içki yasağı ve kadınlara oy hakkı gibi reformların benimsenmesinde etkili olmuştur. Kitabı Mukaddes'e katı bir inanç besleyen Bryan, 1925'deki Scopes Davası'na müdahil avukat olarak katıldı. Mahkemenin gerginliği Bryan'ın bir süre sonra ölmesine yol açtı.
Scopes Davası: Tennessee, Dayton'da, Darwin'in evrim kuramını öğreterek yasaları çiğnediği öne sürülen John T. Scopes adlı bir lise fen öğretmeninin yargılandığı ünlü dava (10-21 Temmuz 1925). Suçlama Tennessee Eyalet Meclisi'nce Mart 1925'de çıkarılan ve Kitabı Mukaddes'in yaratılış öğretisine aykırı her türlü görüşün okullarda öğretilmesini yasaklayan bir yasaya dayanıyordu. Mahkeme, yasanın anayasaya uygunluğunu ve Darwin kuramının geçerliliğini ele almayı baştan reddetti. Basının ilgi odağı haline gelen "Maymun Davasında" Scopes kuramı öğrettiğini kabul ettiği için hüküm giydi ve 100 dolar para cezasına çarptırıldı. Temyiz başvurusuna bakan eyalet yüksek mahkemesi, yasanın anayasaya uygunluğunu onayladı, ama büyük bir para cezasına çarptırıldığı için Scopes'un aklanmasına karar verdi. Söz konusu yasa ancak 1967 yılında kaldırılabildi.

uyduramayız, diye düşündü. Onlara göre biz profesyonel provokatörleriz, Nazilerden daha yabancıyız, belki de Komünist Parti'den daha büyük bir başbelasıyız. Bu zaman diliminin başa çıkması gereken en tehlikeli provokatörleriz. Bliss tamamen haklıydı.

"Sizler nerelisiniz?" diye sordu Bliss. "Birleşik Devletler'in herhangi bir bölümünden değilsiniz, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun. Biz, Kuzey Amerika Konfederasyonu'ndanız." Cebinden bir Runciter çeyrekliği çıkartıp Bliss'e uzattı. "Alın sizin olsun."

Gözlerini dikip paraya bakan Bliss, yutkunup titredi, "Paranın üzerindeki resim – merhuma ait! Bu, Bay Runciter!" Bir kez daha baktı ve bu sefer sarardı. "Ve üzerindeki tarih. 1990!"

"Hepsini bir seferde harcamayın," dedi Joe.

Willys-Knight, Temiz Önder Mezarlığı'na vardığında tören çoktan bitmişti. İki katlı, ahşap iskeletli binanın geniş, beyaz tahta basamaklarında bir grup insan duruyordu. Joe hepsini tanımıştı. Sonunda bulmuştu onları. Edie Dorn, Tippy Jackson, Jon Ild, Francy Spanish, Tito Apostos, Don Denny, Sammy Mundo, Fred Zafsky ve – Pat. Karım, dedi kendi kendine, kadının görünüşü onu bir kez daha etkilemişti, heyecan verici koyu saçları,

gözlerinin ve teninin baştan çıkarıcı rengi, etrafına saçtığı tüm o güçlü kontrastlar.

"Hayır," dedi yüksek sesle, park etmiş arabadan inerken. "O, benim karım değil; bunu kendisi iptal etti." Ama yüzüğü hâlâ sakladığını hatırladı. Onun ve benim birlikte seçtiğimiz gümüş işlemeli, yeşim taşlı nikah yüzüğü . . . geriye kalan tek şey bu. Onu yeniden görmek ne kadar heyecan verici. Belli belirsiz olan ve daha sonra geçersiz kılınan bir evliliği, bir an için de olsa yeniden kazanmak. Aslında hiç olmamış bir evlilikti, bu yüzük dışında. Eğer kadın böyle hissediyorsa yüzüğü de hemen ortadan kaldırabilirdi.

"Selam Joe Chip," dedi kadın, sakin ve neredeyse alaycı bir sesle; etkileyici gözlerini, sanki değer biçiyormuşçasına adamın üzerine dikmişti.

"Merhaba," dedi beceriksizce. Diğerleri de ona selam vermişlerdi, ama bu pek önemli gibi görünmüyordu. Pat, onun tüm dikkatini üzerine toplamıştı.

"Al Hammond yok mu?" dedi Don Denny.

"Al öldü. Wendy Wright da öldü," dedi Joe.

"Wendy'yi biliyorduk," dedi Pat. Sakince.

"Hayır, bilmiyorduk," dedi Don Denny. "Tahmin ediyorduk, ama emin değildik. *Ben* emin değildim." Joe'ya dönüp sordu. "Ne oldu onlara? Nasıl öldüler?"

"Tükendiler," dedi Joe.

"Niçin?" diye boğuk bir sesle sordu Tito Apostos, Joe'nun etrafını saran çemberin arasına katılırken.

"New York'tayken, Al Hammond ile birlikte gitmeden önce bize söylediğin son şey–" dedi Pat Conley.

"Ne söylediğimi biliyorum," dedi Joe.

"Yıllarla ilgili bir şey söyledin," diye devam etti Pat. " 'Çok uzun zaman olmuş' demiştin. Ne demek oluyor bu? Zamanla ilgili bir şey mi?"

"Bay Chip," dedi Edie Dorn endişeli bir halde. "Buraya geldiğimizden beri, kasaba baştan aşağıya değişti. Hiçbirimiz buna anlam veremiyoruz. Bizim gördüğümüzü görebiliyor musunuz?" Eliyle önce morgu, sonra caddeyi ve diğer binaları gösterdi.

"Sizin ne gördüğünüze," dedi Joe, "emin değilim."

"Haydi Chip," dedi öfkeyle Tito Apostos. "Laf kalabalığı yapma. Tanrı aşkına, sadece burasının sana nasıl göründüğünü söyle. Örneğin bu araç." Eliyle Willys-Knight'ı göstererek. "Onunla geldin. Bize ne olduğunu söyle," dedi. Hepsi dikkatle Joe'yu izleyip beklemeye başladılar.

"Bay Chip," diye kekeledi Sammy Mundo. "Bu gerçekten eski bir otomobil, öyle değil mi?" Kıkırdamaya başladı. "Tam olarak kaç yıllık?"

"Altmış iki," diye yanıtladı Joe, biraz duraksadıktan sonra.

"Yani 1930'dan kalma," dedi Tippy Jackson, Don Denny'ye dönerek. "Bu, bizim içinde bulunduğumuzu tahmin ettiğimiz yıla çok yakın."

"Biz 1939'dayız diye tahmin etmiştik," dedi soğukkanlı bir tavırla Don Denny. Ilımlı, olgun, bariton bir ses tonuyla. Böyle bir durumda bile gereksiz bir duygusallığa yer vermeksizin.

"Bunu anlamak oldukça kolay," dedi Joe. "New York'ta dairemde bir gazeteye göz attım 12 Eylül tarihliydi. Yani bugün 13 Eylül 1939. Fransızlar Siegfried Hattı'nı bozguna uğrattıklarını düşünüyorlar."

"Bu çok komik," dedi Jon Ild.

"Ben," dedi Joe Chip, "sizin grup olarak, daha ilerdeki bir gerçekliği yaşadığınızı sanıyordum. Öyleyse sorun değil."

"Eğer 1939'sa 1939'dur," dedi tiz bir sesle Fred Zafsky. "Doğal olarak hepimiz bunu yaşıyoruz; başka ne yapabiliriz ki?" Diğerlerinin desteğini almak için uzun kollarını heyecanlı bir biçimde salladı.

"Kapa çeneni Zafsky," dedi Tito Apostos öfkeli bir halde.

"Sen bu konuda ne diyorsun?" diye Pat'e sordu Joe Chip.

Kız omuzlarını silkti.

"Omuzlarını silkme," dedi Joe. "Cevap ver."

"Zaman içinde geriye gittik," dedi Pat.

"Tam olarak öyle değil," dedi Joe.

"Ne oldu o zaman?" dedi Pat. "Ne yani ileri mi gittik?"

"Biz hiçbir yere gitmedik. Her zaman olduğumuz yerdeyiz. Ama bazı nedenler yüzünden –çeşitli olası nedenlerin biri yüzünden– gerçeklik uzaklaşmakta; temelini oluşturan desteğini kaybediyor ve eski biçimlerine dönüyor, elli üç sene önceki biçimlerine. Daha da geri gidebilir. Ben bu noktada, Runciter'ın kendini size gösterip göstermediğiyle daha çok ilgileniyorum," dedi Joe.

"Runciter," dedi Don Denny, bu kez gereğinden fazla duygusallık gösteriyordu, "bu binada, tabutunun içinde öylece kaskatı yatıyor. Onu sadece bu şekilde gördük."

"Acaba 'Ubik' sözcüğü size herhangi bir şey ifade ediyor mu Bay Chip?" diye sordu Francesca Spanish.

Kadının ne dediğini anlaması Joe'nun bir dakikasını aldı. "Yüce Tanrım," dedi ardından. "Farkında değil misiniz, bunlar şeyin belirtileri–"

"Francy rüyalar görüyor," dedi Tippy Jackson. "Devamlı görüyor. Ona Ubik rüyanı anlatsana Francy." Joe'ya dönüp dedi ki, "Şimdi Francy size Ubik rüyasını anlatacak, rüyasına öyle diyor. Daha geçen gece görmüş."

"Evet öyle diyorum çünkü öyle," diye sert bir şekilde yanıtladı Francesca Spanish; aşırı heyecandan kasılmış ellerini sıkıca kavradı. "Dinleyin Bay Chip, daha önce gördüğüm hiçbir rüyaya benzemiyor. Gökyüzünden kocaman bir el iniyor, sanki Tanrının eli. İnanılmaz bir büyüklükte, bir dağ kadar büyük. İşte o zaman onun ne kadar önemli olduğunu anlıyorum; el kanıyor, kayaya benzeyen bir yumruk haline geliyor ve ben de onun içinde benim hayatım, hatta Dünya üzerinde yaşayan herkesin hayatı açısından çok değerli bir şey olduğunu biliyorum. Yumruğun açılmasını bekliyorum ve açılıyor, içinde ne olduğunu görüyorum."

"Bir sprey şişesi," dedi soğuk bir tavırla Don Denny.

"Sprey şişesinin üzerinde," diye devam etti Francesca Spanish, "tek bir sözcük yazıyor, kocaman parıldayan sarı harflerle yazılmış: UBIK. Başka hiçbir şey yok. Sadece bu tuhaf sözcük. Sonra el, sprey şişesini içine alacak şekilde tekrar kapanıyor ve yok oluyor, gri bulutların arkasına çekiliyor. Bugün cenaze töreninden önce sözlüğe baktım, halk kütüphanesini aradım, ama hiç kimse bu sözcüğün anlamını hatta hangi dilden olduğunu bile bilmiyor, üstelik sözlükte de yok. Kütüphane görevlisi İngilizce olmadığını söyledi. Ona çok yakın, Latince bir sözcük varmış: *ubique*.

Anlamıysa–"

"Her yerde," dedi Joe.

Francesca Spanish başını sallayarak onayladı. "Evet, anlamı bu. Ama Ubik değil, rüyamda yazılışı böyle değildi."

"İkisi de aynı sözcük," dedi Joe, "sadece yazılışları farklı."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Pat Conley, cilveli bir şekilde.

"Runciter dün bana kendisini gösterdi," dedi Joe, "ölümünden önce hazırlanıp banda alınmış bir TV reklamında." Ayrıntılara girmedi; çünkü açıklanması güç bir durumdu, özellikle böyle bir zamanda.

"Sen aptalın birisin," dedi adama Pat Conley.

"Neden?" diye sordu adam.

"Ölü bir adamın kendini göstermesi diye düşündüğün şey bu mu? Sen, onun ölümünden önce yazdığı mektupları da 'kendini gösterme' şeklinde düşünebilirsin. Ya da ofisinde, yıllardır tuttuğu küçük notları. Hatta belki–"

"İçeri girip Runciter'e son bir kez bakacağım," dedi Joe. Diğerlerini orada bırakıp gruptan ayrıldı, geniş tahta basamakları tırmanıp karanlık ve soğuk binasının içine girdi.

Bomboştu. İçeride kimse yoktu, sadece sıralar halinde dizilmiş uzun banklar ve diğer ucunda çiçeklerle çevrelenmiş bir tabut olan kocaman bir oda vardı. Hemen yanındaki kü-

çük bir bölmede eski bir org ve birkaç tahta portatif iskemle vardı. Bina toz ve çiçek kokuyordu, bu karışım onu tiksindirmişti. Bütün o lowalıları düşün, dedi kendi kendine, sonsuzlukla bu kasvetli odada kucaklaşan bütün lowalıları. Cilalanmış döşemeler, mendiller, koyu renkli yün takımlar...her şey bir yana ölünün gözlerine yerleştirilen madeni paralar. Ve birbirine benzeyen kısa ilahiler çalan şu org.

Tabutun yanına gitti, duraksadı ve ardından üzerine doğru eğilip baktı.

Tabutun bir kenarında yatan, hafifçe yanıp kurumuş bir kemik yığını kendisine bakan, kâğıt gibi bir kafatasıyla tamamlanıyordu, gözleri kurumuş üzüm taneleri gibiydi. Yıpranmış giysi parçaları, sanki bir rüzgâr tarafından oraya savrulmuşçasına kıvrılmış omurganın ve minik bedenin etrafına toplanmıştı. Sanki bedeni, solumaya devam etmiş ve bu hırıltılı zayıf işlem kendisini darmadağın etmişti. Wendy Wright ve Al'ı da mahveden bu gizemli değişim şimdi bitmişti, açıkça görüldüğü kadarıyla aradan uzun bir zaman geçmişti. Aradan yıllar geçmiş gibi, diye düşündü, Wendy'yi anımsayarak.

Gruptaki diğerleri bunu görmüşler miydi? Ya da bütün bunlar tören sırasında mı meydana gelmişti? Joe uzanıp tabutun meşe kapağını tuttu ve kapattı; tahtaların birbirine

vuruşu bomboş binanın içinde yankılandı, ama bu sesi duyan kimse yoktu. Kimse görünmedi.

Dehşete kapılmış bir şekilde, toza bulanmış sessiz odayı terk ederek dışarıdaki ikindi güneşine döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Don Denny, yeniden gruba katıldığında.

"Hiçbir şey," dedi Joe.

"Kıvrak zekândan korkmuş gibisin." dedi Pat, ukalaca.

"Hiçbir şey yok!" dedi Joe. Kadına derin ve düşmanlık dolu bir bakış attı.

"İçerdeyken Edie Dorn'a rastladınız mı?" diye sordu Tippy Jackson.

"Edie kayıp," dedi Jon Ild, açıklama yapmak adına.

"Ama biraz önce buradaydı" diyerek karşı çıktı Joe.

"Bütün gün, çok üşüdüğünü ve yorgun olduğunu söyleyip durdu," dedi Don Denny. "Belki de otele dönmüştür. Törenden sona gidip biraz kestirmek istediğini daha önce söylemişti. Muhtemelen iyidir."

"Muhtemelen de ölmüştür," dedi Joe. Sonra diğerlerine dönerek konuştu, "Umarım anlamışsınızdır. Eğer içimizden herhangi birisi gruptan ayrılırsa, yaşayamıyor; Wendy, Al ve Runciter'e neler olduğunu–" Sustu.

"Runciter patlamada öldü," dedi Don

Denny.

"Patlamada ölen bizleriz," dedi Joe. "Bunu biliyorum, çünkü Runciter söyledi bana; New York ofisinin erkekler tuvaletinin duvarına yazmış. Ayrıca bir kez de–"

"Söylediklerin delice şeyler," diye sert bir şekilde araya girdi Pat Conley. "Runciter ölü mü yoksa değil mi? Biz ölü müyüz yoksa değil miyiz? Önce bir şey söylüyorsun, sonra başka bir şey söylüyorsun. Biraz tutarlı olamaz mısın?"

"Tutarlı olmaya çalışın," diye onayladı Jon Ild. Diğerleriyse endişe dolu gözlerle, konuşmadan başlarını sallayarak durumu onayladılar.

"Size duvarda ne yazdığını söyleyebilirim," dedi Joe. "Aşınıp gitmiş kayıt cihazından ve içindeki kullanım kılavuzundan da söz edebilirim; ya da Runciter'ın TV reklamından, Baltimore'da sigara kartonundan çıkan nottan – Ubique İksiri şişesinin üzerindeki etiketi de anlatabilirim. Ama şu anda hepsini toparlayamam. Hemen bir şekilde otele dönüp Edie Dorn çaresizce tükenip ölmeden önce ona ulaşmaya çalışmalıyız. Nereden taksi bulabiliriz?"

"Burada olduğumuz süre içinde kullanmamız için bize bir araba verdiler," dedi Don Denny. "Şurada duran Pierce-Arrow." Parmağıyla işaret etti.

Aceleyle arabaya doğru gittiler.

"Hepimiz içine sığamayız," dedi Tippy Jackson, Don Denny, arabanın metal kapısını sertçe açıp içine binerken.

"Bliss'e Willys-Knight'ı alabilir miyiz diye sor bakalım," dedi Joe; sığabilecek herkesin arabaya binmesinin hemen ardından Joe, Pierce-Arrow'un motorunu çalıştırdı, Des Moines'in kalabalık ana caddesinde yola koyuldular. Willys-Knight ise hemen arkalarından onları izliyor ve Joe'ya, arkasında olduğunu bildirmek için ara sıra kornasına bakıyordu.

.12.

Lezzetli Ubik çörekleri, sadece taze meyveler ve sağlıklı bitkisel yağlar içerir. Ubik, kahvaltıyı bir ziyafete çevirir, varlığınızı enerjiyle doldurur! Tavsiye edildiği gibi kullanıldığında güvenlidir.

Birer birer, dedi kendi kendine Joe, yoğun trafikte o kocaman arabaya hakim olmaya çalışırken, hepimiz ölüyoruz. *Teorimde yanlış bir şeyler var.* Edie, grupla birlikte olduğu için bağışıklık kazanmış olmalıydı. Ve ben–

O, bana da olmalıydı, diye düşündü. New York'tan buraya kadar süren yavaş uçuşum sırasında bir ara olmalıydı.

"Yapacağımız şey," dedi Don Denny'ye Joe, "aramızdan birisi kendisini yorgun hissettiği zaman –ki bu ilk belirti oluyor– diğerlerine söylemeli ve yalnız başına dolaşmasına izin verilmemeli."

Don, yüzünü arka koltukta oturanlara doğru çevirerek konuştu, "Hepiniz bunu duydu mu? Kendinizi yorgun hissettiğinizde, çok az bile olsa, ya Bay Chip'e ya da bana bildireceksiniz." Sonra yeniden Joe'ya döndü. "Peki

ya sonra?" diye sordu.

"Peki ya sonra Joe?" diye tekrarladı Pat. "On-dan sonra ne yapacağız? Yapacaklarımızı anlat bakalım Joe. Dinliyoruz."

"Yetinin devreye girmemesi bana çok tuhaf görünüyor," dedi Joe kadına. "Bu durum bana yetinle üstesinden gelebileceğin bir şey olarak görünüyor. Neden on beş dakika geriye gidip Edie Dorn'un tek başına uzaklaşmasına engel olmadın? Seni Runciter ile tanıştırdığımda yaptığını yap."

"Beni Bay Runciter ile G. G. Ashwood tanıştırdı," dedi Pat.

"Yani hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Joe.

Sammy Mundo kıkırdayarak konuştu, "Dün, akşam yemeğimizi yerken Bayan Conley ile Bayan Dorn kavga ettiler. Bayan Conley ondan pek hoşlanmıyor; işte bu yüzden ona yardım etmeyecek."

"Ben Edie'yi severdim," dedi Pat.

"Yetini kullanmamanın herhangi bir nedeni var mı?" diye sordu Don Denny. "Joe haklı; bu çok tuhaf ve anlaması güç –en azından benim için– neden yardım etmeye çalışmıyorsun?"

Pat bir süre duraksadıktan sonra konuştu, "Yetimi, artık kullanamıyorum. Ay'daki patlamadan beri."

"Neden bunu söylemedin?" dedi Joe.

"Lanet olsun, söylemek istemedim işte.

Ne-den hiçbir şey yapamadığımı bana sorulmadan söyleyeyim ki? Deniyorum ama hiçbir şey olmuyor, hiçbir şey. Daha önce hiç böyle olmamıştı. O yetiye neredeyse doğduğumdan beri sahiptim."

"Ne zaman–" diye söze başladı Joe.

"Runciter ile," dedi Pat. "Ay'da. Sen yapmamı istemeden önce."

"Yani uzun zamandır farkındasın," dedi Joe.

"New York'ta yeniden denedim, sen Zürih'den dönüp yanımıza geldiğinde, Wendy'ye kötü bir şeyler olduğu belliydi. Hâlâ denemeye devam ediyorum, sen Edie'nin muhtemelen öldüğünü söylediğinden beri. Belki de bu arkaik zaman dilimine döndüğümüz için böyledir; belki psişik yetiler 1939'da işe yaramıyor. Ama bu, Ay'da olanları açıklamıyor. Ya da biz buraya daha önceden geldik ve farkına varmadık." Kadın yeniden karanlık sessizliğine gömüldü; vahşi yüzünde acı bir ifadeyle camın ardından Des Moines sokaklarını izliyordu.

Bu olabilir, dedi Joe kendi kendine. Kadının zaman içinde yolculuk yetisi artık işe yaramayabilirdi. Bu, gerçek 1939 değil ve biz zamanın tamamen dışındayız; bu durum Al'ın haklı olduğunu gösteriyor. Duvar yazısı doğruydu. Bu bir yarı-yaşam, tıpkı o satırlarda bize söylendiği gibi.

Yine de bunu arabanın içindeki diğerlerine

söylemedi. Durumun umutsuz olduğunu onlara niye söyleyeyim ki? dedi kendi kendine. Zaten kısa bir süre içinde onlar da anlayacaklar. Denny gibi daha zeki olanlar belki de şimdiden anlamışlardır. Benim söylediklerime ve başlarına gelenlere dayanarak.

"Bu iş senin canını gerçekten sıkıyor," dedi Don Denny, "yani onun yetisinin artık işe yaramıyor olması."

"Kesinlikle." Başını sallayarak onayladı. "Yeti-sinin durumu değiştirebileceğini umuyordum."

"Dahası da var," dedi Denny güçlü sezgilerine dayanarak. "Belki de senin" –bir el hareketi yaptı– "ses tonuna dayanarak söyleyebilirim. Bir şekilde, anladım. Bunun bir anlamı var. Önemli bir anlamı. Senin bir şeyler bildiğini söylüyor."

"Düz mü devam ediyorum?" diye sordu Joe, bir kavşakta Pierce-Arrow'u yavaşlatarak.

"Sağa dön," dedi Tippy Jackson.

"Yanıp sönen bir neon tabelası bulunan tuğla binayı göreceksin," dedi Pat. "Meremont Oteli. Berbat bir yer. Her iki odaya bir banyo düşüyor, üstelik duş yerine küvet var. Ve yiyecekler. İnanılmaz. Sattıkları tek içecek Nehi diye bir şey."

"Ben yiyecekleri sevdim," dedi Don Denny. "Yapay proteinler yerine gerçek sığır eti ve so-

mon–"

"Paranız yeterli mi?" diye sordu Joe. Hemen ardından, arkasından gelen yankılı, tiz sesi fark etti. "Bunun anlamı ne?" diye sordu Denny'ye.

"Bilmiyorum," dedi sinirli bir şekilde Denny.

"Bu bir polis sireni. Dönmeden önce sinyal vermediniz," dedi Sammy Mundo.

"Nasıl verebilirim? Direksiyon milinde sinyal kolu yok."

"El sinyali vermeliydiniz," dedi Sammy. Siren sesi iyice yaklaşmıştı; Joe kafasını arkaya doğru çevirdiğinde bir motosiklet gördü. Ne yapması gerektiğini tam olarak kestiremeden arabayı yavaşlattı. "Sağa çekip durun," diye önerdi Sammy.

Joe arabayı kaldırımın kenarında durdurdu.

Motosikletten inen polis Joe'ya doğru ağır ağır ilerledi. Sert, geniş gözleri olan, fare suratlı, genç bir adamdı; bir süre Joe'yu süzdü, sonra "Ehliyetinizi görebilir miyim bayım?" dedi.

"Ehliyetim yok," dedi Joe. "Cezayı kesin de gidelim." Bulundukları yerden oteli görebiliyordu.. "Oraya gitsen iyi olacak. Sen ve diğerleri," dedi Don Denny'ye dönerek. Willys-Knight hemen arkalarındaydı. Don Denny, Pat, Sammy Mundo ve Tippy Jackson arabadan indiler; otelin karşısında durmak için yavaşlamaya başlamış olan Willys-Knight'ın

ardından hızlı adımlarla ilerlediler. Joe'yu polisle baş başa bırakmışlardı.

"Kimliğiniz var mı?" diye sordu Joe'ya polis. Joe cüzdanını uzattı. Polis mor bir tükenmez kalemle cezayı yazdı, destesinden koparıp Joe'ya uzattı. "Sinyal vermediniz. Ehliyetiniz yok. Ceza makbuzunuzun üzerinde ne zaman ve nerede ödeyeceğiniz yazıyor." Polis makbuz koçanını sertçe kapattı, cüzdanını Joe'ya uzattı ve motosikletine doğru sallana sallana ilerledi. Motoru tekrar çalıştırıp ardına bakmadan basıp gitti.

Joe, her nedense makbuzu cebine koymadan önce göz gezdirdi. Sonra bir kez daha okudu – yavaşça. Mor tükenmez kalemle yazılmış tanıdık el yazısı şöyle diyordu:

Sandığımdan daha büyük bir tehlikenin içindesiniz. Pat Conley'nin söyledikleri

Mesaj, öylece kesiliyordu. Cümlenin ortasında. Devamının nasıl olacağını merak etti. Makbuzun üstünde başka bir şeyler daha var mıydı? Arkasını çevirdi, hiçbir şey yoktu, tekrar ön yüzünü çevirdi. Başka bir el yazısı yoktu ama kâğıdın alt köşesinde, küçücük puntolarla basılmış aşağıdaki yazıyı gördü:

Tüm aileniz için Archer Eczanesi'nin test edilmiş, güvenilir ilaç ve karışımlarını deneyin. Fiyatlar ekonomiktir.

Başka bir şey yoktu. Des Moines trafik cezası makbuzunun alt kısmında olması gereken yazıyı göremiyordu; bu da tıpkı kâğıdın üzerindeki mor el yazısı gibi yeni bir göstergeydi.

Pierce-Arrow'dan inip en yakın dükkâna girdi; dergi, şekerleme ve tütün satan küçük bir dükkândı. "Telefon rehberini kullanabilir miyim?" diye sordu, neşeli yüzlü, orta yaşlı dükkân sahibine.

"Arkada," diye samimi bir tavırla yanıtladı dükkân sahibi, tombul başparmağıyla göstererek.

Joe rehberi buldu ve karanlık küçük dükkânın loş ortamında Archer Eczanesi'ni aradı. Bulamadı.

Rehberini kapatarak, o sırada küçük bir erkek çocuğuna Necco gofreti satmakta olan adama doğru ilerledi. "Archer Eczanesi'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hiçbir yerde," dedi dükkân sahibi. "Artık bulamazsın."

"Neden?"

"Yıllardır kapalı."

"Nerede olduğunu söyleyin. Bir kroki çizin."

"Krokiye gerek yok, yerini tarif edebilirim." Koca adam, öne doğru eğilerek kapının dışarısını gösterdi. "Şuradaki berber tabelasını görüyor musun? O tarafa doğru ilerle ve kuzeye bak. Şu taraf kuzey." Yönü gösterdi.

"Orada çatısının altında pencereler olan eski bir bina göreceksin. Sarı renkli. Birkaç dairesi hâlâ kullanılıyor, ama girişindeki dükkân boşaltılmış. Oraya vardığında zaten tabelayı görürsün: Archer Eczanesi. Ed Archer gırtlak kanserine yakalandı ve–"

"Teşekkürler," dedi Joe, dükkândan çıkarak yeniden solgun ikindi güneşine döndü; sokağın karşısındaki berber tabelasına doğru hızlı adımlarla ilerledi ve kuzeye baktı.

Görüş alanının tam kıyısında bulunan sıvaları dökülmüş, uzun, sarı binayı görebiliyordu. Ama binada bir tuhaflık vardı. Bir titreşim, bir dalgalanma, sanki bina bir an için belirginleşip sabitleniyor, sonra hayali bir belirsizliğin içine düşüyordu. Her evresi birkaç saniye süren bir salınım, binanın altında organik bir kalp atışı süregeliyormuşçasına düzenli bir değişkenlik durumuydu. Sanki canlı gibi, diye düşündü.

Belki de ölümüme yaklaştım, diye düşündü. Terk edilmiş eczaneye doğru yürüdü, gözlerini oradan ayırmıyordu; onun nabız gibi atışını, iki durum arasında sürekli değişmesini seyretti ve binaya yaklaştıkça bu iki durum arasındaki farkı gördü. Daha büyük bir durağanlığa doğru eğilimli olanı, kendi zamanına ait, modern apartmanlara binlerce perakende mal satan, self-servis bir ev eşyaları mağazasıydı; tüm yetişkinliği boyunca burası gibi bilgisayar sistemli, çok fonksiyonlu

dükkânların müşterisi olmuştu.

Hayali bir belirsizliğe eğilimli olanıysa, kendisini rokoko süslemeleri olan ve eski zamana ait, küçük bir eczane olarak gösteriyordu. Küçük vitrininden fitik korseleri, bir rafa dizilmiş numaralı gözlükler, bir havan ve tokmak, türlü türlü tabletlerin bulunduğu şişeler, üzerine elle SÜLÜK yazılmış bir tabela, kocaman cam tıpalı şişelerin içinde Pandora'dan miras kalmış hazır kocakarı ilaçları görünüyordu... ve vitrinin üstüne asılmış boyalı, ahşap tabelayı gördü: ARCHER ECZANESİ. Terk edilmiş, boşaltılmış veya kapalı olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. İçeri girdiğimde, diye düşündü, ya daha da geriye gideceğim ya da birdenbire kendi zamanıma döneceğim. Ve şu anda ihtiyacım olan şey daha gerilere gitmek, 1939'un öncesine dönmek.

Binanın önünde öylece durup dalgalanmayı izliyordu; kendisinin de geri çekildiğini, sonra öne doğru itildiğini ve ardından tekrar geri çekildiğini hissetti. Yaya olarak gezinen insanlar ağır adımlarla yürüyorlardı, onun gördüklerinin hiçbirini fark etmedikleri açıktı: ne Archer Eczanesi'nin ne de 1992'nin ev eşyaları mağazasının farkındaydılar. Adamı en çok da bu şaşırtmıştı.

Bina sarsılıp eski zaman evresine girerken öne doğru bir adım atarak eşiği geçti ve Archer Eczanesi'ne girdi.

Sağda uzun, mermer bir tezgâh vardı. Raflarda renkleri solmuş kutular vardı; bütün dükkâna kasvetli bir hava hakimdi, bu yalnızca ışık yokluğundan kaynaklanmıyordu, sanki daha çok, ışık geçirmesin ve gölgelerle birleşsin diye koyu renkler kullanılmış gibiydi. Ağır ve yoğun bir havası vardı; bu durum, Joe'nun çökmesine sebep olmuştu, sanki üzerine bir ağırlık çökmüştü. Öte yandan binanın dalgalanması sona ermişti. En azından içeri girdiğinden beri dalgalanmıyordu. Doğru kararı verip vermediğini merak etti, ama artık çok geçti, diğer seçeneği düşündü, ne olabilirdi ki. Büyük olasılıkla –kendi zamanına yapacağı– bir dönüş. Sürekli olarak gerileyen zamana bağımlı olan bu dünyanın dışına – belki de sonsuza dek. Her neyse, diye düşündü, böyle olsun. Ahşap –anlaşıldığı kadarıyla ceviz– ve pirinçten yapılmış eşyaları inceleyerek eczanenin içinde dolaşmaya başladı...sonunda, dip tarafta bir pencerenin önünde durdu.

Üzerine bir sürü düğmeli gri bir takım ve yelek giymiş, incecik, genç bir adam beliriverdi ve onu sessizce karşıladı. Joe ve adam, uzun bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Duyulan tek şey, duvardaki Roma rakamlı saatten geliyor, yuvarlak sarkacı engellenemez bir şekilde bir sağa bir sola gidiyordu. Ses bir süre sonra tüm dükkânı kapladı.

"Bir kavanoz Ubik istiyorum," dedi Joe.

"Merhem mi?" dedi eczacı. Adamın dudak hareketleri sözleriyle eş zamanlı değildi; Joe, ilk önce adamın ağzının açıldığını, dudaklarının hareket ettiğini görmüş ve sözleri daha sonra, ölçülebilir bir süre sonra duymuştu.

"Merhem halinde mi?" dedi Joe. "Ben dahili kullanıldığını sanıyordum."

Eczacı bir süre yanıt vermedi. İkisini adeta bir uçurum, bir çağ ayırıyor gibiydi. Sonunda adamın ağzı açıldı, dudakları kıpırdadı ve sonra Joe söylediklerini duydu. "Ubik, imalatçısı tarafından birçok kez değiştirilerek geliştirilmiştir. Size yenisinden çok, eski Ubik daha tanıdık gelebilir." Eczacı yana döndü, hareketleri yavaş çekim gibiydi; dans edercesine akarak yavaşça bir adım attı, hareketleri estetik açıdan hoştu, ama oldukça şaşırtıcıydı. "Ubik'i son haline getirene dek çok uğraştık," dedi akarak geri dönerken; sağ elinde tuttuğu düz metal bir kabı Joe'nun önündeki tezgâhın üstüne koydu. "Artık toz halinde, içine kömür katranı eklemeniz gerekiyor. Kömür katranı ayrıca satılıyor; size çok uygun bir ücretle verebilirim. Ubik tozu, değerlidir. Kırk dolar."

"İçinde ne var?" diye sordu Joe. Fiyatı onu şaşırtmıştı.

"Bu, üreticinin sırrı."

Joe kapağı mühürlenmiş metal kabı alıp ışığa doğru tuttu. "Etiketini okuyabilirim, değil mi?"

"Elbette."

Joe, sokaktan gelen loş ışık sayesinde kabın üstündeki yazıyı okuyabiliyordu. Ceza makbuzunun üstündeki el yazısıyla yazılmış mesajın devamıydı, Runciter'ın yazdığı mesajın kesildiği yerden devam ediyordu.

Tamamen yalan. Patlamanın ardından yetisini kullanmayı denemedi -yineli-yorum– denemedi. Wendy Wright, Al Hammond ya da Edie Dorn'u kurtarmaya çalışmadı. Sana yalan söylüyor Joe, bu yüzden durumu tekrar gözden geçirmem gerekiyor. Bir sonuca varır varmaz seni haberdar edeceğim. Bu süre içerisinde çok dikkatli ol. Bu arada: Kullanım tavsiye-lerine bilinçli bir şekilde uyulduğunda Ubik tozunun evrensel iyileştirici niteliği vardır.

"Çek yazsam olur mu?" diye sordu Joe. "Üstümde kırk dolar yok ve Ubik'e çok ihtiyacım var. Bir ölüm kalım meselesi." Çek defterini almak için elini ceketinin cebine uzattı.

"Des Moines'den değilsiniz, değil mi?" dedi eczacı. "Aksanınızdan anladım. Hayır, bu kadar yüksek meblağlı bir çeki kabul edemeyeceğimi söylemek zorundayım. Geçtiğimiz hafta sizin gibi kasabadan olmayan yabancılardan aldığımız çekler yüzünden bir sürü sorun yaşadık."

"Peki kredi kartı olur mu?"

"Kredi kartı da nedir?" dedi eczacı.

Ubik kutusunu tezgâha bırakan Joe, döndü ve hiç konuşmadan eczaneden çıkıp kaldırıma doğru yürüdü. Sokağın karşısına geçip otele doğru ilerlemeye başladı, sonra birden durakşayıp arkasına döndü ve eczaneye baktı.

Tek gördüğü yıkık dökük, sarı bir binaydı, üst kat pencerelerinde perdeler vardı, giriş katıysa boşaltılmış ve tahtalarla kapatılmıştı; tahtaların arasındaki boşluklardan sadece bir karanlık, kırılmış bir pencere görülebiliyordu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu.

İşte bu kadar, diye kavradı. Bir kutu Ubik alma fırsatı uçup gitmişti. Kaldırıma düşmüş bir kırk dolar bulmuş olsaydım. Ama diye düşündü, böylece Runciter'ın uyarılarının devamını öğrendim. Buna değer. Ama doğru olmayabilirdi. Ölmekte olan bir beynin deforme olup yanlış yönlendirilmiş fikirleri olabilirdi. Ya da TV reklamını göz önünde bulundurursak tamamen ölmüş bir beynin. Tanrım, dedi üzgün bir halde kendi kendine. Ya doğruysa?

Etrafta, kaldırımdaki insanlar kafalarını kaldırmış gökyüzüne bakıyorlardı. Onları fark eden Joe da kafasını kaldırıp baktı. Güneşin yoğun ışınları gözlerini kamaştırdığında elini kaşlarının üzerine kaldırdı ve gökyüzünde beyaz bir duman izi bırakarak giden bir nokta olduğunu fark etti: yüksekten uçan tek kanatlı

bir uçaktı, gayretli bir şekilde havaya bir yazı yazıyordu. O ve diğer yayalar seyrederken, mesaj çoktan belirmişti.

KENDİNİ BIRAKMA, JOE!

Söylemesi kolay, dedi kendi kendine Joe. Yani böyle sözcüklere dökmek.

Geri dönen dehşetin ilk belirtisiyle birlikte, endişeli ve bitkin bir halde Meremont Oteli'ne doğru ağır ağır ilerledi.

Don Denny, onu vişneçürüğü bir halıyla kaplı, taşraya özgü, yüksek tavanlı lobide karşıladı. "Onu bulduk," dedi. "Her şey bitti – yani onun için. Ve bu hiç iyi değil, hem de hiç. Şimdi de Fred Zafsky kayıp. Ben onun öteki arabada olduğunu sanıyordum, diğerleri de bizimle geldiğini sanıyormuş. Görünüşe bakılırsa iki arabaya da binmemiş, orada kalmış olmalı."

"Gittikçe hızlanıyor," dedi Joe. Birbirinden farklı birçok şekilde karşılarına çıkıp bir türlü elde edemedikleri Ubik'in neyi değiştireceğini çok merak ediyordu. Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğiz, dedi kendi kendine. "Buradan içecek bir şeyler alabilir miyiz?" diye sordu Don Denny'ye. "Paranız ne durumda? Benimki hiçbir işe yaramıyor."

"Cenaze şirketi her şeyi karşılıyor. Runciter'ın talimatı."

"Otel faturasını da mı?" Bunu garipsemişti. Nasıl düzenlenmiş olabilirdi? "Hazır yanımızda kimse yokken," dedi Don Denny'ye, "şu ceza makbuzuna bakmanı istiyorum." Kâğıt parçasını Denny'ye uzattı. "Mesajın devamını öğrendim; zaten bu işle uğraşıyordum."

Denny makbuzu okudu, sonra bir daha okudu. Ardından yavaşça Joe'ya doğru uzattı. "Runciter, Pat Conley'nin yalan söylediğini düşünüyor," dedi.

"Evet," dedi Joe.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" Sesi daha sert çıkıyordu. "Bütün olup bitenleri değiştirebilirdi. Runciter'ın ölümüyle başlayan ve başımıza gelen her şeyi."

"Bundan daha fazlası bile olabilir," dedi Joe.

"Haklısın," dedi Denny bakışlarını Joe'ya dikerek. "Evet, tamamen haklısın." İrkilmişti ve olayla yakından ilgili görünüyordu. Olanların farkına varmasıyla birlikte yüzünde kaygılı bir ifade belirmişti.

"Aslında bu konu üzerinde düşünmek istemiyorum," dedi Joe. "Hiç hoşuma gitmiyor. Bu daha da kötü. Daha önce düşündüklerimden, hatta Al Hammond'ın inandığından -ki o yeterince kötüydü, daha da beter bir şey."

"Ama bu, olabilir," dedi Denny.

"Tüm bu olanların," dedi Joe, "nedenini anlamaya çalışıyorum. Eğer nedenini bilsey-

dim–" Ama Al bunu hiç düşünmemişti, dedi kendi kendine. İkimiz de bunu hiç düşünmemiştik.

"Diğerlerine hiçbir şey söyleme," dedi Denny. "Bu doğru olmayabilir ve doğru olsa bile bunu bilmeleri hiçbir şeyi değiştirmez."

"Neyi bilmek?" dedi arkalarından Pat Conley. "İşlerine yaramayacak olan ne?" Şimdi önlerine geçmişti, siyah, doygun gözleri, zekice ve sakin bir şekilde bakıyordu. Tamamen sakindi. "Edie Dorn'un başına gelen tam bir felaket," dedi. "Ve Fred Zafsky; sanırım o da gitti. Bu iş hiçbirimizi geride bırakmayacak, değil mi? Bir sonraki kim olacak merak ediyorum." Kaygılı görünmüyordu, kendisini tamamen kontrol ediyordu. "Tippy odasında uzanıyor. Yorgun hissettiğini söylemedi ama buna emin olamayız. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Don Denny, bir duraksamanın ardından.

"Ceza makbuzunu ne yaptın Joe?" dedi Pat. Elini ona doğru uzattı. "Bir bakabilir miyim?"

Joe kâğıdı verdi. İşte şimdi, diye düşündü Joe, her şey bir seferde su yüzüne çıkıyor.

"Polis benim adımı nereden biliyor?" diye sordu, kâğıdı inceledikten sonra. Kafasını kâğıttan kaldırıp önce Joe'ya sonra da Don Denny'ye dikkatle baktı. "Niye burada benimle ilgili bir şeyler var?"

Yazının kime ait olduğunu anlamıyor, dedi Joe kendi kendine, çünkü bu yazıya bizim gibi alışık değil. "Runciter," dedi. "Bunu sen yapıyorsun, değil mi Pat? O sensin. Senin yetin. Senin yüzünden buradayız."

"Hepimizi öldürüyorsun," dedi kıza Don Denny. "Birer birer. Peki neden?" Joe'ya dönüp konuştu, "Ne gibi bir sebebi olabilir ki? Bizi gerçekten tanıdığı bile söylenemez."

"Runciter Ortaklığı'na gelişinin nedeni bu mu?" diye sordu Joe. Denedi – ama sesinin titremesini engelleyemedi. Birden ona karşı son derece savunmasız olduğunu hissetti. "Seni G. G. Ashwood buldu ve bize getirdi. O da mı Hollis için çalışıyor? Başımıza gelen bütün bu şeylerin sebebi – *patlama değil, sendin değil mi?*"

Pat gülümsedi.

Ve otelin lobisi Joe Chip'in gözlerinin önünden uçup gitti.

.13.

Kollarınızı kaldırın ve çok daha biçimli olun!
Yani, yeni ekstra yumuşak Ubik sutyenleriyle
kaldırın kollarınızı ve çok daha biçimli olun!
Talimatlara göre takılırsa,
bütün gün boyunca göğüslerinize dirilik
ve rahatlatıcı bir destek sağlar.

Karanlık tüm çevresini sarmış, ıslak ve ılık yün bir giysi gibi adamın üzerine yapışmıştı. Karanlıkta birleşen dehşetin kendisini tamamladığını ve bu kez tamamen gerçek olduğunu hissediyordu. Dikkatli davranmadım, dedi kendi kendine. Runciter'ın yapmamı söylediğini yapmadım, Pat'in makbuzu görmesine izin verdim.

"Neyin var Joe?" dedi Don Denny, sesi oldukça endişeliydi. "Sorun nedir?"

"İyiyim." Şimdi biraz görebiliyordu; karanlık sanki ayrışmaya başlamış gibi gri yatay çizgiler halinde dağılıyordu. "Sadece kendimi yorgun hissediyorum," dedi ve bedeninin ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Daha önce kendisini hiç böylesine bitkin hissettiğini anımsamıyordu. Hayatı boyunca bu kadarını asla hissetmemişti.

"Bir yere oturmana yardım edeyim," dedi Don Denny. Joe, adamın elinin omzunda olduğunu hissetti; Denny'nin ona yol gösterdiğini hissetti, yol gösterilmeye ihtiyaç duyması onu korkutmuştu. Eliyle iterek adamı uzaklaştırdı.

"İyiyim," dedi yeniden. Yanı başında dikilen Denny'nin bedenini artık seçmeye başlamıştı; adamın bedeni üzerine yoğunlaştı, sonra işlemeli kristal avize ve onu tamamlayan sarı ışıkla birlikte geçen yüzyıldan kalma lobiyi bir kez daha gördü. "Biraz oturayım," dedi ve eliyle yoklayarak bambu bir sandalye buldu.

"Ne yaptın ona?" dedi sertçe Don Denny, Pat'e dönerek.

"O, bana hiçbir şey yapmadı," dedi Joe, sesini kontrol etmeye çalışıyordu. Ama sesi olağandışı tonlar arasında gidip geliyor ve tizleşiyordu. Sesim hızlandırılmış gibi, diye düşündü. Yüksek perdeli. Bana ait değil.

"Doğru söylüyor," dedi Pat. "Ona ya da bir başkasına hiçbir şey yapmadım."

"Yukarı çıkıp dinlenmek istiyorum," dedi Joe.

"Seni bir odaya yerleştireceğim," dedi sinirli bir şekilde Don Denny. Joe'nun etrafında geziniyor ve lobideki ışıkların gidip gelmesiyle birlikte bir görünüp bir kayboluyordu. Işık zayıflayarak donuk bir kızıla dönüşüyor sonra güçleniyor ve ardından tekrar zayıflıyordu. "Sen burada otur Joe; ben hemen döne-

ceğim." Denny hızla resepsiyona doğru ilerledi. Pat yanında kaldı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sevimli bir şekilde sordu Pat.

"Hayır," dedi. Bu sözcüğü yüksek sesle söyleyebilmek için büyük bir çaba sarf etmişti; geçen her saniye içinde büyüyen bir boşluk, kalbini çevreleyen göğüs kafesini sıkıştırıyordu. "Belki bir sigara," dedi ve bütün cümleyi söylemek onu bitkin düşürdü; kalbinin atışlarını duydu. Kalbinin zorlanarak atması üzerindeki yükü daha da arttırdı, sanki bir ağırlık, devasa bir el üzerine bastırıp onu sıkıştırıyordu. "Sigaran yok mu?" dedi ve güçlükle başını kaldırarak bulutsu kızıl ışığın arasından kıza baktı. Güçsüz bir gerçekliğin, titreşen ışıltısının ardından.

"Üzgünüm," dedi Pat. "Yok."

"Bana – neler oluyor?" dedi Joe.

"Belki kalp yetmezliğidir," dedi Pat.

"Sence otelin bir doktoru var mıdır?" diye sormayı başarabildi.

"Sanmıyorum," dedi Pat.

"Gidip aramayacak mısın?"

"Bence sorunun sadece psikosomatik. Gerçekten hasta değilsin. Düzeleceksin," dedi Pat.

"Sana bir oda ayarladım Joe," diye konuştu geri dönen Don Denny. "İkinci kat, 203 numara." Sustu ve Joe, onun kendisini incele-

diğini ve bakışlarındaki endişeyi hissetti. "Joe berbat görünüyorsun. Çok güçsüz. Sanki her an yok olabilirmişsin gibi. Aman Tanrım Joe, nasıl göründüğünün farkında mısın? Tıpkı bulduğumuzda Edie Dorn'un göründüğü gibisin."

"Hiç ilgisi yok," dedi Pat. "Edie Dorn ölüydü. Joe ise hayatta. Öyle değil mi Joe?"

"Yukarı çıkmak istiyorum. Uzanmak istiyorum," dedi Joe. Ayağa kalkmayı başardı; kalbi çok tuhaf atıyordu, sanki bir an için durup sonra demir güllesinin betona çarptığında çıkardığı sese benzer bir ses çıkararak tekrar atmaya başlıyordu; nabzının her atışı bütün bedenini sarsıyordu. "Asansör nerede?"

"Sana yolu göstereyim," dedi Denny; elini yeniden Joe'nun omzuna doladı. "Tüy gibisin," dedi Denny. "Sana neler oluyor Joe? Bunu bana anlatabilir misin? Neler olduğunu biliyor musun? Anlatmaya çalış?"

"Bilmiyor," dedi Pat.

"Bir doktora görünse iyi olacak," dedi Denny. "Hemen şimdi."

"Hayır," dedi Joe. Biraz uzanırsam düzeleceğim, dedi kendi kendine; içinde gelgite benzer bir şey hissetti, büyük bir dalga onu şiddetle içine çekiyordu: Onu yıkmaya çalışıyordu. Sadece bir tek şeye zorluyordu, yukarıdaki odasına çıkıp uzanmaya, tek başına, kimsenin onu göremeyeceği bir yerde. Bir an önce gitmeliyim, dedi kendi kendine. Yalnız

kalmalıyım. Peki neden? diye merak etti. Yanıtı bilmiyordu; bir içgüdü, anlayıp açıklaması olanaksız görünen ve mantıksız bir düşünceye benzeyen bir şey böyle hissetmesini sağlıyordu.

"Sana bir doktor bulacağım," dedi Denny. "Pat, sen burada onunla kal. Gözünü üstünden ayırma. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Harekete geçti; Joe adamın uzaklaşan bedenini belli belirsiz görüyordu. Denny büzülüp küçülüyor gibiydi. Ve sonunda tamamen gözden kayboldu. Patricia Conley yanında kalmıştı ama bu adamın kendisini yeterince yalnız hissetmesini engellememişti. Kadının fiziksel varlığına rağmen Joe tamamen yalnızdı.

"Evet, Joe," dedi kadın. "Ne istiyorsun? Senin için ne yapabilirim? Sadece söyle."

"Asansör," dedi.

"Seni asansöre götürmemi mi istiyorsun? Elbette götürürüm." Kadın yürümeye başladı ve adam elinden geldiği kadarıyla onu izledi. Kadın her zamankinden daha hızlı yürüyor gibiydi; onu beklemiyor, dönüp arkasına bakmıyordu – onu izlemesi giderek güçleşiyordu. Yoksa diye düşündü, kadının böylesine hızlı hareket ettiğini ben mi hayal ediyorum? Öyle olmalı; çekim gücü yüzünden yavaşlıyorum. Adamın dünyası, saf kütlenin özellikleriyle yüklenmişti. Kendisini sadece

tek bir şekilde algılıyordu: ağırlığının basıncıyla yönetilen bir nesne gibiydi. Tek bir özellik. Ve tek bir deneyim: Eylemsizlik.

"Bu kadar hızlı gitme," dedi. Artık kadını görebiliyordu; kıvrak adımlarla adamın görüş alanının dışına çıkıyordu. Adam daha ileriye gidemeyeceğini hissederek öylece dikildi, soluk soluğa kalmıştı; tuzlu bir ıslaklığın yüzünü sırılsıklam yaptığını ve üstelik gözlerinin yandığını hissetti. "Bekle," dedi.

Pat yeniden belirdi. Kadının yüzünün üzerine eğilerek kendisini incelediğini fark etti. Kadının kusursuz ve dingin ifadesi. Kadının ilgisinin, bilimsel tarafsızlığının kayıtsızlığı gördü. "Yüzünü silmemi ister misin?" diye sordu kadın; kenarları dantellerle süslenmiş, küçük, zarif bir mendil çıkarttı. Gülümsedi, daha önceki gülümsemesinin aynısıydı.

"Sadece beni asansöre bindir." İlerleyebilmek için bedenini zorladı. Bir adım attı. Bir tane daha. Artık asansörü ve onu bekleyen birkaç kişiyi görebiliyordu. Kayarak açılan kapısının üstünde eski moda ibreli bir göstergesi vardı. Süslü ibre, dört ile üç arasında dalgalandı ve sonra sola doğru yönelerek üçün üstünde durdu, ardından üç ve iki arasında dalgalandı.

"Bir saniye içinde burada olacak," dedi Pat. Çantasından sigarasını ve çakmağını çıkarttı, bir sigara yaktı, gri bir duman kadının burun

deliklerinden dışarıya süzüldü. "Oldukça eski tipte bir asansör," dedi adama, kollarını sakin bir şekilde kavuşturmuştu. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bu, o eski demir kafesli, açık asansörlerden biri. Onlardan korkuyor musun?"

İbre şimdi ikiye gelmişti; bir süre orada takıldı ve sonra aniden bire indi. Kapılar kayarak açıldı.

Joe kabini çevreleyen demir parmaklıkları, işlemeleri gördü. İçinde, bir tabureye oturmuş, elini kumanda koluna koymuş, üniformalı bir görevli vardı. "Yukarı çıkacaklar," dedi görevli, "arkaya ilerlesin lütfen."

"Binmeyeceğim," dedi Joe.

"Neden?" dedi Pat. "Halatın kopacağını mı sanıyorsun? Bu yüzden mi korkuyorsun? Korktuğunu görebiliyorum."

"Bu, Al'ın gördüğünün aynısı," dedi.

"Peki, Joe," dedi Pat, "odana çıkmanın diğer yolu sadece merdivenler. Ve sen de bu durumdayken merdivenlerden çıkamazsın."

"Merdivenlerden çıkacağım." Yürümeye çalıştı, merdivenleri arıyordu.

Göremiyorum!" dedi kendi kendine. Onları bulamıyorum! Üzerindeki ağırlık ciğerlerini eziyor, soluk almasını güçleştirip acı veriyordu; durdu, solumaya yoğunlaştı. Belki de bir kalp krizidir, diye düşündü. Eğer öyleyse merdivenlerden çıkamam. Ama diğer yandan yalnız

kalmak için duyduğu dayanılmaz istek giderek güçleniyordu. Bomboş bir odada, gözlerden uzak, sessiz ve sakin bir yerde olmak. Uzanıp yatmak, hareket etmesi veya konuşması gerekmeyecekti. Bir sorunla ya da birisiyle uğraşmak zorunda kalmadan. Ve hiç kimse nerede olduğumu bilmeyecek, dedi kendi kendine. Bu, garip olduğu kadar da önemli görünüyordu. Varlığını kimseye hissettirmek istemediği için görünmez olmak istiyordu. Özellikle Pat, diye düşündü, yanımda olmamalı.

"İşte geldi," dedi Pat. Ona yolu göstererek yavaşça sola doğru döndürdü. "Hemen önünde. Sen sadece tırabzana tutun ve basamakları çık, sonra hemen yatağa. Anlaştık mı?" Kadın son derece dengeli bir şekilde, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi dans edercesine basamakları hızla tırmanmaya başlamıştı. "Bunu yapabilir misin?"

"Ben – senin, benimle gelmeni istemiyorum," dedi Joe.

"Ah, tatlım." Kadın sahte bir üzüntü ifadesiyle gıdaklar gibi söylemişti bunu; siyah gözleri ışıldıyordu. "Bu durumundan yararlanacağımdan mı korkuyorsun? Sana kötü bir şeyler yapacağımdan?"

"Hayır." Joe başını salladı. "Ben – sadece yalnız kalmak istiyorum." Tırabzanı sıkıca tutarak kendisini merdivenin ilk basamağına çekmeyi başardı. Orada durdu, basamakların

bittiği yeri görmek için yukarı baktı. Ne kadar uzakta olduğunu, geriye kaç basamak kaldığını kestirmeye çalışıyordu.

"Bay Denny, senin yanında kalmamı istedi. Sana bir şeyler okuyabilir, bir şeyler götürüp getirip hizmet ederim. Yanında beklerim."

Bir basamak daha çıktı. "Yalnız olmalıyım," dedi, soluk soluğa kalmıştı.

"Yukarı çıkışını izleyebilir miyim?" dedi Pat. "Hepsini çıkacağını düşünürsek, bu işin ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Çıkacağım." Bacağını bir sonraki basamağa yerleştirdi, tırabzana sıkıca asılıp kendisini yukarı çekti. Şişmiş kalbi, nefesinin kesilmesine neden oldu; gözlerini kapattı ve boğucu havayı hırıltıyla içine çekti.

"Merak ediyorum," dedi Pat, "Wendy'nin başına gelen buysa. O ilk olmalı, değil mi?"

"Ben. Aşıktım. Ona," dedi soluk soluğa Joe.

"Biliyorum. G. G. Ashwood bana söylemişti. Senin düşüncelerini okumuş. O ve ben çok yakın arkadaş olmuştuk; birlikte çok vakit geçirmiştik. Hatta bir ilişkimiz olduğu bile söylenebilir. Evet, öyle de denebilir."

"Teorimiz," dedi Joe, "doğruymuş." Daha derin bir nefes aldı. "Yani," demeyi başarabildi; bir basamak çıktı ve ardından olağanüstü bir çabayla bir tane daha çıktı. "Sen ve G. G. Ashwood'un Ray Hollis için çalıştığınız. İçeri sızmak için."

"Tamamen doğru," diye onayladı Pat.

"En iyi durdurucularımız. Ve Runciter. Hepimizi ortadan kaldırıyorsunuz." Bir basamak daha çıktı. "Biz yarı-yaşam'da değiliz. Biz–"

"Sen *ölebilirsin*," dedi Pat. "Sen ölü değilsin, özellikle sen ölü değilsin demek istiyorum. Ama teker teker ölüyorsunuz. İyi de neden bundan söz ediyoruz? Neden tekrar bu konuyu açıyorsun, biraz önce de söylemiştin ve doğrusunu söylemek gerekirse, bunu sürekli tekrarlaman canımı sıkmaya başladı. Sen gerçekten ukala ahmağın tekisin Joe. Neredeyse Wendy Wright kadar kalın kafalısın. Siz, ikiniz çok iyi bir çift olabilirdiniz."

"İşte bu yüzden ilk önce Wendy öldü," dedi adam. "Gruptan ayrıldığı için değil. Asıl nedeni–" Kalbindeki sancının artmasıyla iki büklüm oldu; bir basamak daha çıkmak istedi ama bu kez başaramadı. Tökezledi ve olduğu yere yığılıp kaldı – evet, diye düşündü. Wendy de dolabın içinde tıpkı böyle yığılıp kalmıştı. Elini uzattı, paltosunun kolunu tutup asıldı.

Kumaş yırtıldı. Kurumuş ve parçalanmıştı, ucuz kâğıtlar gibi parçalanmıştı; bir parça bile olsun dayanıklılığa sahip değildi. Artık bu konuda hiç kuşkusu yoktu. Sonunda kendinden geriye bir iz kalacaktı, paçavra halindeki giysi parçaları. Bir otel odasına giden yol boyunca serilmiş, yalnız kalmak için can atan bir en-

kaz izi. Son çabaları da bir tropizm[34] tarafından yönetiliyordu. Bir yönelme onu ölüme, çürümeye ve yok olmaya doğru zorluyordu. Kederli bir simya adamı ele geçirmişti; mezarda son bulacak bir keder.

Bir basamak daha çıktı.

Yapacağım, dedi kendi kendine. Bir güç beni bedenimi yiyip bitirmeye itiyor; işte bu yüzden Wendy, Al, Edie –ve büyük olasılıkla şimdiye dek Zafsky de– ölürlerken fiziksel olarak bozulmuşlardı, onlardan geriye hiçbir sıvı içermeyen, özü olmayan, yoğunluğunu yitirmiş, içi boş bir paçavra yığını kalmıştı. Bu güç kendisini yerçekiminin şiddetine karşı itiyordu ve sonuç da buydu, zayıflayan bir bedenin gücünü kullanmak. Ama bir güç kaynağı olarak bedenim, en azından yukarıya çıkmamı sağlayacaktır; biyolojik gereksinimim çalışıyordu ve büyük olasılıkla bu noktada, onu harekete geçirmiş olan Pat bile artık durduramayabilirdi. Tırmanışını izleyen kızın neler hissettiğini merak ediyordu. Onu takdir mi ediyordu? Yoksa acıyor muydu? Başını kaldırıp kıza bakındı; nerede olduğunu gördü, kızın canlı tonlardaki yüzünü seçebildi. Sadece me-

[34] *Tropizm*: Yönelim. (Biyoloji.) Tek yanlı çeşitli fiziksel uyarılara (ışık, yerçekimi) ya da kimyasal uyarılara (nem, bazı iyonların bulunması vb) yanıt olarak bitkisel organlarda görülen büyüme doğrultusu.
(Felsefe.) Eylemin erişmeyi amaçladığı hedef.

rak ediyordu. Kötü bir niyeti yoktu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Adam bu duruma hiç şaşırmadı. Pat ona ne yardım etmeye ne de onu engellemeye çalışıyordu. Bu durum adama bile adil görünüyordu.

"Daha iyi mi hissediyorsun?" diye sordu Pat.

"Hayır," dedi. Hafifçe doğruldu ve bir sonraki basamağa hamle etti.

"Daha farklı görünüyorsun. O kadar üzgün durmuyorsun."

"Çünkü bunu başarabilirim, bunu biliyorum," dedi Joe.

"Çok uzakta değil," diyerek onayladı Pat.

"Uzakta," diye düzeltti Joe.

"İnanılmaz birisin. Bu kadar önemsiz ve bu kadar küçük bir şeyi. Hatta kendi ölüm kasılmalarında bile–" Sonra hemen düzeltti, bir kedi gibi hızla ve akıllıca. "Ya da en azından senin ölüm kasılmaları sandığın şey sırasında bile. Ölüm kasılmaları tanımını kullanmamalıydım. Bu moralini bozabilir. İyimser olmayı dene. Tamam mı?"

"Sadece söyle bana," dedi adam. "Kaç basamak kaldı. Geride."

"Altı." Yanından kayarcasına geçerek, sessizce ve fazla güç harcamadan basamakları çıkıverdi kadın. "Hayır, üzgünüm. On. Yoksa dokuz muydu? Sanırım dokuz."

Adam bir basamak çıktı. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Konuşmadı, hatta gör-

meye bile çalışmıyordu. Üzerine yığıldığı zemine tüm gücüyle karşı koyarak, yoluna bir yılan gibi sürünerek devam ediyordu. Yeni bir yetenek geliştirdiğini fark etti, neredeyse tükenmiş olan gücünü nasıl kullanacağını, nasıl çabalaması gerektiğini belirleyen bir yetenek.

"Geldin sayılır," dedi Pat basamakların tepesinden neşeli bir tavırla. "Ne söylemen gerekiyor Joe? Muhteşem tırmanışın konusunda yorum yapmak ister misin? İnsanlık tarihinin gördüğü en müthiş tırmanışı gerçekleştirdin. Hayır, bu doğru değil. Wendy, Al, Edie ve Fred Zafsky bunu senden önce yapmışlardı. Ama bu, gerçekten izlediğim ilk tırmanış."

"Neden benimki?" dedi Joe.

"Seni, Zürih'de tezgâhladığın o ucuz, aşağılık oyun yüzünden izlemek istiyorum. Otel odanda Wendy Wright ile bir gece geçirmek uğruna çevirdiğin dolap yüzünden. Bu gece daha farklı olacak. Tek başına olacaksın."

"O gece de," dedi Joe, "tek başımaydım." Bir basamak daha çıktı. Boğulurcasına öksürmeye başladı. Damarları şişmişti, yüzünden ter boşalıyordu, geriye kalan son gücünü de gereksizce harcamıştı.

"Oradaydı; yatağının içinde değildi, ama odanın içinde bir yerlerdeydi. En azından birlikte uyudunuz." Pat bir kahkaha attı.

"Öksürmemeye," dedi Joe. "Uğraşıyorum." İki basamak daha tırmandı, neredeyse tepeye

ulaştığını biliyordu. Ne kadar zamandır basamakları tırmandığını merak etti. Ama bunu söyleyebilmesi mümkün değildi.

Sonra birden bire, bitkinliğinin yanı sıra buz kestiğini fark ederek şok oldu. Bu ne zaman oldu? diye sordu kendi kendine. Bir ara olmuş olmalıydı; içine öylesine yavaşça kademe kademe sızmış olmalıydı ki farkına bile varamamıştı. Yüce Tanrım, diye düşündü, bir yandan da tir tir titriyordu. Neredeyse kemikleri titriyordu. Ay'dakinden daha kötü, çok daha kötüydü. Zürih'deki otel odasını saran o soğuktan bile çok daha kötüydü. Bunlar belirtiler olmalıydı.

Metabolizma, diye kavradı, bir yanma süreci, aktif bir ocak. Onun fonksiyonları sona erdiğinde yaşam da bitiyor. Cehennem konusunda yanılmış olmalılar, dedi kendi kendine. Cehennem soğuk, oradaki her şey soğuk. Bedenin anlamı, ağırlık ve ısı demektir; ağırlık şimdi benim yenildiğim bir güç ve ısı, vücut ısım kayıp gidiyor. Eğer yeniden doğmazsam, asla geri dönmeyecek. Bu evrenin yazgısı. Yani en azından yalnız değilim.

Ama kendini yalnız hissediyordu. Beni çok çabuk ele geçirdi, diye kavradı. Doğru zaman henüz gelmemişti, bir şey onu hızlandırıyor – içinde merak veya düşmanlık duyguları beslemeyen bir şey onu ivmelendiriyor: polimorfik ve seyretmekten hoşlanan sapık bir varlık.

Olup bitenlerden zevk alan, çocuksu, geciktirici bir varlık. Tıpkı eklem bacaklı bir böcek gibi ezdi beni, dedi kendi kendine. Hiçbir şey yapmayan, sadece toprağın üzerinde öylece dolaşan basit bir böcek gibi. Asla uçamayan ya da kaçamayan bir böcek gibi. Sadece dengesiz ve tiksindirici olana doğru adım adım inebilen. Kendi iğrenç sakinleriyle çevrelenmiş sapkın ve varlığın mezarının içlerine doğru. Yani bu bizim Pat dediğimiz şey.

"Anahtarın var mı?" diye sordu Pat. "Odanın?" İkinci kata ulaştığında anahtarını kaybettiğini ve odana giremeyeceğini fark etsen ne kadar berbat olur bir düşünsene."

"Var." Ceplerini karıştırdı.

Paltosu lime lime olup üzerinden döküldü; giysi parçalarıyla birlikte üzerinde dökülen ceplerinin birinden anahtar kayarak yere düştü. Anahtar, adamın iki basamak aşağısına düşmüştü. Erişemiyordu.

"Ben alırım," dedi canlı sesle. Adamın yanından ok gibi geçerek anahtarı kaptı, kaldırıp ışığa tutarak incelemesinin ardından en üst basamağın tırabzanın üstüne koydu. "İşte burada Joe," dedi, "tırmanışını tamamladığın zaman ulaşabileceğin bir yerde. Senin ödülün. Odansa, sanırım solda, koridorda yaklaşık dört kapı sonra. Yavaş yavaş gitmelisin, ama basamakları aştıktan sonra çok daha kolay olacak."

"Görebiliyorum," dedi. "Anahtarı. Tepede. Merdivenin tepesini görebiliyorum." İki koluyla birden tırabzana asılarak kendisini yukarıya çekti, acı verici tek bir hamleyle üç basamak birden çıkmıştı. Bu hareketin onu tükettiğini hissetti; üzerindeki ağırlık büyüyor, soğuk artıyor ve dayanma gücü giderek azalıyordu. Ama–

Tepeye ulaşmıştı.

"Hoşça kal Joe," dedi Pat. Yanında dikilmiş öylece duruyordu ve adam yüzünü görebilsin diye hafifçe eğildi. "Don Denny'nin paldır küldür içeri girmesini istemezsin, öyle değil mi? Doktor sana yardım edemeyecektir. Bu yüzden ona, otelden sana bir taksi çağırmalarını istediğimi, senin de şehirde bir hastaneye doğru yola çıktığını söyleyeceğim. Bu şekilde rahatsız edilmezsin. Böylece tamamen kendi başına kalabileceksin. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Joe.

"İşte anahtar." Soğuk metal parçasını adamın eline koydu ve parmaklarını etrafında kapattı. "Çeneni sıkı tut. '39'da dendiği gibi. Yaş tahtaya basma. Bunu da söylüyorlar." Tekrar ayağa kalktı; bir süre öylece dikilerek adamı inceledi, ardından hızla koridora, asansöre doğru fırladı. Kadının düğmeye bastığını ve beklediğini gördü; asansör kapısının kayarak açıldığını gördü, ardından Pat gözden kaybolup gitti.

Elindeki anahtarı sıkı sıkı tutup sendeleyerek çömelme pozisyonu aldı; koridorun duvarına yaslanarak destek almaya çalıştı, ardından sola doğru dönerek adım adım ilerlemeye başladı, hâlâ duvardan destek alıyordu. Karanlık, diye düşündü. Işıklar yanmıyor. Sıkıca yumdu gözlerini, sonra açtı ve kırpıştırmaya başladı. Yüzünden akan terler adamı körleştiriyor ve hâlâ canını yakıyordu; gerçekten de koridor mu karanlıktı yoksa görme yetisini mi yitiriyordu, bunu tam olarak söyleyemezdi.

İlk kapıya ulaştığında yeniden sürünmeye başlamıştı; başını hafifçe kaldırıp kapının üzerindeki numaraya bakındı. Hayır, bu değildi. Sürünmeye devam etti.

Doğru kapıyı bulduğunda anahtarı deliğe sokabilmek için ayağa kalkıp bir yere yaslanması gerekmişti. Harcadığı çaba onu bitirmişti. Anahtar hâlâ elindeydi ve düştü; başını sertçe kapıya çarptı, toz içinde, yaşlılık, yıpranma ve buz gibi ölüm kokan halının üstüne yığılıp kaldı. Odaya giremeyeceğim, diye düşündü. Bir daha ayağa kalkamam.

Ama başarmalıydı. Burada onu herkes görebilirdi.

İki eliyle birden kapı koluna iyice asılıp bir kez daha kendini yukarı çekerek ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı. Sendeleyerek, anahtarı kapı kolundaki deliğe sokmaya çalı-

şırken bütün ağırlığını kapıya verdi. Anahtarı çevirdiğinde kapı açılacak ve artık içeride olacaktı. Ve sonra, diye düşündü, eğer arkamdan kapıyı kapatabilirsem, eğer yatağa kadar gidebilirsem, her şey bitecek.

Kilit gıcırdadı. Metal dil geri çekildi. Kapı açıldı ve adam öne doğru savruldu, kollarını uzattı. Zemin ona doğru yükseldi ve halının üzerindeki biçimleri fark etti, girdap şeklindeki çizgiler, kırmızı ve altın sarısı renkte çiçek motifleriyle, ama zaman içinde yıpranarak solmuş ve sertleşmişlerdi; renkler donuklaştı ve zemine çarparken hafif bir acı hissetti, burası çok eski, çok eski bir oda diye düşündü. Bu bina inşa edildiğinde büyük olasılıkla, demir kafesli açık asansör kullanmışlardır. Yani ben, gerçek asansörü gördüm, dedi kendi kendine, kullanılan ve orijinal olanını.

Bir süre yerde öylece uzandı, sonra deyim yerindeyse harekete geçti, yani kıpırdamaya başladı. Elleriyle, yerden destek alarak dizlerinin üzerinde durdu . . . ellerim, diye düşündü, Ulu Tanrım; Parşömen gibiler, sarı ve yumrularla dolu, tıpkı pişmiş ve kurumuş bir hindi kıçı gibi. Kıllı bir ten, insana ait değilmiş gibi; iğne benzeri kıllar, milyonlarca yıl öncesinden, tüylerini yelken olarak kullanarak sahil boyunca uçan bir şeyden ona miras kalmış gibiydi.

Gözlerini açarak, yatağın yerini aradı; et-

rafı tanımaya uğraşıyordu. Odanın uzağında geniş bir pencere, perdelerin arasından gri ışınları içeri sokuyordu. Uzun, ince bacaklı, çirkin bir masa. Ve işte yatak, pirinç bir karyola, parmaklıkları yıllarca kullanıldıktan sonra bükülmüş, iki başındaki cilalanmış ahşap levhalar eğrilmiş gibiydi. Ne olursa olsun yatmak istiyorum, dedi kendi kendine; odanın içinde sürünüp kayarak yatağa ulaşmaya çalıştı.

Bir koltukta oturup kendisini izlemekte olan birini gördü. Hiç ses çıkarmadan onu izleyen ve şimdi hızla kalkıp ona doğru ilerlemeye başlayan bir seyirciyi.

Glen Runciter.

"Merdivenleri çıkmana yardım edemedim," dedi Runciter, kederli yüzünde sert bir ifade vardı. "Beni görebilirdi. Zaten seninle birlikte odanın içine kadar gireceğinden korktum. Sonra başımız belaya girecekti, çünkü o kız–" Sözlerini yarıda kesip eğildi ve hiçbir ağırlığı kalmamış gibi Joe'yu ayaklarının üzerine kaldırdı. "Bunu sonra konuşuruz. İşte." Joe'yu kolunun altından kavrayıp, oda boyunca taşıdı – yatağa değil, daha önce kendisinin oturduğu koltuğa götürmüştü. "Birkaç saniye daha dayanabilir misin?" diye sordu Runciter. "Kapıyı kapatıp kilitlemek istiyorum. Kız fikrini değiştirirse diye."

"Evet," dedi Joe.

Runciter kapıya doğru üç büyük adım attı,

kapıyı çarpıp kilitledi ve hemen Joe'nun yanına döndü. Masanın bir çekmecesini açtı, parlak yüzeyinde şeritler ve baloncuklar olan bir sprey şişesini aceleyle çıkardı. "Ubik." dedi Runciter, şişeyi güçlü bir şekilde sallarken, sonra karşısında dikildi ve şişeyi Joe'ya doğrulttu. "Bunun için bana teşekkür etme," dedi ve spreyi Joe'ya sıkmaya başladı; sprey zerrecikleri, sanki havaya parlak ışık demetleri salınmışçasına etrafta titrek parıltılar olarak beliriverdi, sanki bu eski püskü otel odasına güneş ışığı sızmıştı. "Daha iyi misin? Hemen işe yaraması gerek. Şimdiye kadar bir tepki göstermiş olmalıydın." Endişeli bir halde Joe'ya baktı.

.14.

Yiyeceklerin lezzetini korumak için bir kabın içine koymaktan çok daha fazlası gerekir; aslında dört katmandan oluşan Ubik plastik torbasıyla sarmalamak gerekir. Tazelik içeri, hava ve nem dışarı. Daha önce denenmiş Ubik testini izleyin.

"Sigaran var mı?" dedi Joe. Sesi titriyordu, ama bitkinlikten değildi. Ya da soğuktan. Her ikisi de bitmişti. Gerginim, dedi kendi kendine. Ama ölmüyorum. O süreç Ubik spreyi tarafından durduruldu.

Runciter'ın o TV reklamında bunu söylediğini hatırladı. Eğer onu bulabilseydim, düzelecektim; Runciter buna söz vermişti. Ama, diye sıkıntılı bir şekilde düşündü, ona ulaşmak bayağı uzun zaman aldı ve tam olarak bulduğum da söylenemez.

"Yalnız sigaralar filtresiz," dedi Runciter. "Bu az gelişmiş zaman dilimi filtre yapacak teknolojiden yoksun." Joe'ya bir Camel paketi uzattı. "Ben sigaranı yakarım," dedi. Bir kibritle yakıp Joe'ya uzattı.

"Taze," dedi Joe.

"Evet, neyse ki. Tanrım, onu biraz önce

aşağıdaki tütün tezgâhından aldım. Uzun bir yol kat ettik. Ekşimiş süt ve bayatlamış sigara evresini atlattık." Sinirli bir şekilde sırıttı. Gözlerinde hiç parıltı olmaksızın kararlı ama umutsuz bir bakış vardı. "*İçinden* geçtik," dedi, "*dışından* değil. Arasında var." Bir sigara da kendisi için yaktı; arkasına yaslandı, sessizce sigara içti, yüzünde hâlâ sert bir ifade vardı. Joe, adamın yorgun olduğuna karar verdi. Ama bu, kendi başına gelen türde bir yorgunluk değildi.

"Grubun geri kalanına da yardım edebilir misin?" diye sordu Joe.

"Tek bir şeşi Ubik'im var ve onun çoğunu da senin için kullandım." Kızgın olduğunu gösteren bir hareket yaptı; parmakları sakinleşmeyen bir öfke titremesi içinde kasılmıştı. "Buradaki olayları değiştirme olanağım sınırlı. Yapabileceğim her şeyi yaptım." Kafasını hızla kaldırdı ve gözlerini Joe'ya dikti. "Sana –hepinize– ulaşmak için uğraştım, bütün olasılıkları değerlendirdim, bulduğum tüm yolları denedim. Fırsatları oluşturmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Sonuçta çok küçük bir şey elde edebildim. Neredeyse kocaman bir hiç." Ardından, söyleyemedikleriyle birlikte yeniden kasvetli sessizliğine gömüldü.

"Erkekler tuvaletindeki duvar yazısı," dedi Joe. "Bizim öldüğümüzü senin de yaşadığını söylüyordu."

"Hayatta *olan* benim," dedi gıcırtılı bir sesle Runciter.

"Geriye kalanlar yani biz ölü müyüz?"

Uzun sessizliğin ardından Runciter konuştu. "Evet," dedi.

"Ama o TV reklamında–"

"O, senin savaşman için hazırlanmıştı. Ubik'i bulman için. Senin araman ve aramayı sürdürmen için yapıldı. Ona ulaşabilmen için elimden geleni yapmaya devam ettim, ama sen nelerin yanlış olduğunu biliyorsun; kız herkesi geçmişe sürüklemeye devam etti – sahip olduğu yetiyi sonuna kadar kullanarak hepimizle uğraştı. Zamanı tekrar tekrar geriye götürdü ve sonunda onun anlamını yitirmesini sağladı." Ardından ekledi, "Sana ulaştırmayı başardığım bölük pörçük notlar dışında." Önemli bir noktayı belirtmek için bir parmağını kararlı bir şekilde Joe'ya doğru salladı. "Neyle uğraştığımı bir düşün. Başınıza gelenin aynısıyla, hepinizi birer birer öldüren şeyle. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadarını yapabilmiş olduğuma bile şaşırıyorum."

"Neler olup bittiğini ne zaman anladın? Yoksa biliyor muydun? Başından beri?" diye sordu Joe.

"'Başından beri,'" diye acı acı tekrarladı Runciter. "Sence bu ne demek? Bu iş aylar, belki de yıllar önce başlamış; Hollis, Mick, Pat Conley, S. Dole Melipone ve G. G. Ashwood'un,

bu planı kurup üzerinde ne kadar süredir çalıştıklarını sadece Tanrı bilir. İşte olup bitenlerin hepsi bu. Ay'da oyuna getirildik. Pat Conley'nin bizimle birlikte gelmesine izin verdik, tanımadığımız bir kadın ve anlamadığımız –büyük olasılıkla Hollis'in de anlamadığı– bir yeti. Zamanı geri çevirmeyle bir şekilde ilgili bir yeti; hayır, tam olarak söylemek gerekirse, zaman içinde yolculuk yapabilme yetisi değil . . . örneğin o geleceğe gidemiyor. Aslında geçmişe de gidemiyor; şu ana kadar anladığım kadarıyla, yaptığı şey, maddenin daha önceki evrelerindeki biçimini ortaya çıkaran bir karşı süreç başlatmak. Ama sen bunu biliyorsun; sen ve Al bunu anlamıştınız." Öfkeyle dişlerini sıktı. "Al Hammond – ne büyük bir kayıp! Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdım; o zaman, şimdi yaptığım gibi araya giremiyordum."

"Peki, şimdi nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu Joe.

"*Çünkü bu, onun bizi geçmişe doğru sürükleyebileceği en son nokta*," dedi Runciter. "İleriye doğru olan normal akış çoktan başladı; şimdi bir kez daha geçmişten şimdiki zamana ve geleceğe doğru akıyoruz. Belli ki yetisinin sınırlarını zorladı. 1939; sınır bu. Artık o da yetisini kapattı. Niye yapmasın ki? Ray Hollis'in ona verdiği görevi zaten yerine getirdi."

"Bundan kaç kişi etkilendi?"

"Sadece biz, Luna'da o yüzey-altı odasında bulunanlar. Zoe Wirt bile etkilenmedi. Pat yarattığı alanın genişliğini sınırlandırabiliyor. Dünya'nın bildiği kadarıyla olay şöyle gelişti, hep birlikte Ay'a gittik ve orada bir kaza sonucu oluşan bir patlama yüzünden havaya uçtuk; yardımsever Stanton Mick tarafından soğuk tabutlara yerleştirildik, ama bizimle hiçbir şekilde bağlantı kurulamadı – çünkü yeteri kadar çabuk yetiştirilemedik."

"Bu iş için neden sadece patlama yeterli olmadı?" diye sordu Joe.

Tek kaşını kaldıran Runciter, Joe'nun söylediğini hesaba katarak düşünmeye başladı.

"Neden Pat Conley kullanıldı?" Böylesine sarsılmış ve bitkin bir haldeyken bile, olup bitenlerde yanlış bir şeyler olduğunu sezinliyordu. "Bizi buraya, 1939 yılına dek sürükleyen, sürekli önceki evresine dönen zaman devinimine, bu geri dönüş mekanizmasına ne gerek vardı? Bu hiçbir amaca hizmet etmiyor."

"Bu ilginç bir nokta," dedi Runciter; yavaşça başını sallayarak adamın söylediklerini onayladı, sert ifadeli duygusuz yüzü asıldı. "Bu konu üzerinde düşünmeliyim. Bana biraz zaman ver." Pencereye doğru yürüdü, dışarıdaki dükkânlara bakarak orada öylece dikildi.

"Bu iş, beni endişelendiriyor," dedi Joe, "yani karşılaştığımız şey, belli bir amaca yönelik bir güçten ziyade kötü niyetli yaklaşımlar-

la dolu. Birisi bizi öldürmek ya da etkisiz hale getirmekten çok, bir sağduyu organizasyonu olarak çalışmamızı engellemeye uğraşıyor, ama–" Düşündü, neredeyse yaklaşmıştı. "Bize yaptıklarıyla eğlenen sorumsuz bir varlık. Hepimizi böyle birer birer öldürmekten zevk alan biri. Bu olayın böylesine uzamasına hiç gerek yok. Bu, bana Ray Hollis'in işiymiş gibi gelmiyor; o, çok daha soğukkanlı ve pratik bir katildir. Ve Stanton Mick hakkında bildiklerime bakılırsa–"

"Ama Pat," diye düşüncesizce söze atıldı Runciter; pencerenin yanından geri dönmüştü. "O psikolojik olarak sadist bir kişilik. Sineklerin kanatlarının koparılması gibi. Bizimle oynuyor." Joe'nun tepkisini bekledi.

"Bu iş bana daha çok bir çocuğa aitmiş gibi geliyor," dedi Joe.

"Ama Pat Conley'e bir bak; o çok kıskanç ve kindar. Hissettiği duygusal düşmanlık yüzünden ilk önce Wendy'yi ele geçirdi. Biraz önce senin merdiveni çıkmanı seyrederek eğleniyordu, aslında bundan şeytanca bir zevk alıyordu."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Joe. Sen, yalnızca burada, bu odada bekliyordun, dedi kendi kendine, bunu görmüş olamazsın. Ve *– Runciter özellikle bu odaya geleceğini nereden biliyordu?*

Nefesini hırıltı bir şekilde salıveren Runci-

ter dedi ki, "Sana her şeyi anlatmadım. Gerçek şu ki..." Duraksadı; sinirli bir halde alt dudağını kemiriyordu ve birden kaldığı yerden devam etmeye başladı. "Sana söylediklerim tamamen doğru değildi. Benim, bu gerileyen dünyayla olan ilişkim sizinki gibi değil; sen tamamen haklısın; çok daha fazlasını biliyorum. Çünkü buraya dışarıdan girdim."

"Bütün o kendini göstermelerin," dedi Joe.

"Evet. Bu dünyanın içine itiliyorum, oraya buraya. Stratejik noktalar ve zamanlarda. Ceza makbuzu olayı gibi. Tıpkı Archer'ın–"

"O TV reklamı banttan değildi," dedi Joe. "Canlıydı."

Runciter isteksiz bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Senin durumunla," dedi Joe, "bizimki arasındaki fark nedir?"

"Gerçekten söylememi istiyor musun?"

"Evet." Kendisini hazırladı, tüm duyacaklarını zaten biliyor gibiydi.

"Ben ölmedim Joe. Duvar yazısı gerçeği anlatıyordu. Siz, hepiniz soğuk tabutlardasınız ve ben–" Runciter bunları söylerken zorlanıyor. Joe'nun yüzüne bakamıyordu. "Ben şu anda Aziz Kardeşler Moratoryumu'nda bir görüşme salonunda oturuyorum. Benim talimatlarım doğrultusunda hepiniz birleştirildiniz; grup olarak bir arada tutuluyorsunuz. Ben de burada, dışarıdan size ulaşmaya çalışıyo-

rum. Dışarıda olduğumu söylediğimde kastettiğim şey buydu; sizin tabirinizle, kendimi göstermelerimin sebebi de bu. Bir haftadır size ulaşmak için, yarı-yaşamda mümkün olan bütün yolları denedim, ama hiçbir işe yaramıyor. Birer birer sönüp gidiyorsunuz."

"Peki ya Pat Conley?" dedi, bir süre duraksadıktan sonra Joe.

"Evet, o da sizinle birlikte; yarı-yaşamda, grubun geri kalanıyla birleştirildi."

"Bu geriye dönüşler onun yetisiyle mi ilgili? Yoksa yarı-yaşamın olağan bozulma süreci mi?" Gergin bir şekilde Runciter'ın yanıtını bekledi; anladığı kadarıyla her şey bu yanıta bağlıydı.

Runciter burnunu çekti, suratını buruşturdu ve ardından boğuk bir sesle konuştu. "Olağan bozulma. Bunu Ella da yaşamıştı. Yarı-yaşama geçen herkes yaşar."

"Bana yalan söylüyorsun," dedi Joe. O an, bir bıçağın bedenini yarıp geçtiğini hissetti.

Runciter gözlerini ona dikmiş bir şekilde konuştu. "Joe, Tanrı aşkına, ben senin hayatını kurtardım; tam olarak işleyen yarı-yaşam sürecine dönmen için karşına çıktım – şimdi büyük olasılıkla böyle devam edeceksin. Eğer ben sürünerek kapıya ulaştığın bu otel odasında seni beklemiyor olsaydım, neden, lanet olsun – hey bak, kahretsin; sen bu kırık dökük yatakta çoktan nalları dikmiş olacaktın. Ben

Glen Runciter, sizin patronunuzum ve yaşamlarınızı kurtarmak için tek başıma mücadele ediyorum – burada sizi tekrar canlandırmaya uğraşan, gerçek dünyadan *tek* kişiyim ben." Gözleri hâlâ Joe'nun üzerindeydi, şaşkınlık ve öfke içinde bakıyordu. Yüzünde olup bitenlerin iç yüzünü anlayamıyormuş gibi sersemlemiş ve biraz da kırgın bir ifade vardı. "O kız," dedi Runciter, "yani Pat Conley seni öldürebilirdi, tıpkı–" Devam etmedi.

"Tıpkı Wendy, Al, Edie Dorn, Fred Zafsky ve belki de şimdiye kadar Tito Apostos'u öldürdüğü gibi," dedi Joe.

Runciter elinden geldiğince kontrollü bir sesle konuştu. "Bu oldukça karmaşık bir durum Joe. Basit yanıtlarla açıklayamam."

"Yanıtları bilmiyorsun," dedi Joe. "İşte sorun bu. Kendince yanıtlar uyduruyorsun; burada bulunuşunu açıklamak için yanıtlar uydurman gerekiyor. Bütün o sözde kendini göstermelerini."

"Ben onlara kendini göstermek demiyorum; bu tanımı sen ve Al buldunuz. Beni bunun için suçlama, ikinizin bulduğu–"

"Benim bildiğimden daha fazlasını bilmiyorsun," dedi Joe, "başımıza neler geldiği ve bize kimin saldırdığı hakkında. Glen, karşımızdakinin kim olduğunu söyleyemiyorsun, *çünkü bilmiyorsun.*"

"Hayatta olduğumu biliyorum," dedi Run-

citer, "ve moratoryumdaki bu görüşme salonunda oturuyor olduğumu da biliyorum."

"Bedenin bir tabutun içinde," dedi Joe. "Temiz Önder Mezarlığı'nda. Baktın mı?"

"Hayır," dedi Runciter. "Ama o gerçek değildi–"

"Bedenin çürümüştü," dedi Joe. "Tıpkı Wendy, Al ve Edie'ye –ve kısa bir süre önce bana–olduğu gibi hacmini yitirmişti. Seninki de tamamen öyleydi; ne daha iyi ne daha kötü."

"Senin olayında, Ubik'i–" Runciter yeniden sustu; yüzünde anlaşılması güç bir ifade belirmişti: belki de içten içe duyduğu bir korkunun dışavurumuydu – ama Joe bunu tam anlayamamıştı. "Ubik'i senin için aldım," diye bitirdi konuşmasını.

"Ubik nedir?" diye sordu Joe.

Runciter'dan hiçbir yanıt gelmedi.

"Bunu da bilmiyorsun," dedi Joe. "Ne olduğunu ya da ne işe yaradığını bilmiyorsun. Hatta nereden geldiğini bile bilmiyorsun."

Uzun, acı verici bir suskunluğun ardından konuştu Runciter, "Haklısın Joe. Kesinlikle haklısın." Titreyerek bir sigara daha yaktı. "Ama yaşamlarınızı kurtarmak istedim; bu kısmı doğru. Lanet olsun, hepinizin yaşamını kurtarmak istedim." Sigara parmaklarının arasından kaydı; yere düştü ve yuvarlandı. Runciter, büyük bir çaba göstererek sigarayı almak için eğildi. Yüzündeki ifade, yaşa-

dığı aşırı ve bariz mutsuzluğu gösteriyordu. Neredeyse çaresizliği.

"Biz bunların içindeyiz," dedi Joe, "sen de orada, o salonda oturuyorsun ve yapacağın hiçbir şey yok; bulaştığımız bu şeyi durduramıyorsun."

"Bu doğru." Runciter başını sallayarak onayladı.

"Burası soğuk tabut," dedi Joe, "ama başka bir şey daha var. Yarı-yaşamlı insanlar için doğal olmayan bir şey. Al'ın anladığı gibi, burada iki güç çarpışıyor; birisi bize yardım eden, diğeri de bizi yok etmekte olan güç. Sen bize yardım etmeye uğraşan güç, varlık ya da kişiyle çalışıyorsun. Ubik'i onlardan aldın."

"Evet."

"Yani hiçbirimiz hâlâ, bizi yok etmekte olanın kim olduğunu bilmiyoruz – ve bizi koruyanı da; sen dışarıdasın ve bilmiyorsun, biz de buradayız ve bilmiyoruz. Belki de o güç Pat'tir," dedi Joe.

"Bence o güç," dedi Runciter. "Bence o orada sizin düşmanınız."

"Belki de. Ama ben öyle düşünmüyorum," dedi Joe. Düşmanımızla yüz yüze geldiğimizi hiç sanmıyorum, dedi kendi kendine Joe, ne de dostumuzla.

Ama sanırım, yüz yüze geleceğiz, diye düşündü. kısa bir süre içinde her ikisinin de kim olduğunu öğreneceğiz.

"Emin misin?" diye sordu Runciter'e, "patlamadan kurtulanın sadece sen olduğuna, içinde hiçbir şüphe olmaksızın, kesinlikle emin misin? Yanıtlamadan önce iyice düşün."

"Dediğin gibi, Zoe Wirt–"

"*Bizim* aramızdan," dedi Joe. "O, burada, bizimle aynı zaman diliminde değil. Pat Conley örneğin."

"Pat Conley'nin göğsü ezildi. Şiddetli darbe ve akciğerinin göçmesi yüzünden öldü, ayrıca karaciğeri zarar görmüş, bir bacağı üç yerinden kırılmış ve bir sürü iç yarası var. Fiziksel olarak senin yaklaşık bir metre ötende yatıyor; yani bedenini kast ediyorum."

"Diğer herkes de öyle mi? Yani herkes burada, Aziz Kardeşler Moratoryumu'nda soğuk tabutların içinde mi?"

"Biri dışında," dedi Runciter. "Sammy Mundo. Büyük bir beyinsel zarar gördü ve asla çıkamayacağını söyledikleri bir komaya girdi. Korteksinde–"

"Yani yaşıyor. Soğuk tabutta değil. Burada değil."

"Onun 'yaşadığını' söyleyemem. Ona ansefalogram uyguladılar; hiçbir kortikal etkinliği yok. Ot gibi, hepsi o. Kişiliği yok, hareket etmiyor, bilinci yerinde değil – Mundo'nun beyninde olup biten hiçbir şey yok, en ufak bir belirti bile."

"Yani sen de bu yüzden, doğal olarak on-

dan söz etmeyi düşünmedin."

"Şimdi ediyorum ya."

"Sana sorduğumda söylüyorsun." Düşündü. "Bizden ne kadar uzakta? Zürih'de mi?"

"Evet, onu buraya Zürih'e getirdik. Carl Jung Hastanesi'nde. Moratoryumdan yaklaşık çeyrek mil uzaklıkta."

"Bir telepat tut," dedi Joe. "Ya da G. G. Ash-wood'u kullan. Onun düşüncelerini tarasın." Bir çocuk, dedi kendi kendine. Olgunlaşmamış ve hastalıklı. Zalim, ahlaksız, tuhaf bir kişiliği var. Bu, o olabilir, dedi kendi kendine. Bu, başımıza gelen tutarsız, kaprisli olayları düzenleyebilecek bir kişilik. Bizi önce kendine doğru çekiyor ve sonra geriye bırakıyor. Merdiveni tırmanışımın ardından bu otel odasında olanlar gibi geçici iyileştirmeler.

Runciter içini çekti. "Bunu yaptık. Bunun gibi ciddi beyin hasarlarının olduğu durumlarda, genellikle o kişiye telepatik olarak ulaşmaya çalışılır. Hiçbir sonuç alamadık, hiçbir şey. Beyinin ön lobunda hiçbir etkinlik bulunamadı. Üzgünüm Joe." Kocaman kafasını, tik benzeri sempatik bir hareketle hızla sağa sola salladı, Joe'nun düş kırıklığını paylaştığı açıkça belliydi.

Kulağına sağlam bir şekilde yerleştirilmiş olan plastik diski yerinden çıkaran Glen

Runciter mikrofona eğilip konuştu. "Sonra yeniden konuşuruz." Tüm iletişim cihazlarını kapatıp sandalyeden dimdik ayağa kalktı ve bir an orada dikilerek, saydam plastik tabutun içinde yatmakta olan Joe Chip'in hareketsiz, puslu ve buz kaplı bedenine baktı. Boylu boyunca ve sessizdi, sonsuza dek öyle kalacaktı.

"Beni mi çağırdınız, efendim?" Herbert Scho-enheit von Vogelsang, bir Ortaçağ dalkavuğu gibi yaltaklanarak küçük ve hızlı adımlarla görüşme salonuna dalıvermişti. "Bay Chip'i diğerlerinin yanına geri götürebilir miyim? Görüşmeniz bitti mi, efendim?"

"Bitti," dedi Runciter.

"Bağlantı kurabil–"

"Evet, her şey yolunda gitti. Bu kez birbirimizi rahatlıkla duyabildik." Bir sigara yaktı. Bunu yapmayalı saatler olmuştu, sonunda kendisine ait bir zaman bulabilmişti. Joe Chip'e ulaşabilmek için sarf ettiği olağanüstü çaba adamı neredeyse tüketmişti. "Bu yakınlarda amfetamin makinesi var mı?" diye sordu moratoryum sahibine.

"Görüşme salonunun dışındaki koridorda." Onu memnun etmek için deli divane olan moratoryum sahibi parmağıyla gösterdi.

Runciter salondan çıkıp amfetamin makinesine doğru ilerledi; bozukluğu içeri atıp seçim tablosuna bastı ve tanıdık, küçük madde sağa sola çarpıp tıngırdayarak deliğe düştü.

Hap kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Ardından, iki saat sonra Len Niggelman ile yapacağı görüşmeyi düşünmeye başladı, gerçekten bunu başarabilecek miydi, merak ediyordu. Çok fazla şey olup bitiyor, diye karar verdi. Birlik'e resmi raporumu sunmaya hazır değilim; Niggelman'ı arayıp randevuyu ertelemesini istemeliyim.

Paralı vidfonlardan birine gidip Kuzey Amerika Konfederasyonu'ndan Niggelman'ı aradı. "Len," dedi, "bugün daha fazla dayanamayacağım. Son on iki saatimi soğuk tabuttaki adamlarıma ulaşmaya çalışarak geçirdim ve tükendim. Yarın olmaz mı?"

"Yazılı, resmi raporunu bize ne kadar çabuk verirsen biz de Hollis'e karşı o kadar çabuk harekete geçebiliriz," dedi Niggelman. "Benim hukuk departmanım, durumun kanıtlanmasının kolay olduğunu söyledi, sabırsızlanıyorlar."

"Kişisel bir suç duyurusunda bulunabileceklerini mi düşünüyorlar?"

"Kişisel ve ceza hükümlü. Bir süredir New York bölge savcısıyla görüşüyorlar. Ama sen resmi ve noter tasdikli raporunu bize sonuna kadar–"

"Yarın," diye söz verdi Runciter. "Biraz uyuduktan sonra. Bu lanet olası şey beni neredeyse mahvetti." En iyi adamlarımı kaybettim, dedi kendi kendine. Özellikle Joe Chip.

Organizasyonumun işi bitti, aylarca belki de yıllarca ticari ilişkilerimizi yürütemeyeceğiz. Tanrım, dedi içinden, kaybettiğim durdurucularımın yerini nasıl doldurabilirim? Joe gibi bir sınayıcıyı nereden bulabilirim?

"Olur Glen. İyi bir uyku çek, yarın ofisimde buluşuruz, bizim saatimize göre on'da," dedi Niggelman.

"Teşekkürler," dedi Runciter. Vidfonu kapattı ve koridordaki pembe, plastik bir sandalyenin üstüne yığıldı. Joe gibi bir sınayıcı bulamam, dedi kendi kendine. Gerçekten de Runciter Ortaklığı'nın sonu gelmişti.

Moratoryum sahibi her zamanki zamansız ortaya çıkışlarından birini daha yaptı. "Size bir şeyler getirebilir miyim Bay Runciter? Bir fincan kahve? Ya da on iki saat etkili olan türde bir amfetamin daha? Ofisimde yirmi dört saat etkili olanlardan var; kendinizi saatlerce zinde hissedersiniz, hatta bütün gece boyunca."

"Ben bütün gece," dedi Runciter, "uyumak istiyorum."

"Peki ama–"

"Çek git buradan," diye hırladı Runciter. Moratoryum sahibi hızla uzaklaşarak onu yalnız bıraktı. Neden burayı seçtim ki? diye kendine sordu Runciter. Sanırım Ella burada olduğu için. Her şey bir yana, burası en iyisi; karım da o yüzden burada ve diğerleri de. Kısa bir süre önce tabutun diğer tarafından

olanlar, diye düşündü, şimdi ne haldeler. Ne kadar büyük bir felaket.

Ella, dedi kendi kendine, birden hatırlamıştı. Neler olup bittiğini anlatmak için onunla yeniden konuşmalıyım. Ona, bunu yapacağımı söylemiştim.

Ayağa kalktı ve moratoryumun sahibini bulmak için dolanmaya başladı.

Yine o lanet olası Jory ile karşılaşacak mıyım acaba? diye sordu kendine. Ella ile Joe'nun söylediklerini ona anlatacak kadar uzun bir süre görüşebilecek miyim? Sürekli büyüyüp genişlemekte ve onu yiyip bitirmekte olan Jory söz konusuyken onunla iletişim kurabilmek gittikçe güçleşiyor. Belki burada yarı-yaşamda olan diğerlerine de aynı şeyi yapıyordur. Moratoryum, Jory konusunda bir şeyler yapmalı, buradaki herkes için bir tehlike o. Neden bunu yapmasına izin veriyorlar? diye sordu kendine.

Belki de onu durduramadıkları için, diye düşündü.

Belki daha önce Jory gibi bir yarı-yaşamlı hiç olmamıştı.

.15.

Tom, sence bu, nefesim kötü koktuğu için olabilir mi? Ed, eğer bundan endişeleniyorsan neden yeni formüllü, antiseptik Ubik ağız spreyini denemiyorsun? Talimatlara göre kullanıldığında güvenlidir.

Eski otel odasının kapısı açıldı. Don Denny ve gri saçları düzgün taranmış, güvenilir görünümlü orta yaşlı bir adam içeri girdi. "Nasılsın Joe?" dedi yüzü endişeyle gerilmiş durumdaki Denny. "Neden yatmıyorsun? Tanrı aşkına şu yatağa girer misin?"

"Lütfen uzanın, Bay Chip," dedi doktor, içinde tıbbi gereçlerinin bulunduğu çantasını masanın üzerine koyup açarken. "Güçsüz düşmenizin ve nefes almakta güçlük çekmenin yanı sıra sancınız da var mı?" Eski model stetoskopunu ve hantal tansiyon aletini eline alıp yatağa doğru yaklaştı. "Daha önce hiç kalbinizle ilgili bir sorununuz oldu mu, Bay Chip? Ya da annenizin veya babanızın oldu mu? Gömleğinizin düğmelerini çözün lütfen." Yatağın yanına ahşap bir iskemle çekti ve yanıtları bekleyerek oturdu.

"Şimdi iyiyim," dedi Joe.

"Bırak da kalbini dinlesin," dedi Denny.

"Tamam." Yatağa uzanıp gömlek düğmelerini açtı. "Runciter bana ulaşmayı başardı," dedi Denny'ye. "Bizler soğuk tabuttayız ve o da diğer taraftan bize ulaşmaya çalışıyor. Başka birisi de bize zarar vermeye uğraşıyor. Bu işi Pat yapmamış ya da en azından tek başına yapmamış. Ne onun ne de Runciter'ı olup bitenler hakkında bilgisi var. İçeri girdiğinde Runciter'ı gördün mü?"

"Hayır," dedi Denny.

"Şu anda benim bulunduğum yerin tam karşısında oturuyordu," dedi Joe. "İki üç dakika önce. 'Üzgünüm Joe' dedi bana; söylediği son şey buydu ve ardından bağlantıyı kesti, yani senin anlayacağın, iletişimimiz sona erdi. Masanın üzerine baksana, Ubik spreyini bırakmış mı?"

Denny etrafına bakındı ve parlak şeritlerle bezenmiş spreyi eline alıp kaldırdı. "İşte burada. Ama boş galiba." Sprey şişesini çalkaladı.

"Boş sayılır," dedi Joe. "Kalanını kendi üzerine sık. Haydi." Sevimli bir şekilde adamı teşvik edercesine elini salladı.

"Konuşmayın Bay Chip," dedi doktor, stetoskopunu kullanarak kalp atışlarını dinliyordu. Ardından Joe'nun gömleğinin kolunu kıvırdı ve tansiyonunu ölçmek için aletin şişirilen kısmının plastikle bağlandığı bez parçasını koluna sarmaya başladı.

"Kalbim nasıl?" diye sordu Joe.

"Normal görünüyor," dedi doktor. "Ama biraz hızlı."

"Gördün mü?" dedi Don Denny'ye Joe. "Düzeliyorum."

"Diğerleri de ölüyor," dedi Joe'ya Denny.

"Hepsi mi?" dedi Joe, hafifçe doğrularak.

"Geriye kalan herkes." Spreyi elinde tuttu, ama kullanmadı.

"Pat de mi?" diye sordu Joe.

"Burada, ikinci katta asansörden indiğimde onu yere yığılmış buldum. Ona yeni ulaşmıştı. Çok şaşkındı; görünüşe bakılırsa, buna inanamıyordu." Sprey şişesini yerine koydu. "Sanırım bunu kendisinin yaptığını sanıyordu, yani yetisini kullanarak."

"Doğru," dedi Joe, "öyle olduğunu düşünüyordu. Neden Ubik'i kullanmıyorsun?"

"Lanet olsun Joe, öleceğiz. Bunu sen de biliyorsun, ben de." Kemik çerçeveli gözlüklerini kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu. "Pat'in durumunu gördükten sonra diğer odalara gittim ve diğerlerinden geriye kalanları gördüm, yani *bizlerden*. Buraya gelmemiz işte bu yüzden bu kadar uzun sürdü; Doktor Taylor'a onları incelettim. Bu kadar hızla eksilip gitmelerine inanamıyorum. İvme lanet olası bir hızla artıyor. Sadece son bir saat içinde–"

"Şu Ubik'i sık," dedi Joe. "Yoksa ben sana sıkacağım."

Don Denny sprey şişesini tekrar eline alıp çalkaladı, ucunu kendisine çevirdi. "Pekâlâ," dedi. "Eğer istediğin buysa yapmamak için hiçbir nedenim yok. Artık sona yaklaştık, öyle değil mi? Demek istediğim hepsi öldüler; geriye sadece sen ve ben kaldık, seni toparlayan Ubik de birkaç saat sonra etkisini kaybedecek ve sen daha fazlasına ulaşamayacaksın. Çünkü ben kullanmış olacağım." Kararını veren Denny spreyi üzerine sıktı; hızla dans eden metalik ışık parçacıklarıyla dolu, titreşen ve nabız gibi atan bir bulut hemen adamın etrafını kaplayıverdi. Don Denny gözden kayboldu, bir ışıltı bulutunun ardında kalmıştı.

Joe'nun tansiyonunu ölçmekte olan Dr. Taylor, işini yarım bırakmış ve olayı izlemeye koyulmuştu. O ve Joe buharın şimdi yoğunlaşmaya başlayışını izliyorlardı; sıvılaşan zerrecikler halının üzerinde parıldıyor ve Denny'nin arkasındaki duvarda, incecik parlak çizgiler halinde süzülerek akıyordu.

Denny'nin çevrisini saran sis buharlaşmaya başlamıştı.

Yıpranmış, solmuş halı tarafından emilmekte olan Ubik'in buharlaşan zerreciklerinin tam ortasında dikilen biri vardı ve o Don Denny değildi.

Karşılarında, düzensiz kaşlarının altındaki bakışlarını kaçıran simsiyah gözlü, son derece narin görünümlü, incecik bir delikanlı duru-

yordu. Üzerinde, başka bir döneme ait giysiler vardı; ütü istemeyen, beyaz bir gömlek, kot pantolon ve bağcıksız deri ayakkabılar. Giysiler yüzyılın ortasından gelmiş gibiydi. Joe, delikanlının uzun yüzünde bir tebessüm fark etti, ama sınırı aşıp giderek alaycı bir sırıtışa dönüşen tuhaf tebessüm. Yüzünde iki uyumsuz şeyi gördü: Kulaklarında, kitinli gözleriyle uyumlu olması gerekenden daha fazla kıvrım vardı. Dümdüz saçlarının aksine, kaşları kıvır kıvır sert kıllardan ibaretti. Ve burnu, diye düşündü Joe, çok ince, çok sivri, çok uzun. Ayrıca çenesi de yüzündeki bütün uyumu bozarcasına uzayıp gidiyordu; üzerinde ta kemiğe kadar işlemiş derin bir keski izi vardı . . . Sanki, diye düşündü Joe, bu mahluku yaratan varlık, onu yok etmek için bir darbe indirmiş gibiydi. Ama fiziksel maddesi, temel maddesi çok fazla yoğundu; oğlan çatlayıp dağılmamıştı. Kendisini inşa eden güce dahi meydan okuyarak varlığını sürdürüyor, her şeye karşı alaycı bir tavır gösteriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Joe.

Çocuğun parmakları kıvrıldı, kekelememek istercesine seğiriyordu. "Bazen Matt diyorum kendime, bazen de Bill," dedi. "Ama çoğunlukla Jory'im. Bu benim gerçek adım – Jory." Konuşurken bozuk, gri dişleri göründü. Ve pis bir dil.

"Denny nerede?" diye sordu, kısa bir sessizliğin ardından Joe. "Bu odaya hiç gelmedi, öyle değil mi?" Ölmüş olmalı, diye düşündü, diğerleri gibi.

"Denny'yi uzun zaman önce yedim," dedi Jory denen oğlan. "Ta en başta, New York'tan buraya gelmelerinden önce. Önce Wendy Wright'ı yedim. Denny ikinciydi."

" 'Yemek' ile neyi kast ediyorsun?" dedi Joe. Bilinen anlamını mı kast ediyor, diye merak etti, bedeni tiksintiyle ürperdi; bu güçlü, fiziksel devinim her tarafına yayılıp kaplamıştı, sanki bedeni küçülüp kaybolmak istiyordu. Ama yine de mümkün olduğunca bunu gizlemeyi başardı.

"Ne dediysem, o anlama geliyor," dedi Jory. "Açıklaması zor, ama bunu uzun zamandır birçok yarı-yaşamlıya yapıyorum. Yaşamlarını yiyorum, geriye ne kalmışsa. Her birinde çok az kalmış, bu yüzden çok fazla kişiye ihtiyacım var. Eskiden onları yarı-yaşama geçtiklerinde kısa bir süre beklerdim. Ama şimdi onları bir an önce ele geçirmeliyim. Eğer tek başıma yaşamayı başarabileceksem. Yanıma gelip dinlersen –ağzımı açık tutacağım– seslerini duyabilirsin. Belki hepsini değil ama son yediklerimi. Senin tanıdığın insanları." Tırnağıyla ön dişini karıştırdı, Joe'yu seyrederken başını bir tarafa doğru eğmişti, tepkisini duymayı beklediği açıktı. "Söyleyecek

bir şeyin yok mu?"

"Aşağıda, lobide ölmeye başlamama neden olan sendin."

"Evet bendim, Pat değildi. Onu asansörün olduğu koridorda yedim ve sonra da diğerlerini. Senin ölü olduğunu sanıyordum." Hâlâ elinde tuttuğu Ubik şişesine baktı. "Peki bu nedir? İçinde ne var? Runciter bunu nereden buldu?" Suratı asıldı. "Ama bunu Runciter yapıyor olamaz; haklısın. O dışarıda. Bu, bizim çevremizden kaynaklanıyor. Öyle olmalı, çünkü dışarıdan içeriye sözcüklerden başka hiçbir şey giremez."

"Yani bana hiçbir şey yapamazsın. Ubik sayesinde, beni yemen mümkün değil," dedi Joe.

"Bir süre için yiyemem. Ama Ubik etkisini kaybedecek."

"Bunu bilemezsin; daha önce onun ne olduğunu, nereden geldiğini bile bilmiyorsun." Acaba seni öldürebilir miyim, diye düşündü. Jory denen oğlan, narin görünüyordu. Wendy'yi öldüren şey bu, dedi kendi kendine. Sonunda onunla yüz yüze geldim, bunun olacağını biliyordum. Wendy, Al, gerçek Don Denny – geriye kalanların hepsini. Hatta Runciter'dan geriye az bir miktar protofasonik etkinlik kalmış olmalı ki ilgisini çeksin.

"Bay Chip, tansiyonunuzu ölçmeyi bitiremiyorum," dedi doktor. "Lütfen uzanır mısı-

nız?"

"Bu adam senin değiştiğini fark etmedi mi Jory?" dedi Joe gözlerini doktorun üstünden ayırmadan. "Senin söylediklerini duymuyor mu?"

"Doktor Taylor da beynimin bir ürünü," dedi Jory. "Bu sahte dünyadaki diğer tüm görüntüler gibi."

"Buna inanmıyorum," dedi Joe. "Söylediklerini duydunuz değil mi?" dedi doktora dönerek.

Doktor, yankılanan bir ıslık sesinin ardından pat diye bir ses çıkararak gözden kayboldu.

"Gördün mü?" dedi Jory, keyiflenerek.

"Ben ölüp gittiğimde ne yapacaksın?" diye sordu Joe. "Bu 1939 dünyasını, senin deyiminle bu sahte dünyayı?"

"Tabi ki hiçbir şey. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Yani bunların tümü sadece benim için. Bütün bu dünya."

"Bu dünya o kadar da geniş değil. Des Moines'de bir otel. Pencerenin ardında birkaç insan ve arabanın bulunduğu bir sokak. Belki buna ek olarak birkaç bina daha: dışarıya baktığında görmen için de birkaç dükkân," dedi Jory.

"Yani New York veya Zürih'de sürdürdüğün bir şey yok."

"Niye sürdüreyim ki? Orada artık kimse

kalmadı. Sen ya da gruptakiler oralara gittiğiniz her seferinde asgari beklentilerini karşılamak için kavranılabilir bir gerçeklik yarattım. Siz New York'tan buraya uçtuğunuzda, artarda gelen kasabalar, yüzlerce millik kırsal alan yarattım – bu iş beni bitkin düşürdü. Sonuçta bol miktarda yemem gerekti. Sen geldikten hemen sonra diğerlerini bitirmemin nedeni aslında bu. Kendimi yeniden doldurmam gerekiyordu."

"Niye 1939? Niye bizim modern dünyamız, 1992 değil?"

"Uğraştım; nesnelerin daha önceki biçimlerine dönüşmelerine engel olamadım. Bunu tek başına yapmak bana çok fazla geliyordu. Önce 1992'yi yarattım, ama ardından nesneler bozulmaya başladı. Bozuk paralar, krema, sigaralar – sizin de farkına vardığınız her şey. Üstelik Runciter dışarıdan burnunu sokmaya devam ediyordu ve bu benim işimi iyice zorlaştırıyordu. Aslında yoluma çıkmasaydı her şey daha iyi olacaktı." Sinsi bir ifadeyle sırıttı. "Ama gerileme beni pek kaygılandırmadı. Pat Conley'nin yaptığını düşüneceğinizi biliyordum. Onun yetisi gibi görünecekti, çünkü onun yetisi de böyle bir şeydi. Bu yüzden belki de onu öldüreceğinizi düşündüm. Bu hoşuma gitti." Sırıtış büyüdü.

"Bu oteli ve dışarıdaki sokağı hâlâ bu şekilde tutmanın nedeni nedir?" diye sordu Joe.

"Artık durumu biliyorum."

"Ama ben hep böyle yaparım." Jory'nin gözleri büyüdü.

"Seni öldüreceğim," dedi Joe. Jory'ye doğru sendeleyerek atıldı. Ellerini kaldırdı ve oğlanı boynundan yakalamaya çalıştı, parmaklarıyla nefes borusunu arıyordu.

Jory, bir köpek gibi hırlayarak adamı ısırdı. Koca bir küreği anımsatan dişleri hızla Joe'nun sağ eline gömülüvermişti. Boğuşurlarken Joe'nun elini ağzında tutarak kafasını kaldırdı Jory; kırpışmayan gözleriyle adama bakıyor, çenesini kapatmaya çalışırken salyaları akmış bir şekilde hırlıyordu. Dişler iyice derine giriyordu ve Joe acının dört bir yanını sardığını hissetti. Beni yiyor, diye kavradı. "Yapamazsın," diye haykırdı; Jory'nin burnuna üst üste birkaç yumruk attı. "Ubik seni benden uzak tutar," dedi, Jory'nin alaycı gözlerine bir yumruk savururken. "Bunu bana yapamazsın."

"Ham ham," diye homurdandı Jory, geviş getiren bir inek gibi çenesini yanlara doğru oynatıyordu. Acı dayanılmaz boyutlara ulaşana dek Joe'nun elini dişleriyle sıkıştırmaya devam etti. Jory'yi tekmeledi. Dişler elini bırakmıştı; arkaya doğru savruldu, korkunç dişlerin yarattığı deliklerden sızan kana bakıyordu. Aman tanrım, dedi kendi kendine, sersemlemişti.

"Onlara yaptıklarını," dedi Joe, "bana yapamazsın." Ubik'i aldı, spreyin ağzını elindeki kanayan yaranın üzerine doğrulttu. Kırmızı plastik düğmeye bastı ve hafif bir parçacık bulutu fışkırarak, dişlerin ezdiği, parçalanmış etin üzerinde ince tabaka oluşturdu. Duyduğu acı birden diniverdi. Yara gözlerinin önünde iyileşiyordu.

"Sen de beni öldüremezsin," dedi Jory. Hâlâ sırıtıyordu.

"Aşağıya ineceğim," dedi Joe. Tökezleyerek kapıya doğru yürüyüp açtı. Dışarıda loş bir koridor uzanıyordu; adım adım dikkatli bir şekilde yürümeye başladı. Döşeme sağlam görünüyordu. Gerçek bir dünyaya ait gibiydi.

"Çok uzaklaşma," diye arkasından seslendi Jory. "Senin için çok geniş bir alanı mükemmel tutamam. Mesela şu arabalardan birine atlayıp birkaç mil gidersen...doğal olarak her şeyin çöktüğü bir noktaya gelirsin. Ve bundan, benim hoşlandığımdan daha çok hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ne kaybedebilirim ki." Joe asansöre gidip çağırma düğmesine bastı.

"Asansörlerden anlamıyorum," diye seslendi Jory. "Çok karmaşıklar. Merdivenleri kullansan belki daha iyi olur."

Joe bir süre bekledikten sonra vazgeçti; Jory'nin önerdiği gibi merdivene yöneldi – kısa bir süre önce verdiği ıstırap dolu çabayı,

şimdi adım adım geriye doğru göstermesi gerekiyordu.

Pekâlâ, diye düşündü, bizimle uğraşan iki güçten biri bu; bizi yok etmek için uğraşan – benim dışımdakileri yok etmiş olan– güç Jory. Jory'nin ardında başka bir şey yok, o son nokta. Diğeriyle de karşılaşacak mıyım? Belki de bunu düşünmenin zamanı değil, dedi kendi kendine. Bir kez daha eline baktı. Tamamen iyileşmişti.

Lobiye ulaştı, etrafına bakındı, insanlara, tepedeki büyük avizeye. Jory, şu eski biçimlerine dönüş olayına rağmen işini gerçekten iyi yapmıştı. Ayağının altındaki döşemeyi inceleyerek, bu gerçek, dedi kendi kendine. Bunu anlayamıyorum.

Jory bunu daha önce denemiş olmalı, diye düşündü. Daha önce birçok kez yapmış olmalıydı.

Resepsiyona yöneldi ve oradaki görevliye sordu. "Bana önerebileceğiniz bir lokanta var mı?"

"Sokağın aşağısında," dedi görevli, gelen postaları düzenleme işini bırakarak. "Sağda. Matador. Beğeneceksiniz, efendim."

"Çok yalnızım," dedi Joe, içgüdüsel olarak. "Oteliniz bu konuda bir şeyler yapabilir mi? Kadın falan?"

"*Bu* otelde olmaz, efendim. Bu otelde böyle şeyler olmaz," dedi görevli, kesik kesik,

onaylamaz bir ses tonuyla.

"Güvenli, temiz bir aile oteli işletiyorsunuz," dedi Joe.

"Biz de öyle olmasını istiyoruz, efendim."

"Sadece sizi deniyordum," dedi Joe. "Ne tür bir otelde kaldığımı anlamak istemiştim." Resepsiyondan uzaklaştı, lobiyi bir kez daha geçti, bu kez geniş mermer basamaklara yönelmişti, döner kapıyı geçerek dışarıya, kaldırıma doğru ilerledi.

.16.

Bir kâse dolusu ağız sulandırıcı, sağlıklı, besleyici, tok tutucu Ubik kızartılmış gevrekleri için uyanın! Yetişkinler için Ubik gevrekleri, şimdi daha çıtır çıtır, daha lezzetli, parmaklarınızı yiyeceksiniz. Ubik kahvaltı gevreği, bir kâse dolusu zevk! Öğün başına önerilen porsiyonu aşmayın.

Araba modellerinin çeşitliliğinden etkilenmişti. Bir sürü marka ve bir sürü model, geçip giden bunca yılı gözler önüne seriyordu. Çoğunlukla siyah oluşları gerçeği Jory'nin üstüne atılamazdı; bu doğru bir ayrıntıydı.

Ama Jory bunu nasıl biliyordu?

Jory'nin 1939'a ait önemsiz ayrıntılar hakkında bilgi sahibi olması, çok tuhaf, diye düşündü, hiçbirimizin yaşamadığı bir dönem – Glen Runciter dışında.

Sonra her şeyi birden kavrayıverdi. Jory doğru söylemişti; o, bu dünyayı değil, kendi zamanlarının dünyasını ya da o dünyanın hayaletimsi bir karşıtını yaratmıştı. Bu biçimlerin gerileyerek önceki evrelerine dönüşmesini o yapmamıştı; bu olay onun çabalarına

rağmen olmuştu. Bunlar doğal atavizmler,[35] diye kavradı Joe, Jory'nin gücü azalırken mekanik olarak oluşuyordu. Oğlanın dediği gibi, üzerinde oldukça uğraşılması gereken büyük bir işti bu. Büyük bir olasılıkla, bu kadar çok sayıdaki insan için böylesine farklı dünyaları aynı anda ilk kez yaratmıştır. Bu kadar çok sayıda yarı-yaşamlının birbirine bağlanması her zaman yapılan bir şey değil.

Jory'nin üzerine anormal bir gerginlik yükledik, dedi kendi kendine. Ve bunun bedelini ödedik.

Eski bir Dodge taksi tekleyerek önünden geçti, Joe ona doğru elini salladı ve taksi gürültülü bir şekilde savrularak kaldırımın kenarında durdu. Şimdi bu kurgusal dünyanın ilk sınırlarına göre, Jory'nin söylediklerini test edelim bakalım, dedi kendi kendine. "Şehir içinde bir tur atmak istiyorum," dedi şoföre, "istediğin yere götürebilirsin. Görebileceğim kadar çok bina, sokak ve insan görmek ve Des Moines'i baştan aşağıya dolaştıktan sonra da bir sonraki şehre gitmek istiyorum."

"Şehirlerarası gitmem bayım," dedi şoför, kapıyı Joe için açık tutarken. "Ama sizi Des Moines'de gezdirmek isterim. Burası güzel bir şehirdir bayım. Siz başka bir eyalettensiniz, değil mi?"

[35] *Atavizm*: Atacılık. Eski nesillere ait bir özelliğin birkaç kuşak sonra yeniden belirmesi.

"New York," dedi Joe taksiye bindiği sırada.

Taksi yineden trafiğe daldı. "Sürüp giden savaş hakkında New York'ta neler düşünülüyor?" diye sordu şoför. "Sizce biz de girecek miyiz? Roosevelt bizi de savaşa sokmak istiyor–"

"Politika ve savaştan söz etmek istemiyorum," dedi Joe sert bir şekilde.

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar.

Önünden geçtiği binaları, insanları ve arabaları izlerken, Jory'nin tüm bunları nasıl yaptığını bir kez daha kendine sordu Joe. Bir sürü ayrıntı, her şey ince hesaplanmış, diye düşündü Joe, hayrete düşmüştü. Yakında sonuna geleceğim; şu sıralarda olmalı.

"Burada," dedi, "Des Moines'de bir genelev var mı?"

"Hayır," dedi şoför.

Belki de Jory bunu beceremediğini, diye düşündü Joe. Yaşı yüzünden olabilir ya da uygun bulmuyordur. Birden kendini çok yorgun hissetti. Nereye gidiyorum ben? diye sordu kendine. Ve ne için? Jory'nin söylediklerinin doğru olduğunu kendime kanıtlamak için mi? *Doğru olduğunu zaten biliyorum*, doktorun birden gözden kaybolduğunu gördüm; bu yeterli olmalıydı. Bütün bu yaptıklarım, onu daha da uğraştırarak iştahını kabartmaktan öteye gitmiyor. En iyisi vazgeçmek, diye düşündü. Boşuna uğraşıyorum.

Ve Jory'nin dediği gibi, Ubik eninde sonunda etkisini kaybedecekti. Hayatımın son saatlerini ya da dakikalarını Des Moines'de anlamsızca gezinerek geçirmek istemiyorum. Başka bir şey olmalı.

Kaldırımda, dükkânların vitrinlerine bakarak yavaş yavaş yürüyen bir kız gördü. Sarı saçları örülmüş, neşeli güzel bir kızdı, gömleğinin üstüne giydiği hırkayı iliklememişti, parlak, kırmızı bir eteği ve topuklu şirin ayakkabıları vardı. "Yavaşla," dedi şoföre, "şu örgülü saçlı kızın yanında dur."

"Sizinle konuşmayacaktır," dedi şoför. "Büyük ihtimalle polis çağırır."

"Umurumda değil," dedi Joe. Bu durum o anda hiçbir sorun oluşturmuyordu.

Eski Dodge yavaşlayarak kaldırıma yanaştı, arabanın lastikleri kaldırıma dayanmıştı. Kız dönüp baktı.

"Merhaba," dedi Joe.

Kız meraklanmış bir şekilde adama baktı; zeki, cana yakın, mavi gözleri birazcık açılmıştı, ama yüzünde telaş ya da rahatsızlığa dair hiçbir belirti yoktu. Daha çok adamdan hoşlanmış gibi görünüyordu, ama dostça. "Evet?" dedi kız.

"Ben ölüyorum," dedi Joe.

"Aman Tanrım," dedi kız endişeli bir sesle. "Siz–"

"Hasta değil," diye araya girdi şoför. "Kız-

lara laf atıyor; sizi araklamaya çalışıyor."

Kız bir kahkaha attı. Kahkahasında hiçbir hoşnutsuzluk belirtisi yoktu. Üstelik çekip gitmemişti.

"Yemek vakti gelmek üzere," dedi kıza Joe. "Haydi gel, seninle yemek yiyelim, Matador'da; iyi bir yer olduğunu duymuştum." Bitkinliği artmaya başlamıştı; üzerinde onun ağırlığını hissediyordu ve sonra birden dehşete kapılarak bunun, ceza makbuzunu Pat'e göstermesinin hemen ardından otel lobisinde kendisini yakalayan bitkinliğin aynısı olduğunu fark etti. Ve soğuk. Onu çevreleyen soğuk tabutun fiziksel etkisi, kendisini gizliden gizliye yeniden göstermeye başlamıştı. Ubik yavaş yavaş etkisini kaybediyor, diye karar verdi. Fazla zamanım kalmadı.

Hissettiklerinin bir bölümü yüzüne yansıyor olmalıydı; ona doğru yürüyen kız, taksinin camından uzanarak sordu. "İyi misiniz?"

"Ben ölüyorum" dedi Joe, büyük bir çaba sarf ederek. Elindeki yara, diş izlerinin olduğu yerler, zonklamaya başlamıştı ve yeniden beliriyordu. Sadece bu bile, adamın dehşete kapılması için yeterliydi.

"Şoför sizi bir hastaneye götürse," dedi kız.

"Birlikte akşam yemeği yiyelim mi?" diye sordu kıza.

"İstediğiniz bu mu?" dedi kız. "Siz, her

böyle olduğunuzda ya da bu neyse – hastalık? Hasta mısınız?" Ardından taksinin kapısını açtı. "Sizinle birlikte hastaneye gelmemi ister misiniz? Olur mu?"

"Matador'a gidelim," dedi Joe. "Hafif ateşte pişirilmiş Mars usulü köstebek yahnisi yeriz." Bu pahalı ve leziz ithal yiyeceğin, bu zaman diliminde bulunmadığını anımsadı birden. "Sığır eti," dedi. "Biftek. Biftek sever misin?"

Kız taksiye bindi. "Matador'a gitmek istiyor," dedi şoföre.

"Tabii hanımefendi," dedi şoför. Taksi bir kez daha trafiğe karıştı. Bir sonraki kavşakta şoförün U dönüşü yapmasıyla, Joe restorana doğru gitmekte olduklarını anladı. Oraya kadar dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu. Yorgunluk hissi ve soğuk onu tamamen ele geçirmişti; bedensel işlevlerinin birer birer sona erdiğini hissetti. Organlarının işi bitmişti; karaciğeri artık alyuvar hücresi üretmiyor, böbrekleri idrar süzmüyor, bağırsakları artık hiçbir işe yaramıyordu. İşe yarar tek organı kalbiydi ve soluk alması da giderek güçleşiyordu; ciğerlerine her nefes çekişinde, bir beton yığınının göğsüne çöktüğünü hissediyordu. Bu benim mezar taşım olmalı, diye karar verdi. Eli yeniden kanamaya başlamıştı; damla damla sızan yoğun kanı gördü.

"Bir Lucky Strike ister misiniz?" diye sordu

kız, sigara paketini ona doğru uzatırken.

"Adım Joe Chip," dedi Joe.

"Adımı söylememi mi istiyorsunuz?"

"Evet," diyerek başını salladı adam ve gözlerini kapatıp başını öne eğdi; daha fazla konuşacak durumda değildi, en azından bir süre için. "Des Moines'i sever misin?" diye sordu kıza, bir yandan da elini gizlemeye çalışıyordu. "Burada uzun süredir mi yaşıyorsun?"

"Çok bitkin görünüyorsunuz Bay Chip," dedi kız.

"Boş ver bunu," diyerek elini salladı. "Bu hiç önemli değil."

"Evet, önemli." Kız çantasını açtı ve karıştırmaya başladı. "Ben Jory'nin bir deformasyonu değilim; onun gibi değilim–" Şoförü gösterdi. "Ya da bu küçük, eski dükkânlar, binalar, bu köhne sokak, tüm bu insanlar ve onların neolitik arabaları gibi de değilim. Alın Bay Chip." Çantasından bir zarf çıkartıp ona uzattı. "Bu sizin. Hemen açın. Bence bu işi her ikimiz de ertelememeliydik."

Joe ağırlaşmış parmaklarıyla yırtarak açtı zarfı.

İçinde kenarları süslü, resmi bir belge vardı. Üzerindeki yazı her ne kadar kolay okunur da olsa, adam okuyamayacak kadar bitkindi. "Ne diyor?" diye sordu, elindeki kâğıdı kızın kucağına bırakarak.

"Ubik'i üreten firmadan geliyor," dedi

kız. "Bay Chip, bu size, ömür boyu ücretsiz Ubik sağlamak için gereken bir tür teminat. Ücretsiz çünkü sizin sorununuz para değil, sizin özel bir durumunuz var, diyebiliriz. Arka yüzünde Ubik'in bulunduğu bütün eczanelerin bir listesi var. İçlerinden iki tanesi –kapanmamış olan– Des Moines'de. Yemek yemeden önce oraya gitmemizi öneririm. Buyurun şoför bey." Öne doğru uzandı ve üzerinde adresin yazılı olduğu bir kâğıt parçasını şoföre uzattı. "Lütfen bizi bu adrese götürün. Acele edin; birazdan kapanacaklar."

Joe arkasına yaslandı, soluk soluğaydı.

"Eczaneye gidiyoruz, her şey yoluna girecek," dedi kız ve adamı yatıştırmak için hafifçe kolunu sıvazladı.

"Kimsin sen?" diye sordu Joe.

"Adım Ella. Ella Hyde Runciter. Patronunuzun karısıyım."

"Burada bizimlesin," dedi Joe. "Bu tarafta; bir soğuk tabutta."

"Evet, bildiğiniz gibi bir süredir buradayım," dedi Ella Runciter. "Kısa bir süre içinde başka bir rahimde canlanacağım, yani sanırım. En azından Glen öyle söylüyor. Sürekli dumanlı kırmızı bir ışık görüyorum ve bu hiç iyi değil; bu onun tekrar canlanmak için iyi bir rahim olmadığını gösteriyor." İçten bir kahkaha savurdu.

"*Diğeri sensin*," dedi Joe. "Jory bizi yok edi-

yor, sen de bize yardım etmeye çalışıyorsun. Senin de arkanda kimse yok, tıpkı Jory'nin arkasında kimsenin olmaması gibi. Bu işin içinde olan son varlığa da ulaştım."

"Kendimi bir 'varlıktan' çok Ella Runciter olarak adlandırmayı tercih ederim," dedi Ella, iğneleyici bir tavırla.

"Ama bu doğru," dedi Joe.

"Evet." Kadın, üzgün bir halde başını sallayarak onayladı.

"Neden Jory'ye karşı mücadele ediyorsun?"

"Çünkü bana nüfuz etti," dedi Ella. "Tıpkı sizi tehdit ettiği gibi beni de tehdit etti. İkimiz de ne yaptığını biliyoruz; yaptıklarını sana kendisi anlattı, otel odasında. Bazen çok güçleniyor, ve ara sıra, ben aktif hale geçerek Glen ile konuşurken yerime geçmeye çalışıyor. Ama görünüşe göre ben, Ubik olsa da olmasa da birçok yarı-yaşamlıya göre çok daha kolay bir şekilde üstesinden geliyorum onun. Örneğin siz toplu halde hareket etseniz bile ben tek başıma daha iyiyim."

"Evet," dedi Joe. Bu tamamen doğruydu. Kanıtlanmıştı.

"Ben yeniden doğduğum zaman," dedi Ella, "Glen benimle bir daha bağlantı kuramayacak. Size yardım etmemin bencil ve akılcı bir nedeni var. Bay Chip; *benim yerimi almanızı istiyorum.* Glen'in sorunlarını danı-

şıp güvenebileceği, ona yardım edebilecek birini istiyorum. Sen bunun için en uygun kişisin; gerçek yaşamda yaptığını yarı-yaşamda da yapacaksın. Yani, diğer bir deyişle soylu duygular yüzünden harekete geçmedim; seni Jory'den kurtarmamın altında akılcı bir neden yatıyor." Ardından ekledi, "Ve Tanrı biliyor ki Jory'den tiksiniyorum."

"Sen tekrar doğduktan sonra," dedi Joe, "ben ölecek miyim?"

"Sana verdiğim belgenin üzerinde yazdığı gibi, ömür boyu yetecek Ubik stokun var."

"Belki de Jory'yi alt edebilirim," dedi Joe.

"Onu yok etmeyi mi kast ediyorsunuz?" Ella bir süre duraksayıp düşündü. "O ele geçirilemez. Belki zaman içinde onu etkisiz hale getirmenin yollarını bulabilirsin. Sanırım yapmayı umabileceğinin en iyisi de bu; onu tamamen yok edebileceğine – ya da başka bir deyişle onun moratoryumda yakınına yerleştirilmiş olan diğer yarı-yaşamlılara yaptığı gibi tüketebileceğine – emin değilim."

"Kahretsin," dedi Joe. "Glen Runciter'e bütün bunları anlatacak ve Jory'nin bu moratoryumdan çıkarılmasını isteyeceğim."

"Glen'in bunu yapmaya yetkisi yok."

"Peki Schoenheit von Vogelsang'ın yok mu?"

"Jory'nin diğerlerinin yanında kalması ve bunun için mantıklı açıklamalar yapması için," dedi Ella, "Jory'nin ailesi tarafından

Herbert'a her yıl yüksek meblağlarda para ödeniyor. Ayrıca, her moratoryumda Jory gibileri var. Yarı-yaşamlıların olduğu her yerde buna benzer çatışmalar sürüp gidiyor; bu olay bizim varoluş biçimimizin gerçeklerinden biri, bir kural." Birden sessizleşti; Joe, ilk kez onun yüzünde bir öfke ifadesi görüyordu. Tüm iç huzurunun alt üst olduğunu gösteren, kaygılı ve gergin bir ifade belirmişti genç kızın yüzünde. "Bunun için camın bu tarafında mücadele edilmeli," dedi Ella. "Bunu da bizlerden biri, yani Jory'nin tükettiği yarı-yaşamlılardan biri yapmalı. Benim yeniden doğmamın ardından, görevi siz üstlenmelisiniz Bay Chip. Bunu yapabileceğinize inanıyor musun? Çok zorlanacaksın, Jory her zaman sizi zayıf düşürecek, sürekli olarak önüne zor engeller çıkaracak, size–" bir an duraksadı. "Ölümün yanı başınızda olduğunu hissettirecektir. Bu, zaten eninde sonunda olacak, çünkü biz yarı-yaşamlılar zaten tamamen yok olmaya mahkûmuz. Jory sadece bunu hızlandırıyor. Bitkinlik ve soğuk bizleri eninde sonunda ele geçirecek. Ama bu kadar çabuk değil."

Joe, onun Wendy'ye yaptıklarını düşündü bir an. Şimdi de bunu ona yapıyordu. Sadece bu, devam etmesi için yeterliydi.

"İşte eczane hanımefendi," dedi şoför. Eski Dodge hırıldayarak kaldırıma yanaştı ve durdu.

"Ben sizinle gelmeyeceğim," dedi Ella Runciter, kapıyı açıp sürünürcesine taksiden inmekte olan Joa'ya. "Hoşça kalın. Glen'e gösterdiğiniz bağlılıktan ötürü teşekkür ederim, tabii bundan sonra onun adına yapacaklarınız için de." Öne doğru uzanarak adamı yanağından öptü. Dudaklarından adeta hayat enerjisi yayılıyordu ve bunun bir kısmı da Joe'ya geçmiş, adamın kendisini daha güçlü hissetmesine neden olmuştu. "Jory konusunda bol şans." Geriye doğru çekildi, çantası kucağında, sessiz ve sakince oturdu.

Joe taksinin kapısını kapattı, bir süre öylece dikildikten sonra, tökezleyerek eczaneye doğru ilerledi. Arkasında bıraktığı taksinin gürültüyle uzaklaştığını duydu, ama gidişini görmedi.

Eczanenin tavanındaki tek ve kasvetli ışık altında, kel kafalı eczacıyı gördü. Üzerinde koyu renkli şık bir gömlek, yine koyu renkli bir papyon, bir tür parlak suni kumaştan ütüsü düzgün bir pantolon vardı. Eczacı ona doğru yaklaşıyordu. "Üzgünüm efendim, kapatıyoruz. Ben de tam kapıyı kilitlemeye geliyordum."

"Ama ben içerdeyim," dedi Joe. "Bu yüzden benimle ilgilenmeni istiyorum." Eczacıya Ella'nın vermiş olduğu belgeyi ve adam çerçevesiz, yuvarlak gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak gotik yazıyı okumaya başladı.

"İstediğimi verecek misin?" diye sordu Joe.

"Ubik," dedi eczacı. "Sanırım elimde kalmadı. Bir bakayım?" Uzaklaştı.

"Jory," dedi Joe.

"Efendim?" dedi eczacı başını çevirerek.

"Sen Jory'sin," dedi Joe. Artık ayırt edebiliyorum, dedi kendi kendine. Yüz yüze geldiğim zaman onu tanıyabiliyorum. "Bu eczane senin ürünün," dedi, "ve içindeki her şey, Ubik spreyleri dışında. Ubik üzerinde hiçbir etkin yok; o Ella'ya ait." Hareket etmek için kendini zorladı. Yavaş yavaş, küçük adımlarla, tezgâhın arkasında tıbbi gereçlerin bulunduğu raflara doğru ilerledi. Yetersiz ışığın altında, Ubik'i bulabilmek için gözlerini iyice açıp raflara birer birer bakmaya başladı. Tepedeki ışık gücünü yitirmişti; eczanenin antika demirbaşları bile kolay seçilemiyordu.

"Buradaki bütün Ubik'leri," dedi eczacı, genç ve tiz Jory sesiyle, "karaciğer ve böbrek yağına dönüştürdüm. Artık hiçbir işe yaramaz."

"Ubik bulunan diğer eczaneye gideceğim," dedi Joe. Tezgâhlardan birine yaslandı. Kesik kesik ve düzensiz nefes alıyor ve bu durum canını acıtıyordu.

"Kapalı olacak," dedi Jory, kel kafalı eczacının içinden.

"Yarın," dedi Joe. "Yarın sabaha kadar dayanabilirim."

"Dayanamazsın," dedi Jory. "Ayrıca o eczanedeki Ubik de bir şekilde önceki haline dönüşmüş olacak."

"Başka bir kasabada," dedi Joe.

"Nereye gidersen git, eski haline dönüşmüş olacak. Merhem, toz, iksir ya da yağ bulabilirsin ama spreyi asla göremeyeceksin, Joe Chip." Kel kafalı bir eczacı görünümündeki Jory, selüloz benzeri bir maddeden yapılmış protezlerini göstererek sırıttı.

"Onu–" Sustu ve yitirmekte olduğu gücünü toparlamaya çalıştı. Dondurucu soğuktan kaskatı olmuş bedenini ısıtmaya uğraşıyordu. "Şimdiki zamana getirebilirim," dedi "1992 yılına."

"Yapabilir misiniz Bay Chip?" Eczacı Joe'ya kare biçiminde karton bir kutu uzattı. "İşte, aç ve gör bakalım–"

"Ne göreceğimi biliyorum," dedi Joe. Mavi renkli, karaciğer ve böbrek yağı kavanozuna yoğunlaştı. İleriki haline dönüş, diye düşündü, geliş, bütün enerjisini kutunun içine boşalttı. Hiçbir şey değişmedi. Değişmeyen bir dünya bu, diye düşündü. "Sprey şişesi," dedi yüksek sesle. Gözlerini kapattı ve dinlendi.

"O bir sprey şişesi değil, Bay Chip," dedi eczacı. Eczanenin içinde dolaşarak ışıkları kapattı; yazar kasaya gidip içine bir anahtar soktu ve kasa tıngırdayarak açıldı. Tüm banknotları ve bozuk paraları kilitli bir metal kutuya

ustaca aktardı.

"Sen bir spreysin," dedi Joe elinde tuttuğu karton kutuya. "1992 yılındayız," dedi ve bütün gücünü ortaya koyarak elinden geleni yaptı.

Son ışık da söndü, sözde eczacı tarafından kapatılmıştı. Dışarıdaki sokak lambasından eczaneye, belli belirsiz gri bir ışık süzülüyor ve Joe onun yardımıyla, elinde tuttuğu şeyin şeklini anlayabiliyordu; kutuya benzer bir şeydi. Eczacı kapıyı açıp konuştu. "Haydi Bay Chip. Eve gitme zamanı. Kız yanıldı, değil mi? Ve siz onu tekrar göremeyeceksiniz, çünkü o yeniden doğmak üzere çok uzaklara gitti; şimdi ne sizi, ne Runciter'ı ne de beni düşünüyor. Ella'nın şu anda gördüğü tek şey birbirinden farklı ışık demetleri: kırmızı ve sarı, sonra da belki parlak turuncu–"

"Elimde tuttuğum şey," dedi Joe, "bir sprey şişesi."

"Hayır," dedi eczacı. "Üzgünüm Bay Chip. Gerçekten. Ama değil."

Joe karton kutuyu, en yakınında tezgâhın üstüne bıraktı. Dönüp, asaletinden ödün vermeksizin, eczacının onun için açık tuttuğu kapıya doğru olan uzun ve yavaş yolculuğuna başladı. İkisi de konuşmadı ve Joe sonunda kapıdan çıkıp karanlık kaldırıma ulaştı.

Hemen arkasından eczacı da dışarı çıktı; eğildi ve kapıyı kilitledi.

"Sanırım imalatçısına bunu şikayet edeceğim," dedi Joe. "Senin–" Sözlerini tamamlayamadı. Bir şey boğazını sıkıştırmıştı; ne nefes alabiliyor ne de konuşabiliyordu. Ardından tıkanma bir süreliğine yatıştı. "Senin eskiye dönüşmüş eczaneni şikayet edeceğim," diye bitirdi.

"İyi akşamlar," dedi eczacı. Bir süre öylece durup akşamın tenha karanlığında ilerleyen Joe'yu izledi. Sonra umursamaz bir tavırla omuzlarını silkerek yola koyuldu.

Joe'nun gözüne, sol tarafında, insanların tramvay bekledikleri yerde, bir bankın karanlık hatları ilişti. Oturmak için banka doğru yalpalayarak ilerledi. Bekleşen insanlar, iki ya da üç kişiydiler, her nasılsa, hızla ondan uzaklaştılar, yer vermek için mi yoksa ona duydukları tiksintiden ötürü mü tam olarak anlayamamıştı bunu, ama aslında pek de umurunda değildi. Hissettiği tek şey altındaki bankın verdiği destekti, üzerine binen kocaman ağırlığın bir kısmının ortadan kalkmasıydı. Sadece birkaç dakika daha, dedi kendi kendine. Eğer yanlış hatırlamıyorsam. Tanrım, ne çekilmez bir şey bu, diye düşündü. Üstelik ikinci kez.

Ne olursa olsun biz uğraştık, diye düşündü, titreşen sarı ışıkları, neon levhalarını ve gözünün önünden geçip giden arabaları izlerken. Runciter tekmeleyip debelendi; Ella ise uzunca bir süre tırmaladı, ısırdı, itekledi diye

düşündü kendi kendine. Ve ben de şu lanet olası Ubik karaciğer ve böbrek yağını şimdiki zamana getirmek üzereydim. Neredeyse başarıyordum. Bunun bilmesinin bir önemi vardı, kendi üstün gücünün farkındaydı. Giriştiği bu son doğaüstü uğraşın.

Tramvay, tıngırdayarak bankın önündeki durağa yanaştı. Joe'nun yanındaki insanlar ayaklandılar ve aceleyle tramvayın arka kapısına doğru ilerlediler.

"Hey, bayım!" diye Joe'ya seslendi kondüktör. "Geliyor musunuz gelmiyor musunuz?"

Joe hiçbir şey söylemedi. Kondüktör bir süre bekledi, sonra harekete geçiş sinyalini verdi. Tramvay gürültüyle kalktı; yoluna devam etti ve sonunda gözden kayboldu. Tramvayın tekerleklerinin çıkardığı gürültünün yavaşça uzaklaştığını duyan Joe, bol şans, dedi kendi kendine. Ve şimdilik iyi yolculuklar.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Pardon." Karanlıkta seçebildiği kadarıyla, üzerinde sentetik devekuşu derisinden bir manto olan bir kızın kendisine doğru eğildiğini gördü; gözlerini kaldırıp kıza baktı. "Bay Chip?" dedi kız. Takım elbisesi, topuklu ayakkabıları, eldiveni, şapkasıyla ince yapılı, güzel bir kızdı. Elinde bir şey tutuyordu; Joe, bir paketin dış hatlarını seçebiliyordu. "New York'tan değil mi? Runciter Ortaklığı'ndan? Bunu yanlış kişiye vermek istemiyorum."

"Adım Joe Chip," dedi. Bir an için kızın Ella Runciter olabileceğini düşündü. Ama bu kızı daha önce hiç görmemişti. "Kim gönderdi seni?" dedi.

"Dr. Sonderbar," dedi kız. "Genç Dr. Sonderbar, kurucumuz Dr. Sonderbar'ın oğlu."

"Kim o?" Bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu, sonra onu nerede gördüğünü hatırladı. "Bay Karaciğer ve Böbrek yağı," dedi. "İşlenmiş zakkum yaprakları, nane yağı, odun kömürü, kobalt klorit, çinko oksit–" Bitkinlik baskın çıktı ve konuşmayı sürdüremedi.

"Günümüz teknolojisinin en son yeniliklerinden yararlanılarak," dedi kız, "daha önceki biçimlerine dönen bir şey artık geri döndürülebiliyor, üstelik daire sahibi herkesin rahatlıkla karşılayabileceği bir ücretle. Ubik, Yeryüzü'ndeki tüm büyük alışveriş merkezlerinde satılmaktadır. Haydi Bay Chip, alışveriş yaptığınız yere gidip onu bulun."

Artık bilinci tamamen yerindeydi. "Nereden bulayım?" diye sordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ve beceriksizce yalpalayarak ayakta durmayı başardı. "Sen 1992'densin. Söylediklerin Runciter'ın TV reklamının aynısı." Akşam rüzgârının şiddetli etkisini hissetti; esinti onu bir yana savurmuş ve adamın kendisini zar zor bir araya getirilmiş örümcek ağlarıyla kaplı bir paçavra gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Evet, Bay Chip." Kız paketi Joe'ya verdi. "Birkaç dakika önce eczanede yaptığınız şeyle beni gelecekten getirdiniz. Beni doğrudan doğruya firmadan çağırdınız. Bay Chip, eğer kendinizi çok bitkin hissediyorsanız, spreyi üzerinize ben sıkabilirim. Sıkayım mı? Ben firmanın resmi bir temsilcisi ve teknik danışmanıyım; onun nasıl kullanılacağını biliyorum." Paketi adamın titreyen ellerinden geri aldı ve yırtarak açmasının ardından Ubik'i hemen sıktı. Adam alacakaranlıkta spreyin ışıldadığını gördü. Canlı renklerle yazılmış harfleri gördü.

"Teşekkürler," dedi bir süre sonra. Kendini daha iyi hissedişinin ardından. Daha sıcak hissedişinin ardından.

"Şu anda, otel odasındayken ihtiyaç duyduğunuzdan daha azı işinizi görebilir," dedi kız. "Kendinizi bir öncekinden daha güçlü hissetmelisiniz. Buyurun, spreyi alın; sabah olmadan ona ihtiyaç duyabilirsiniz."

"Yeniden edinebilir miyim?" diye sordu Joe. "Yani bu bittiğinde."

"Elbette. Eğer bir kez beni buraya getirmeyi başardıysanız emin olun yeniden yapabilirsiniz. Aynı şekilde." Kız, civarda bulunan ve şu an için kapanmış bitişik nizam dükkân duvarlarının gölgeleri içinde eriyerek adamdan uzaklaştı.

"Ubik nedir?" diye sordu Joe, kızın bir süre

daha kalmasını istiyordu.

"Bir Ubik sprey şişesi," dedi kız, "kendi kendine yeten, yüksek voltajlı, 25 kv'lik bir helyum piliyle çalışan düşük amperli, taşınabilir bir negatif iyonizerdir. Negatif iyonları saat yönünün aksinde döndüren bir ivme odacığı, merkezcil bir eğilim yaratır ve onların dağılmasını engelleyerek birbirlerine yaklaşmalarını sağlar. Bir negatif iyon alanı, normalde atmosferde var olan anti-protofasonların hızını düşürür; hız kaybıyla birlikte onlar da hemen anti-protofason özelliğini yitirirler ve denklik prensibine uygun olarak, soğuk tabuttaki dondurulmuş insanlardan yayılan protofasonlarla birleşemezler; işte bunlar yarı-yaşamda olanlardır. Sonuç olarak protofason oranları anti-protofason artışlarıyla etkisiz hale getirilemiyor, bunun anlamıysa –belirli bir süre için– kullanılan net protofasonik etkinlik alanının artışı demektir . . . yani bundan etkilenen yarı-yaşam deneyimleri, daha düşük soğuk tabut derecelerinde bile daha büyük bir canlılık gücüyle karşı karşıya kalır. Yani artık Ubik'in gerilemiş biçimlerinin niçin hiçbir işe yaramadığını anlayabilirsiniz–"

" 'Negatif iyonlar' demek gereksiz değil mi?" dedi Joe içgüdüsel olarak. "Bütün iyonlar negatiftir."

Kız, yeniden uzaklaşmaya başladı. "Belki sizinle tekrar görüşürüz," dedi kibarca. "Size

sprey şişesini getirmek çok onur vericiydi; belki bir dahaki sefere–"

"Belki birlikte akşam yemeği yeriz," dedi Joe.

"Jory tehdidi altında olan bir grup sorumluluk sahibi yarı-yaşamlı. En başta Ella Runciter olmak üzere. Oldukça uzun bir süre birlikte çalışmaları gerekti. Ve hâlâ yeterince yaygın değil." Farkına vardırmadan adamdan uzaklaşmaya devam ediyordu, yavaş yavaş, en sonunda tamamen gözden kayboldu.

"Matador'da," diye seslendi arkasından Joe. "Anladığım kadarıyla Jory onu yaratmakla iyi bir iş yapmış, ya da buraya getirmekle, her ne yaptıysa." Dinledi, ama kızdan hiçbir yanıt gelmedi.

Ubik spreyini dikkatli bir şekilde taşıyarak, bir taksi bulabilmek için akşam trafiğine karıştı.

Bir sokak lambasının altında durdu ve Ubik spreyinin üzerindeki etiketi okudu.

**SANIRIM ADI MYRA LANEY
ADRES VE TELEFON NUMARASI
İÇİN ŞİŞENİN ARKASINA BAK.**

"Teşekkürler," dedi Joe sprey şişesine. Bize organik ruhlar hizmet ediyor, diye düşündü, okuma yazması olan ve içinde bulunduğumuz bu yeni mekana geçebilen organik ruhlar. Gerçek yaşam dünyasından bizi izle-

yen, akıllı, fiziksel ruhlar; içimize nüfuz eden ama önceki döneme ait bir kalp gibi titreşen bir maddenin hoş fraksiyonları olan elemanlar. Ve hepsinin arasında, diye düşündü, Glen Runciter'e teşekkürler. Özellikle ona. Bütün o talimatların, etiketlerin, notların yazarına. O değerli notların.

Yanından geçmekte olan 1936 model bir Graham taksiyi durdurmak için elini kaldırdı.

.17.

Ben Ubik'im. Evrenden önce ben vardım.
Güneşleri ben yarattım. Dünyaları ben
yarattım. Yaşamları ve yaşanacak yerleri ben
yarattım; Onları buraya getirdim ve onları
oraya koydum. Benim istediğim gibi
davranırlar, ben ne dersem onu yaparlar.
Ben sözüm ve adım asla söylenmedi,
kimse bilmez benim adımı.
Bana Ubik diyorlar, ama adım bu değil.
Ben varım.
Her zaman var olacağım.

Glen Runciter moratoryumun sahibini bulamamıştı.

"Onun nerede olduğunu bilmediğine emin misin?" diye sordu, moratoryum sahibinin sekreteri Bayan Beason'a. "Mutlaka Ella ile tekrar konuşmalıyım."

"Onu sizin için dışarı çıkarttıracağım," dedi Bayan Beason. "Ofis 4-B'yi kullanabilirsiniz; siz lütfen orada bekleyin Bay Runciter; çok kısa bir süre içinde eşinizin yanınızda olmasını sağlayacağım. Rahatınıza bakın."

Ofis 4-B'nin içinde huzursuz bir şekilde dolanıp duruyordu Runciter. Sonunda moratoryum görevlilerinden biri, içinde Ella'nın tabu-

tunun olduğu bir el arabasıyla kapıda belirdi. "Beklettiğim için özür dilerim," dedi görevli. Ardından elektronik iletişim mekanizmasını kurmaya başladı; çalışırken mutlu mırıltılar çıkarıyordu.

Kısa bir süre içinde işlem tamamlandı. Görevli, devreyi son bir kez kontrol etti, sonuçtan memnun bir şekilde başını salladı ve odadan çıkmaya hazırlandı.

"Bunlar senin için," dedi Runciter, ceplerinden çıkarıp bir araya getirdiği birkaç elli senti adama uzatarak. "İşini çok çabuk bitirdin, açıkçası hızını takdir ediyorum."

"Teşekkür ederim Bay Runciter," dedi görevli. Elindeki bozuk paralara baktı, ardından kaşları çatıldı. "Ne tür bir para bu?"

Elli sentlere uzun ve dikkatli bir bakış atan Runciter, adamın ne demek istediğini kolayca anlamıştı; çok açık bir şekilde, sentler olması gerektiği gibi değildi. Üzerindeki bu profil kimin? diye sordu kendi kendine. Bu üç bozuk paranın üstündeki kim? Doğru kişi değildi. Ama yine de oldukça tanıdık geliyordu. Onu tanıyordu.

Sonunda profilin kime ait olduğunu anladı. Tüm bunlar ne demek oluyor, diye sordu kendi kendine. Bu hayatımda gördüğüm en tuhaf şey. Yaşamdaki her şey eninde sonunda bir şekilde açıklanabilirdi. Peki – ya bir elli senten üstündeki Joe Chip profili?

Bu gördüğü ilk Joe Chip parasıydı.

İçinde bir his vardı, üşütücü bir his, elini cebine atıp birkaç bozukluk daha çıkartsa aynı şeyi görecekti.

Bu yalnızca bir başlangıçtı.

PHILIP K. DICK

KARANLIĞI TARAMAK

645

ISBN 605-5532-56-5

22.50 TL